

PÁN

přichází

Měsíčník pro katolické děti

Vydává a zasílá Matice cyrilometodějská v Olo-
mouci, Wilsonovo n. 16. • Sešit 20 hal., roč 2. Kč.

Ve jménu Boha
Otce i Syna
i Ducha svatého

Vydávám se na novou cestu. Vstupuji do nového školního roku. Co mi přinese tento nový školní rok? Jistě více vědění a více umění. Jistě však i více starostí a více povinností. Potřebuji více síly a osvětlení. Proto se opět obracím k Tobě, ó Duchu svatý. Ty jsi osvětil a posílil apoštoly. Ty jsi posiloval svaté mučedníky. Ty jsi osvěcoval slavné učence. Osvěcuj i mou duši v tomto novém školním roce! Posiluj mne, abych šťastně nastoupil, šťastně vytrvával a šťastně zakončil tento školní rok. Daleká cesta přede mnou. Deset měsíců! Jen s pomocí tvou se odvažuji vykročit. A potom půjdu statečně. Vždyť ty jsi má síla.

Přijď, ó Dárce světla všeho,
a náš rozum osvěcuj,
pravdou slova nebeského
k činům lásky rozněcuj!

Uděl darů rady, síly,
bychom Bohu věrní byli,
vůli jeho poznali
a jí věrně konali.

(Z čes. kancionálu.)



VANGELIUM 16. NEDĚLE PO SV. DUCHU: „UZDRAVIL JEJ A PROPUSTIL.“

Děti, vy máte na počátku nového školního roku jistě jakousi obavu. Nevíte, jak to všechno s vámi dopadne. Není divu. Co jste věděly, to jste přes prázdniny zapoměly. Co máte nyní vědět, do toho se vám nechce. Pravíte si tak mnohý v duchu: Kdyby to stou školou ještě počkalo. Než nic naplat. Prázdniny musí přestat a vy musíte jít do školy.

Jeden chlapec kdysi šel do vzdáleného města. Cestou se unavil a chtěl si odpočinouti. Vyhledal stinný strom a položil se do jeho stínu. Natáhl se co nej pohodlněji a přál si, aby se zastavily všechny hodiny světa, ba i to slunečko nad ním. Po chvíli mu však napadla myšlenka. Vstaň a jdi si vyřídit svou záležitost do města raději dříve. Kdo ví, zda se tam zatím, co tu odpočíváš, nenahrne mnoho lidí a ty potom musíš dlouho čekat! Čím dříve, tím lépe!

Ach, jak se to těžko vstávalo. Jak všechno bolelo ještě více. Jak by se hoch nejraději svalil do stínu znova a odpočíval třeba do večera! Než přemohl se a hbitě se dal na další cestu. Brzy byl ve městě a vyřizoval své posílání jedno za druhým. Měl z toho velikou radost. Když byl již hotov a chtěl se již dát na zpáteční pochod, zastavil u něho automobil.

„Vidím tě zde a napadlo mně, abych tě svezl domů. Ale já pospíchám. Co zde děláš a zdali můžeš jeti se mnou?“

Hoch byl jak u vytržení. Než se nadál, již seděl v autě a teprve cestou se vzpamatoval a sděloval, že je to divné s ním, že mu cosi pravilo, aby si pospíšil. „Kdybych se byl oddal lenosti, neměl bych dosud vyřízeno třeba nic a musil bych zpáteční cestu konat zase pěšky.“

Milé děti! Chlapci a

dívky! I vám se těžko opouští prázdninové odpočívání a neradi vstáváte k další cestě. Vaše vůle onemocněla a nemůže nyní přemoci pohodlí. Ale já znám lék. Je to velmi dobrý lék. A znám lékaře, který je znám i vám. Kdo je to? Pán Ježíš! Jeho lék jest On sám ve svatém přijímání. Přijměte jej na počátku tohoto školního roku s velikou zbožností a důvěrou. Uvidíte, že vás vyléčí z pohodlnosti. Posílí vaši nemocnou vůli a vy pak rychle přemůžete těžké loučení s prázdninami a přijdete veselí do školy.

Pán Ježíš vás uzdraví a taky propustí, abyste mohli všichni statečně nastoupiti do nové práce. Přeji vám jeho posily ze srdce. Ve jménu Božím a v síle nejsvětější Svátosti oltářní

**pojdte
a nebojte se,
amen!**



SV. TOMÁŠ Z VILLANOVY

Narodil se ve Španělsku. Po rodičích zdědil náklonnost k chudině a ke zbožnosti. Často nejídával, protože rozdal svou porci chudým prosebníkům. Činíval tak již jako chlapec. Jednou přišel domů bos a bez pláště. Na otázku matčinu, kde nechal boty a plášť, odpověděl, že u chudého kamaráda.

Když vystudoval, stal se knězem a profesorem na universitě. Měl veliký dar výřečnosti a uměl překrásně kázati. Odevšad se lidé hrnuli, aby poslechli Tomášovo kázání. Tomáš vstoupil do kláštera k augustiniánům. I tam šla za ním obliba lidí a lidé ho často vyhledávali, prosíce o naučení, radu a útěchu. Kdysi navštívil Tomáše i císař Karel V. Stál u brány kláštera a vzkázal po vrátném, že si přeje mluvit s Tomášem. Vrátný vstoupil do Tomášovy klášterní cely. Tomáš se právě učil kázání. To byla chvíle, kdy Tomáš nepřijímal nikoho. „Ale je to císař! Toho musíš přijmout!“ namítal vrátný. „Rekni císaři toto: Žádáš-li, aby Tomáš přišel na vrátnici, Tomáš nebude kázati, neboť se právě učí. Musí-li kázati, nemůže přijít za tebou a nepřijde.“ Císař se nejen neurazil, ale Tomáše pochválil za jeho upřímnost.

Brzy se uprázdnilo místo biskupské ve Valencii. Biskupem byl jmenován Tomáš villanovský. Zděsil se, když mu představený kláštera oznámil císařovu vůli. Ale poslechl teprve, až mu představený výslovně pravil, že musí místo přijmouti. I šel do Valencie. Nikdo by neřekl, že je to biskup. Nikdo jej tam neznal. Proto jej nikdo nevítal a Tomáš byl rád. Vstoupil do blízkého kláštera a žádal o nocleh. Mnichové jej pohostili a nechali přespat, nic netušíce. Jaké bylo jejich pcdivení a jaká radost, když jim na konec prozradil, že je novým biskupem valencijským a jejich představeným.

I jako biskup žil velmi chudobně a skromně. Podporoval chudé a ujímal se opuštěných. Kdysi k němu přišel jakýsi prosebník. Tomáš si právě spravoval šaty. Prosebník se zachvěl a couvnuv, vřda Tomáše v takové práci. „Pojď jen dále a pověz mně, co si přeješ!“ Člověk předstoupil a postěžoval si na velikou bídu své rodiny. „No vidíš,“ pravil biskup vlídně, „a chtěl jsi odejít. Počkej něco ti donesu.“ Po chvílce se vrátil Tomáš a štědrě obdaroval prosebníka.

Není zde místa, abychom vypočítali všechny dobré skutky tohoto podivuhodného světce. Ale na jeden přece ještě upozorníme. Tomáš se roz nemohl na smrt a proto rozdal všecken majetek chudým mimo postel, na které ležel. Ale kdosi ještě přišel. I dal mu i postel, na které dokonával.

Tak zesnul v Pánu slavný biskup Tomáš z Villanovy ve Valencii roku 1555 a jeho svátek slavíme dne 22. září.

*Vzduchem, sluncem, vodou tělo ožije -
avšak na duši jsou exercicie!*



Děti z raduňské farnosti na pouti v Hrabyni.

(Píše Ludvíka Věntusová,
žákyně V. třídy obecné v Raduňi).

Za mlhavého počasí vyšlo nás 55 malých capartů na pout do chrámu Matky Boží v Hrabyni. Počasí nám přálo málo. Ale my jsme nadšeně zpívali. Dvě a půl hodiny přes pole a lesy — to nebylo pro nás poutničky nic. Když jsme přišli do Hrabyně, uviděli jsme již veliký průvod dětí, ubírajících se do svatyně za zpěvu písně „Tisíckrát pozdravujeme Tebe“. Děti nesly korouhve a tři prapory. Byl to překrásný pohled a velice nás dojal. A což teprve v kostele! Tam před oltářem Matky Boží přednášela dvě děvčata básně k počtě Matky Boží a vyřizovala pozdrav celého Slezska. Na to bylo krásné kázání. Důstojný pán kázal o statečnosti a poslušnosti dětí. Při mši svaté zpívali zpěváci dojemnou píseň mariánskou . . . „Ó, Maria, slyš mého srdce hlas . . .“. Zdálo se nám, jako by hlas andělů to zněl kostelem nad námi. Po mši svaté jsme poobědvali. V jednu hodinu byla křížová cesta. Po té nám udělili svátostně požehnání a všichni jsme zazpívali „S Bohem má radosti“. Domů jsme si odnášeli plno dojmů . . . na celý rok!

Ctenářkám „Pán přichází“ posíláme srdečný pozdrav z malebného kraje slezského a těšime se na shledanou o pouti příštího roku v Hrabyni!

Matolínův Jiřík byl hezký chlapec. Z jeho modrých rtech ustavičně pohrával úsměv. Byl to jediná rovanech, jehož statek stál opodál vsi mezi rozlehlými choditi do vzdálené školy z Borovan až do Dobrušky, ma a proto mu matka dávala peníze, aby si u řezníka

Když Jiřík chodil již do čtvrté třídy, přivedla sta svého vnuka do školy. Byl to vzrostlý chlapec, měl sice spravované, ale vždy velmi čisté šaty. Neměl šitů. Vše mu pan učitel dával ze zásoby, koupil pro chudé žáky. Jeník byl hodný hoch. S nikým se nechtěl přesto se mu někteří chlapci, zvláště z města, vypořádat pro jeho chudobu někdy i vysmíval.

S tímto Jeníkem z chudobince se Jiřík brzy spřátelil a jednou, když viděl, jak žádostivě hledí na peníze, dala na přesnídávku, bratrsky se s ním dělil. Když Jiřík že se přátelí s chlapcem z chudobince, říkával jiní chudý. Ale od vás to není hezké, že se mu peníze s námi chodí do školy, máme ho mít tak rádi jako velmi pořádný a že nikomu neubližuje.“

Jednou v neděli přijeli Matolínovi do města do do lavice a Jiřík se postavil mezi žáky u mřížky

Když po pobožnosti vycházeli, spatřil Jiřík v lavici sůlkova Jeníka. Dal se s ním do řeči a tázal se u ostatní žáky. Jeník se slzami v očích odpověděl: „Pěkných šatů jako ostatní. Mám jen ty, co nosím do školy na Jiříka, aby šel, že pojedou domů. Rozloučil se s nimi ale dlouho nemohl zapomenouti na slzy spolužáků, nemohl nějak pomoci. Po delším přemýšlení si řekl: „Peníze dám jeho babičce, aby mu koupila nějaké šaty.“ Jiřík u řezníka jen polévku. Ostatní peníze si schoval a měl lepší věci. Každý den se uchýloval do této školy a našetřil. Mamince to bylo velmi nápadné, proto Jiřík nedíval. Co tam asi dělává? Musím se tam podívat a hledat. V krabici od čokolády našla peníze. Všechny Jiřík může mít tolik peněz? Vždyť mu nedávám peníze na sešity. Otec mu taky nedává zbytečně a žádný peníze nějaké dal. Musím chlapce vyzpovídati, až přijde z školy. Ještě mi nikdy neselhal.“

Jiřík přišel ze školy a rovnou do skříně. „Co proč tě ta skřín od nedávna tolik zajímá. Sední si koho máš ty peníze, co je schováváš v té čokoládě červenal a nemohl promluvit. „Proč mlčíš? Nebo“

Ú T L O C I T N Ý J I Ř Í K

Jindř. M. Benešovsky.

Matolínův Jiřík byl hezký chlapec. Z jeho modrých očí zářila dobrota a na rudých rtech ustavičně pohrával úsměv. Byl to jedináček zámožného rolníka v Borovanech, jehož statek stál opodál vsi mezi rozlehlými lány polí a luk. Jiřík musil chodit do vzdálené školy z Borovan až do Dobřan. Nemohl tedy obědvávat doma a proto mu matka dávala peníze, aby si u řezníka Suchomela koupil oběd.

Když Jiřík chodil již do čtvrté třídy, přivedla stará Rosůlková z chudobince svého vnuka do školy. Byl to vzrostlý chlapec, měl bledou, vyhublou tvář a nosil sice spravované, ale vždy velmi čisté šaty. Neměl ani knih ani potřebných sešitů. Vše mu pan učitel dával ze zásoby, koupené dobročinným spolkem pro chudé žáky. Jeník byl hodný hoch. S nikým se nebašteroval, nikomu neublížoval. Přesto se mu někteří chlapi, zvláště z města, vyhýbali, ba některý uličník se mu pro jeho chudobu někdy i vysmíval.

S tímto Jeníkem z chudobince se Jiřík brzy spřátelil. Jiříkovi bylo Jeníka líto a jednou, když viděl, jak žádostivě hledí na pomazánku, kterou mu maminka dala na přesnídávku, bratrsky se s ním dělil. Když někteří chlapi se mu smáli, že se přátelí s chlapcem z chudobince, říkával jim: „Jeník za to nemůže, že je chudý. Ale od vás to není hezké, že se mu pro jeho chudobu vyhýbáte. Když s námi chodí do školy, máme ho mítí tak rádi jako ostatní, zvláště proto, že jest velmi pořádný a že nikomu neublíží.“

Jednou v neděli přijeli Matolínovi do města do kostela. Matka s otcem usedli do lavice a Jiřík se postavil mezi žáky u mřížky před oltářem.

Když po pobožnosti vycházeli, spatřil Jiřík v koutku u hlavních dveří státi Rosůlkova Jeníka. Dal se s ním do řeči a tázal se ho, proč nešel ke mřížce mezi ostatní žáky. Jeník se slzami v očích odpověděl: „Stydl jsem se, že nenám tak pěkných šatů jako ostatní. Mám jen ty, co nosím do školy.“ V tom již matka kývala na Jiříka, aby šel, že pojedou domů. Rozloučil se tedy rychle s Jeníkem, jel domů, ale dlouho nemohl zapomenouti na slzy spolužákovy a přemýšlel, jestli by mu nemohl nějak pomoci. Po delším přemýšlení si řekl: „Budu šetřit a ušetřené peníze dám jeho babičce, aby mu koupila nějaké šaty. Poprosím maminku, aby mi dávala více na dopolední přestávku. Ona mně jistě vyhoví.“ Od té doby jedl Jiřík u řezníka jen polévku. Ostatní peníze si schovával doma do skřínky, v níž měl lepší věci. Každý den se uchýloval do této skříně a bedlivě počítal, kolik již našetřil. Mamince to bylo velmi nápadné, protože před tím se do skříně tak často nedíval. Co tam asi dělává? Musím se tam podívat taky. Šla a nemusila dlouho hledat. V krabici od čokolády našla peníze. Velmi ji to překvapilo. „Jak jen Jiřík může mítí tolik peněz? Vždyť mu nedávám víc, nežli potřebuje na oběd a na sešity. Otec mu taky nedává zbytečně a žádný příbuzný u nás nebyl, aby mu nějaké dal. Musím chlapce vyzpovídati, až přijde ze školy. Víím, že mi poví pravdu. Ještě mi nikdy neselhal.“

Jiřík přišel ze školy a rovnou do skříně. „Co tam děláš? Pojd říct mamince, proč tě ta skříň od nedávna tolik zajímá. Sedni sem vedle mne a řekni mně, od koho máš ty peníze, co je schováváš v té čokoládové krabici...“. Jiřík se začervenal a nemohl promluvit. „Proč mlčíš? Neboj se, já víím, že jsi jich nenabyl“

...odých oči zářila dobrota a na ru-
...e dřáček zámožného rolníka v Bo-
...lehlými lány polí a luk. Jiřík musil
...obřán. Nemohl tedy obědvávat do-
...řemka Suchomela koupil oběd.
...la stará Rosůlková z chudobince
...e, měl bledou, vyhublou tvář a nosil
...Neml ani knih ani potřebných se-
...upeně dobročinným spolkem pro
...nebašteroval, nikomu neublížoval.
...vyhýbali, ba některý uličník se mu

...y spřátelil. Jiříkovi bylo Jeníka líto
...a pomazánku, kterou mu maminka
...Když někteří chlupci se mu smáli,
...al jim: „Jeník za to nemůže, že je
...pro jeho chudobu vyhýbáte. Když
...jako ostatní, zvláště proto, že jest

...a do kostela. Matka s otcem usedli
...žky před oltářem.

...l se, proč nešel ke mřížce mezi
...děl: „Styděl jsem se, že nenám tak
...im do školy.“ V tom již matka kývala
...l se tedy rychle s Jeníkem, jel domů,
...lužáky a přemýšlel, jestli by mu
...si řekl: „Budu šetřit a ušetřené
...jako šaty. Poprosím maminku, aby
...mně listě vyhoví.“ Od té doby jedl
...si schovával doma do skříňky, v níž
...to skříně a bedlivě počítal, kolik již
...tože před tím se do skříně tak často
...podívat taky. Šla a nemusila dlouho
...e. Velmi jí to překvapilo. „Jak jen
...ávám víc, nežli potřebuje na oběd a
...řádný příbuzný u nás nebyl, aby mu
...jde do školy. Vím, že mi poví pravdu.

...Co tam děláš? Pojď říct mamince,
...dni sem vedle mne a řekni mně, od
...okološkové krabici...“. Jiřík se za-
...Neboj se, já vím, že jsi jich nenabyl

Korunka P. Marie na sv. Hostýně má v čelence, vroubené dvěma řadami perel, napředu vyryta slova: „Zůstaň Matkou lidu svému.“ Pod nápisem uprostřed čelenky visí dýmantový závěsek. Po straně splývají s čelenky šňůry s 395 perlami s emailovými závěsy. Nad čelenkou jsou znaky Moravy Čech (na našem obrázku) a Slezska na zlatě emailované. Celkem je v korunce 27 dýmantů, 546 perel, 148 rubínů, 138 smaragdů, 113 safírů, 21 topasů a 47 opálů.



nepoctivě. Tedy jen s pravdou ven!" „Maminko, neztejte se na mne. To jsou ušetřené peníze z těch, které mi dáváte na obědy. Chci za ně koupit Jeníkovi šaty, aby měl v čem jít k svatému přijímání a aby se mu hoši nesmáli, že chodí do kostela v zaplátovaných.“ „A kdo je ten Jeník?“ Jiřík mamince vypověděl vše, co věděl o Jeníkovi Rosůlkovém. Paní Matolínová byla šlechtná a dobročinná žena. Nikdy neodešel od jejího prahu chudás, aby ho neobdarovala. Pohládila tedy synka po kučeravé hlavičce a pravila: „Tedy ty jsi se uskrovněl, abys pomohl chudému spolužákovi? Jen jestli je ten chlapec hodný toho, abys se o něj tolik staral.“ „Maminko, je.“ „Óde dneška si kupuj oběd jako dříve. Nechci, abys k vůli cizímu chlapci nějak se nuzoval. Zeptám se pana učitele, je-li Jeník tak hodný, jak ty tvrdíš, a potom uvidíme. Chápeš, že tvé úspory nijak nestačí na nové šaty pro většího chlapce. Ale, když ho máš tak rád, přidám ti a koupíme mu je.“ (Pokračování.)



Právě tak jako španělský národ se chlubí svým Tomášem a nazývá jej apoštolem Španělska, tak se chlubí náš národ arcibiskupem Stojanem. Náš otec chudiny, arcibiskup Stojan, jest apoštolem lásky a milosrdenství v českém národě. Zemřel dne 29. září 1923.

Světla na nebi

(Pod tímto nadpisem vás seznámíme s mnohými ženami, které se proslavily v katolické akci neboli ve službě Páně).

V průvodě Pána Ježíše a jeho apoštolů byly i ženy. Tyto přísluhovaly družině Pána Ježíše a podporovaly vykupitelské dílo. Byla to zvláště Marie Magdalská, dále žena Herodova správce, jménem Joana, a Zuzana. Píše o nich sv. Lukáš, evangelista (8, 1—3).

Po nanebevstoupení Páně a po seslání Ducha svatého pomáhaly apoštolům v jejich díle tyto ženy: *Tabita*, vdova v Joppe. Tato šlechtná žena šila chudině šaty a všelijak jí podporovala, jak jí to poroučelo křesťanské náboženství. Svatý Petr jí vzkřísil z mrtvých.

Lydia (v Malé Asii), prodavačka šarlatu a purpuru, pomáhala sv. Pavlovi. Doporučovala jej, přijala pohostinu a podporovala peněžitě. Ve skut. apošt. (16, 14.) jest nazývána ctitelkyní Boží.

RODIČŮM

Požehnali jste své dítě svatým křížem na čelo a poslali do školy. Jak se z toho raduje svatý jeho patron a sv. anděl strážný! Vždyť požehnání sv. křížem vzdaluje od dětí nepřátelství zlého ducha! Dítě jest veliký poklad, jest dar Boží. Proto náleží Pánu Bohu a touží po vašem požehnání, by je nikdo neodcizil Bohu. Blahoslavená ruka, která znamená čela dětí znamením svatého kříže.

Svátky v září.

- 8. září Narození Panny Marie.
- 14. září Povýšení sv. Kříže.
- 16. září Sv. Lidmily.
- 21. září Sv. Matouše.
- 22. září Sv. Tomáše.
- 28. září Sv. Václava.



*Nasázel Bůh malých dětí
na zem jako kvítků
a postavil andělíčka
ke každému dítěku.*

*Andělíček dítě chrání,
za ručku je vodi.
Pozoruje, zdali rádo
dobrou cestou chodi.*

*Uči dítě, napomíná,
hladí hebkou dlaní,
před úklady zlého ducha
starostlivě chrání.*

*Když mu dítě neposlušné
ulétne jak ptáče,
andělíček smuten stojí,
pro ztracené pláče.*

*Andělíčku, náš strážníčku,
poslaný nám s nebe,
slibujeme, že se nikdy
nеспustíme tebe.*

(Anna Trunečková).

„NA VĚDOMOST SE DÁVÁ“

○ V prázdniny se odpočívalo a ve školním roce se musí pracovat. Kdo by si to popletl a dělal to naopak, bude potrestán pokutou od jedné pětky výše.

○ V jedné škole kdysi nepřišly děti do školy. Pan učitel nevěděl, proč. Ale slyšte, kdo to věděl a kdo se o to zasloužil. Byl to jeden ferína kluk. V kině viděl tabulku: Mládeži do 16 let přístup zakázán. I vzal milou tabulku a pověsil ji na školu. Děti si toho všimly a zůstaly doma.

○ V prázdniny v červenci t. r. pochovali v Itálii vynálezce markýze Guglielma Marconiho. Již jako student se zabýval bezdrátovou telegrafií. Roku 1907 zřídil bezdrátové spojení mezi Anglií a Amerikou, potom mezi Anglií a Australií. Udivilo svět, když ze své plachetnice v zátocce japonské pouhým stisknutím knoflíku zapjal elektrické osvětlení na výstavě v Sydney. Objevil přímé elektrické vlny, které se nešíří v kruzích, nýbrž přímo a nedají se tedy odposlouchati. Svatý Otec si ho ne-smírně vážil. Před smrtí přijal svátosti umírajících a byl po slavných smutečních bohoslužbách pochován v Bologni. Vysílací stanice světa uctily jeho památku tím, že se po čas smutečních bohoslužeb odmlčely na několik minut.

○ Na posvátném Hostýně byla dne 15. srpna veliká slavnost. Ka-

tolická Morava slavila 25leté jubileum korunovace sochy Panny Marie Hostýnské. Kdo jste tam nebyli, dejte si o slavnosti vyprávěti od rodičů nebo sourozenců nebo od velebného pána.

○ Katoličtí páni učitelé měli letos svůj obvyklý kurs v Trenčíně. Sešli se z celé republiky a radili se, jak dále mají pracovat ve prospěch vlasti a církve a k užítku mládeže.

○ Odvážná letkyně Earhardtová z Ameriky se zřítily do moře. Než mohlo být vypátráno místo neštěstí, odkud letkyně vysílala prosbu o pomoc, zmizela i s letadlem v moři.

○ Uložily jste si, milé děti, loňský památníček do domácí knihovničky? A máte již nový nachystaný pro letošní škol. zápisky?

○ Kdo byl letos v prázdniny na exerciciích? Kde jsi byl? Líbilo se ti tam? Máš odtud něco poznamenáno? Poznamenej si zavčas, dokud nezapomeneš? A začni ihned šetřit a kupuj známky, abys mohl jít na rok opět.

○ Ludvíčko Věntusová, pěkně jsi to napsala. Pozdravujeme Tebe a děti raduňské farnosti i důst. pana faráře. Snad se v Hrabyni shledáme.

○ Památník: Tělu sluší slunce, voda, vzduch — exerciciemi sílí duch!

Hádanka.

..... jméno velké světice
..... živočich neúhledný
..... předek hlavy tak se jmenuje
..... jiné jméno pro dědictví

Prostřední silněji vytištěné slabiky dají vám jméno milé říše vaší.

PÁN

přichází

Měsíčník pro katolické děti

Vydává a zaslá Matice cyrilometodějská v Olomouci, Wilsonovo n. 16. • Sešit 20 hal., roč. 2 Kč.

**KRALUJ V SRDCÍCH
DÍTEK SVÝCH!**

Královno posvátného růžence, oroduj za nás!

Matičko nebeská, přináším Ti patnáct růží ve 3 kytíčkách. První kytíčka je radostná, druhá je bolestná, třetí je slavná. První růži z první kytíčky dávám Tobě pro radost, že jsi od Ducha svatého dostala Ježíška. Druhou na cestu k tetě Alžbětě. Třetí kladu do jesliček, kam jsi Ježíška položila. Čtvrtou ke dvěma holubičkám ve chrámě a pátou na cestu z jeruzalémské pouti. V druhé kytíčce mám smutné růže. Hle, jednu Ti dávám s hory olivové. Byla zalévána krví tvého Bož. Syna. Druhou a třetí z domu Kaifášova, kde byl tvůj Synáček mrskán a trním korunován. Čtvrtou mám z jeho bolestné křížové cesty a pátou s Golgoty. Přijmi ještě i třetí kytíčku. Tato první růže je s místa, kde Pán Ježíš vstal z mrtvých. Tato druhá je s místa, odkud vstoupil na nebesa. Tato třetí je se Sionu, kde apoštolé obdrželi Ducha sv. a kde začala Církev katolická mohutnět. Tato čtvrtá je pro Tebe na cestu do nebe a tato pátá je do tvé slavné koruny v nebesích. Ó Maria, vezmi si můj prostíneký růženec a oroduj za nás, za české děti!

EVANGELIUM XX. NEDĚLE PO SV. DUCHU. „ABY UZDRAVIL SYNA JEHO.“

Hak krásné jest dnešní evangelium! Pán Ježíš vyslyšel prosbu nešťastného otce a uzdravil jeho syna. Jistě nelitoval onen otec, že prosil. Udělal to pro lásku k svému dítěti. Pro blaho a zdraví dítěte podniknou rodiče všechno. Pán Ježíš se ubíral do Galilee. Velmi mnoho lidí jen ze zvědavosti jej chtělo spatřiti. Mnoho však taky proto, aby jim vyplnil nějaké přání. Mezi těmito byl i úředník. Nosil v srdci jen svého syna. Kudy chodil, myslil na syna. Jak zaslechl, že Pán Ježíš se ubírá na blízku, první myšlenkou jeho bylo, že poprosí o zdraví pro syna. A hned Pána Ježíše vyhledal a vroucně prosil. Vzácný to otec! Opravdu drahý tatíček.

Milé děti! Jistě si při tom myslíte na svého tatíčka. Vždyť i on se o vás stará. A kdybyste onemocněli, všechno by pro vás udělal. Škoda, že by nepotkal na cestě Pána Ježíše! Jistě by ho taky vroucně poprosil o vaše uzdravení. Hledal by Pána Ježíše třeba i velmi da-

leko, jen kdyby s ním mohl mluvit o vás. Ale proč jsem říkal slovo „škoda“, když přece Pán Ježíš je mezi námi stále a když není daleko? Což nesídlí svátostně v kostele? Což nejste nyní shromážděni před ním? Což nevíte, že se denně obětuje ve mši sv. na oltáři? Což nechodí již i velmi mnoho dětí denně k němu a pro něj k svatému přijímání? Ano, Pán a Spasitel náš jest zde. Jest ve svatostánku pod způsobou chleba a stále čeká na nás a na rodiče!

Onemocnělo dítě. Vysoká horečka svědčila o velikém nebezpečí. Vysílená matka umdlěla od služby u lože ve dne v noci a otec měl strach i o ni. Vypomáhal, jak mohl. Vystřídával maminku a snesl by drahému dítěti všechno, jen kdyby ozdravělo. Každé přání vyplňoval s největší rychlostí a radostí. Dítě mu řeklo jednoho večera šeptem do ucha: „Tatíčku, máš mne rád?“ Otec se ulekl. Myslí, že dítě má předtuchu smrti a že se snad loučí. Objal dítě a se vzlykotem vypravil ze

sebe: „Drahoušku, to víš!“ „A uděláš mi něco?“ „Všechno, jen mluv!“ „Tatíčku, jdi a pomodli se za mne u Ježíška, aby mne uzdravil.“ Otec vstal, předal dítě mamince, neřekl jí, kam jde a odešel. Kostel byl dosti daleko. I zrychlil otec krok, pospíchal, ba skoro utíkal. Utíkal ke kostelu. Tam si klekl před zavřenými dveřmi na holou zem, sepjal ruce a vroucně se modlil za své dítě. Najednou pocítil v duši radost. I vstal a odešel domů. Dítě již spalo a matka znavená u jeho postýlky, hluboko hlavu svěšenou, ale tvář klidnou, spala taky.

Ráno začala nová starost, jako včera, předevcírem a dřive. Rodiče s největší láskou se opět věnují dítěti, v tom přišel lékař. Prohlíží, prohlíží, usmívá se, usmívá. „Vidíme, vidíme, jest lépe. Nemoc je překonána a dítě je zachráněno.“

Drahé děti! Proč jsem vám to vyprávěl? Váš tatíček je taky tak dobrý. Kdyby vám někdy bylo zle, poproste svého tatíčka, aby se taky šel za vás pomodlit do

kostela k Pánu Ježíši. Má-li vás opravdu rád, uvidíte, že taky půjde a že bude vroucně za vás prositi, jako ten ú-

ředník v evangeliu a jako ten otec nemocného dítěte.

Či nešli byste, rodiče? Nevyplnili byste

prání malíčkého pacienta? Ó, ano, ano, pro lásku k dítěti vše, ano vše, i modlitbu na kolenu — amen!



SVĚTLA NA NEBI

V makedonském městě Filipech žily dvě žačky sv. Pavla. Jmenovaly se *Syntyche* a *Evodie*. Obě se rábdly, že budou pomáhati starati se o chudé. Vyhledávaly je, vyptávaly se, co potřebují, donášely jim potřebné obleky, obuv a šaty i peníze. Každá byla dychtivá konati pro chudé co nejvíce. Ale protože jednotná práce je účinnější, vyzval je svatý Pavel, aby se obě vždy dohodly a potom společně pracovaly, že tím udělají pro

chudé více. Již tehdy věděli, že v jednotě je síla.

V Korintě žila jiná horlitelka evangelia. Byla to *Féba*. Sv. Pavel u nich bydlel, když se zdržoval v Korintě, a poslal po ní Římanům list. Byla to jistě odvážná žena a obětavá apoštolka, když se pustila přes moře do neznámého města s listem a poselstvím svatého Pavla. A svatý Pavel si ji velmi vážil. Napsal v listě, který nesla, o ní toto: „Poroučím vám sestru naši Fébu, abyste ji přijali v Pánu, jak je důstojno svatých a abyste jí přispěli v každé záležitosti; neboť i ona přispěla mnohým i mně samému.“ Dívky, chtěly byste býti takovými apoštolkami?

Růženec je spásou křesťanů!

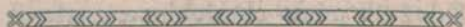
(Slova papeže Kleměnta VIII.)



A když byl svatý Pavel v žaláři v Římě, když úpěl hladem a žízni, byla to opět apoštolská duše, obětavá žena *Plautilla*, která svatému Pavlovi sloužila věrně a nebojácně. Ošetřovala ho v žaláři a opatrovala jidlem a prádlem.

Aktivní důstojník slouží věrně a horlivě státu.

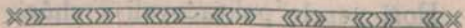
Aktivní katolík slouží nadšeně i státu i Pánu Bohu.



Svatý Pavel píše Timoteovi:

„*Bud vzorem věřících ve slově, v zacházení s lidmi, v lásce, ve víře, v čistotě.*“

(I. Tim. 4, 11.)



Útlocitný Jiřík

Jindřich M. Benešovský. — Pokračování.

„Ach, má dobrá, rozmilá maminko! Jak vám děkuji!“ zvolal Jiřík radostně, objal matku a vřele ji zlíbal. Když pak šel druhého dne do školy, poručila mu, aby ani slovem se nezmínil nikomu o tom, co spolu ujednali. Chlapec pln radosti, že Jeník půjde k svatému přijímání v nových šatech, byl by slíbil vše na světě a vesele poskakoval po cestě do Dobřan.

Příští neděli jeli Matolínovi opět do města. Po mši svatě šla paní k panu učiteli, který Jiříka vyučoval, a tázala se na Rosůlkova Jeníka. Pan učitel chválil jako velmi spořádaného, pilného a mravného žáka, ale dodal, že je velice chudý a že často trpívá i hlad. Jak prý se přesvědčil, přicházel ten chlapec někdy do školy bez snídaně a nejednou prý sám mu dal něco k jídlu. Tím byla paní Matolínová uklidněna a dávala Jiříkovi dvakrát tolik na přesnídávku, aby bez újmy mohl dáti Jeníkovi polovici.

*

Byl krásný podzimní den, když bylo odpoledne prázdno. Jiřík vybídl Jeníka, aby s ním šel do statku, že o něm mamince povídal, a ta že by ho ráda poznala. Jeník se s počátku ostýchal. Ale když mu Jiřík domlouval víc a více, vydal se s ním na cestu. Když šli mimo chudobince, zastavil se doma a řekl babičce, kam jde, aby o něm věděla. „Když tě Jiříček pozval, jdi. Ale buď hodný a zdvořilý! Hezky po křesťansky pozdrav a za všechno uctivě poděkuj. Dlouho se tam nezdržuj a k večeru ať jsi doma! Pán Bůh tě provázej!“ Tak napomínala dobrá stařena chlapce.

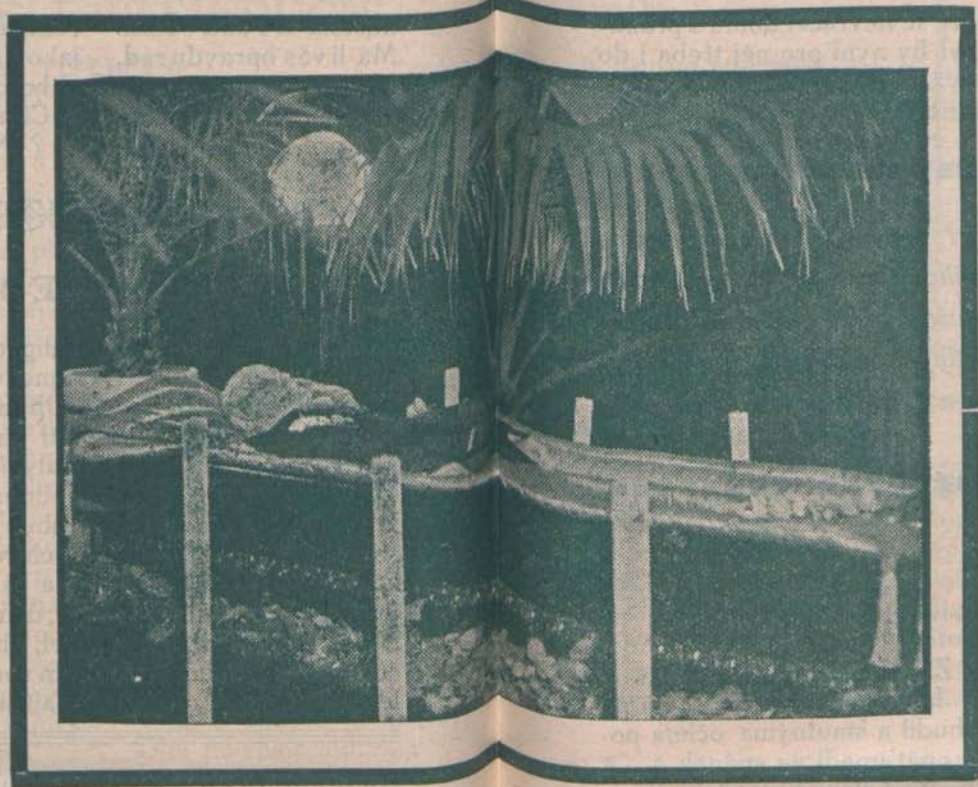
Hoši vesele pokračovali v chůzi.



Zemřel nám ctihodný k
nech. Zemřel první presi

T. G. MAS

Býval kdysi ministran
tora mu půjčoval knih
mnoho jste slyšely a m
o pana presidenta. Víte,
něj vykonati? Modlete s
Pán Bůh za vše, co do
vykonal a vytrpěl, ráci
ný. Obětujte za jeho duš
se mu nejlépe



Zemřel nám ctihodný kmet na zámku v Lánech. Zemřel první prezident naší drahé vlasti

T. G. MASARYK

Býval kdysi ministranem a velebný pán Satora mu půjčoval knihy na učení. - Děti, již mnoho jste slyšely a mnoho jste se naplakaly o pana presidenta. Víte, co ještě můžete pro něj vykonati? Modlete se za jeho duši, aby jí Pán Bůh za vše, co dobrého pro náš národ vykonal a vytrpěl, ráčil dáti život věčně šťastný. Obětujte za jeho duši svatá přijímání. Tak se mu nejlépe odvděčíte.

Ces
rov
sta
pol
ješt
k ob
Vž
am
obě
pob
F
pro
vel
Kd
mů
aby
pří
jejt
bab
E
sell
s p
kou
kd
V t
not
bič
ros
kd
sil
se
mo
rac
a c
ten
de
pů
něl
láv
nik
sla
stů
ko
Ma
vy
po



...kmet na zámku v Lá-
...sident naší drahé vlasti

SARYK

...rem a velebný pán Sa-
...ny na učení. - Děti, již
...mnoho jste se naplakaly
...te, co ještě můžete pro
...e se za jeho duši, aby jí
...obrého pro náš národ
...dání život věčně šťast-
...duši svatá přijímání. Tak
...pe odvděčíte.

Cesta jim rychle ubíhala a když v Bo-
rovanech zvonilo poledne, byli ve
statku. Paní Matolínová je uvedla do
pokoje, poručila služce, aby přinesla
ještě jeden příbor, a pozvala Jeníka
k obědu. Chlapci znamenitě chutnalo.
Vždyť se tak neměl ani o svátcích
ani o posvícení, jak se má zde! Po
obědě uctivě poděkoval a s Jeníkem
pobíhali po dvoře a v zahradě.

Paní Matolínová pozorně chlapce
prohlížela a seznała, že Jeník je tak
veliký jako Jiřík, jen trochu slabší.
Když chlapec k večeru odcházel do-
mů, dala mu pecen chleba a řekla,
aby si Rosůlková před posvícením
přišla pro trochu mouky. Jeník políbil
její ruku a spěchal k domovu, aby se
babička o něj nestrachovala.

Příští neděli stavila se po mši svaté
selka se synem Jiříkem v závodě
s pánskými a chlapeckými oděvy a
koupila Jeníkovi šaty s podmínkou,
kdyby se nehodily, že je vymění.
V týdně přišel do statku pro slibe-
nou mouku Jeník sám. Omlouval ba-
bičku, že musí uklízet u pana sta-
rosty. Radostí nevěděl ani co dělati,
když mu Jiřík ukázal nové šaty. Mu-
sil je zkusit. Byly zcela dobré. Když
se šel ukázat paní Matolínové, ne-
mohl ani promluvit, jak byl dojat
radostí. Jen šeptal „Pán Bůh zaplať
a děkuji mnohokrát!“ A líbal zma-
teně Jiříkovým rodičům ruce.

Jak velice a jak radostně spěchal
domů, můžete si pomyslet. Vždyť bu-
de jak ostatní hoši pěkně oblečen, až
půjde k sv. přijímání. Již nebudou od
něho ostatní odstupovati, jak to dě-
lávali. A byl ten den slavný, a pro Je-
níka památný, na sv. Václava. V tento
slavný český den byla radost i u Ro-
sůlků. Stará Rosůlková se šla podě-
kovat. Vroucně děkovala dobré paní
Matolínové. „Kéž vám, dobrá paní,
vyprosí svatý Václav hodně Božího
požehnání na statku!“

Jeník od té doby byl častěji u Jiříka a nikdy se nevracel domů s prázdnou. Měl-li dříve Matolínova synka rád, byl by nyní pro něj třeba i do ohně skočil. Jejich přátelství potrvало, i když oba dorostli a když Jiřík již sám byl hospodářem na statku v Borovanech.

Moje nejvrucnější přání: Chci napodobovati Pána Ježíše v poslušnosti. Jak on poslouchal svého nebeského Otce až k smrti kříže, tak i já chci býti ve všem poslušna svých rodičů. Zvláště se budu vyhýbati rozpustilým a nezbedným dětem, abych také nepustila, a v samotě se budu modliti a učiti. O to se chci pokusiti.

K. N., Prostějov, V. tř. ob.

O původu kukačky.

Podle národní bulharské pověsti vypravuje J. Benešovský.

Ve stanu pod horami ležel mladý Stojan. Zlá nemoc uvrhla junáka na lůžko. Vedle seděla jeho černoooká sestra Jana a smutně pohlížela na churavého bratra. Spal a jen někdy se probudil a smutným očima pohlédl na sestru. Potom se obyčejně obrátil a opět upadl ve spánek.

Jana vzala jeho vyhublou ruku do svých teplých dlaní a hladila ji. Vtom se nemocný opět probudil, otevřel oči, smutně se podíval na sestřičku a slabým hlasem pravil: „Ach, sestro, sestříčko, to jsem měl krásný sen! Zjevila se mi ve spánku víla a řekla mi: Stojane, umyješ-li se vodou z Dunaje, budeš zdrav! Po těch slovech zmizela. Jano, Janičko! Jdi a přines mi vody z Dunaje a uzdravím se!

„Ach, Stojane, bratříčku! Šla bych třeba kraj světa a přinesla ti, co si přeješ, ale cesty k Dunaji neznám, ani tam, ani zpět.“

„Poslyš, sestro milá, nařizni si malík u levé ruky a kudy půjdeš, znamená si krví cestu, po které jsi šla a na zpáteční cestě nezbloudíš. K Dunaji dojdeš, vody nabereš, přineseš a uzdravím se. Jdi, Janičko, jdi dříve než zemru.“

„Co by sestřička pro bratra neudělala?“ pravila si Jana. Nařizla si prstík a cestou znamenala svou krví stromy a skaliny, aby věděla, kudy se vrátit. Přešla hory, přešla doly. A hle! Před ní se zaleskla hladina Dunaje. Nabrala chladné vody a vracela se k bratrovi, který dychtivě čekal. Než co se nemělo stát! V noci spadl deštěk na zemi a na stromy a na skály a smyl všechny krvavé stopy, které byla učinila Jana. „Ó já nešťastná, kudy se mám vrátit?“ Jana zaplakala. Tři dni chodí po lesích sem i tam, tři dni hledá a hledá, ale zpáteční cesty nemůže nalézt. Nikde po znamení ani památky. Kam se obrátit, kudy se bráti, kudy nejkratší cestou přinést bratříčkovi léčivou vodu? Ubohá, ubohá Jano!

Svátky v říjnu:

2. *Andělů strážných.*
3. *Terezie Ježíškovy.*
4. *Františka z Asissi.*
7. *Slavnost posvátného růžence.*
17. *Markety.*
18. *Lukáše.*
24. *Rafaele.*

K 28. říjnu:

Svatý Václave, oroduj za naši vlast!
Svatá Ludmilo, oroduj za naši vlast!
Svatý Vojtěše, oroduj za naši vlast!
Svatý Prokope, oroduj za naši vlast!
Všichni svatí patronové čeští, orodujte
za náš stát!
Svatí bratří, Cyrile a Metoději, orodujte
za náš národ, aby žil ve víře otců
zbožně a vytrvale!

V tom na buku na pokraji lesa spatřila kříž a na něm umučeného Krista Pána. Poklekla, sepjala ruce a modlila se vroucně. „Ach Bože, milý Bože! Bratr čeká na uzdravení a já zde bloudím po lesích a po skalinách a nevím, jestli Stojan dříve nezemře, než se k němu vrátím a přinesu mu uzdravující vodu z Dunaje. Milosrdný Slitovníku, proměň mne v ptáčka! Poletím od lesa k lesu, od hory k hoře, až přiletím ke stanu milého bratříčka.“ Tu se dívence zdálo, jakoby Kristus pokynul svou svatou hlavou. A hle! Dívčině narůstala křídla a stala se z ní kukačka — žežulka. Dala se v let, ale přiletěla pozdě. Stojan již dodýchal a milosrdní lidé se chystali jej pohřbít. I odlétla do lesů smutná a vyděšená kukačka, odlétla a podnes kvílí a volá svého bratříčka.

SVATÝ RAFAEL

Dva poutníckové jdou do dalekého města na východě. Tobiáš a jeho neznámý průvodce. Doma na ně myslí slepý otec Tobiáš a předobrá matička. Mládenečkové jdou pro peníze, pro dluh do medského města Rages ke Gabelovi. Otec Tobiáš se vydal ze svých peněz, když udílel dobrodíní a když každému spravedlivě dával, co mu patřilo. I vzpomněl si v bídě, že mu Gabel v Rages dluhuje deset hřiven stříbra a poslal hochy pro tento dluh. Šťastně vyřídili své poselství a šťastně se vrátili domů. Mladý Tobiáš přinesl slepému otcovi i lék na oči. Otec prohlédl a byl ještě více šťasten. Když chtěl poděkovat vzácnému průvodci svého syna, dal se tento konečně poznati a pravil: „Já jsem anděl Rafael, jeden ze sedmi, kteří stojíme před Hospodinem.“ Když to uslyšeli, zarazili se a třesouce se, padli k zemi na tvář. I řekl jim anděl: „Pokoj vám, nebojte

MÍSTO MLSŮ, MILÝ JANKU,
KUP SI EXERCIČNÍ ZNÁMKU!

se! Neboť, když jsem byl s vámi, byla to vůle Boží. Bohu dobrořečte a jemu zpívejte. Zdálo se, že jsem s vámi jedl a pil; ale já požívám neviditelného pokrmu a nápoje, který nemůže být od lidí viděn. Je však čas, bych vrátil se k tomu, který mne poslal, vy pak dobrořečte Bohu a vypravujte všechny jeho podivuhodné skutky." Když to pověděl, zmizel jim před očima. Jeho svátek je 24. října.

Drahé dítě, vzácného máš průvodce i ty — anděla strážného. Kéž tě šťastně kdysi přivede do nebe za Ježíškem.

ZAPAMATUJ SI

○ Měsíc říjen je měsícem, kdy se člověk ve škole nejvíce naučí. Proto využítkuj dobře každého dne.

○ Děti, domluvte se a učíte společnou výpravu na hřbitov. Tam upravte hroby již na listopad. Ne nechávejte všechnu práci rodičům. Aspoň nějak jim pomozte. Potom se vám bude lépe putovati ke hrobům, až bude svátek Dušiček. Zdalipak jste uposlechly výzvy v čísle červnovém a zdali jste květiny na hrobech vašich pilně zalévaly?

○ Varujte se nastuzení! Kdo je choulostivější, nechť se řídí radou a rozkazy rodičů. Nechť nedbá na nikoho a na nic, že mu někdo třeba vytýká, že chodí již tepleji oblečen. Lepší zdraví nežli co jiného. Zanedbaná nemoc v mládí se bolestně ukáže ve stáří.

○ Poproste starší sourozence nebo maminku, aby byli tak las-

kaví a pomodlili se s vámi růženec. Noste růženec při sobě.

○ Jste vždy uctiví? V jedné škole se hlásí děvče. „Co si přeješ?“, táže se velebný pán. Vstane dívka a povídá přímo: „Vykládejte nám!“ Na to velebný pán: „Tomu něco chybí.“ Vyráží ruku Marie, dcera lesního inženýra: „Prosím, abyste byl tak laskav a něco nám vyprávěl...“ Pochválil ji velebný pán: „Ano, slušná prosba tomu chyběla a tys to správně pochopila.“

○ Kdož jste přespolní, pozor! Z některé vesnice chodí do školy někdy právě velmi živé děti. Poďaří se jim nějaká ta lotrovinka. Jsou potrestáni a od té doby se řekne, že z té vesnice jsou ve škole nejhorší žáci. Dobří trpí s nedobrymi. Ba celá vesnice trpí špatnou pověstí. Dbejte dobrého jména svých spoluobčanů!

CO PRAVÍ MOUDRÝ ŠALOMOUN

1. Syn moudrý činí radost otci svému, pošetilý však jest zármutkem matce své.
2. Na mizinu přivádí ruka líná, ruka však příčinlivých obohacuje. Kdo ve žních shromažďuje, jest syn moudrý, ale kdo v létě chrápe, jest syn nectný.
3. Památce spravedlivého žehnáno bude, ale jméno bezbožných shnije s nimi.

DOPLŇOVAČKA

Který —kos nezpívá v háji?

Který —pol nemá země?

Který —kov není v zemi?

Který —lín není ryba?

Která —daň se neplatí?

Který —roh nemá kráva?

Který —vor není na řece?

Který —buk neroste v lese?



ROČNÍK XXV.

ČÍSLO 3

LISTOPAD 1937

PÁN *přichází*

M Ě S Í Č N Í K P R O K A T O L I C K É D Ě T I

Vydává a zaslá Matice cyrilometodějská, Olomouc, Wilsonovo 16. Sešit 20 h, roč. 2 Kč

**Všem věrným dušičkám rač dáti, ó Pane,
brzy věčnou slávu!**

Duše zemřelých lidí, kteří pro nevytrpěné tresty nesmějí jíti přímo k Pánu Bohu, jsou odsouzeny do očistce. Spravedlnost Boží jest velmi přísná. Každý si musí odpykatí svou hříšnost. Nikdo Pánu Bohu neuteče. Jen jednou branou všichni půjdeme a ta je smrt a po ní půjdeme přímo na soud. Dušičky v očistci touží po Pánu Bohu. To je jeden z největších trestů, že touží dlouho marně. Nesmějí vstoupiti do nebe, dokud se Pán Bůh neslituje, dokud se za ně nepřimluví svatí a dokud za ně lidé na zemi nevykonají dobré skutky.

Ó milé dušičky! Jste některé z naší vesnice? Jste některé z naší rodiny? Ať jste kdokoli, ať jste třeba i cizí, ať jste ze všech končin světa, jste z jedné rodiny katolické a proto mé drahé sestry. I chci vám pomáhatí, jak jen mi to bude možno. Chci za vás obětovati svatá přijímání. Chci ve mši svaté po proměňování prositi za vás přítomného svátostného Spasitele. Chci v listopadě často se modliti aspoň tuto modlitbičku:

Odpočinutí lehké dejž všem věrným zemřelým, ó Pane!

EVANGELIUM 25. NED. PO SV. DUCHU: O KOUKOLI A PŠENICI.

Děti, dobře jste sledovaly čtení tohoto svatého evangelia? Jistě že dobře, protože je velice zajímavé. Řeknu vám celý děj ve zvláštní zkratce ještě jednou a potom vám řeknu ihned vysvětlení toho evangelia.

Slyšte! Rozsévač, pole, pšenice. Nepřítel, koukol. Služebníci, vytrháme. Hospodář, netrhejte. Žně, ženci, koukol, snopky, oheň, pšenice, stodoly, spokojenost.

A nyní vám vysvětlím, co znamená toto podobenství.

- | | |
|--|--|
| 1. Rozsévač | 1. Pán Ježíš, jeho apoštolé, po nich biskupové v čele se svatým Otcem v Římě, dále misionáři |
| 2. rozsévá pšenici na svém poli. | 2. vkládají svaté pravdy o Pánu Bohu, o Panně Marii, o nebi, o svátostech a jiné pravdy do duší lidí. |
| 3. Ale potají přichází nepřítel a rozsévá koukol. | 3. Ale potají přichází pokušitel zlý duch a vkládá do duše lidské zlá pokušení, zlé nápady a zlé návyky. |
| 4. Nelze trhatí koukol, protože by se snadno mohla vytrhnouti i některá pšenice. | 4. Nelze vytrhávatí zlé náklonnosti, protože by se někdy s nimi mohly vytrhnouti i kořínky dobrých ctností, které rostou vedle koukole v téže duši. |
| 5. Podporujte raději pšenici, ať se nedá udušiti koukolem. | 5. Podporujte raději ctnosti a dobré návyky, ať jsou velmi krásné a ať se rozrostou. Žijte duši častým svatým přijímáním. Choďte na exercicie. Zpytujte denně svědomí. Apoštolujte. Tak bude duše silná a nedá koukoli, aby zadusil svatost a dobrotu. |
| 6. A až budou žně, rozhodnu o úrodě takto: | 6. A až nastane poslední den světa, vynesu nad lidmi tento rozsudek: |
| 7. Řeknu žencům: Seberte nejprve koukol a spalte! | 7. Řeknu andělům: Seberte nejprve lidi zlé a nekající a uvrhněte je do ohně věčného! |
| 8. Pšenici však shromážděte do mé stodoly! | 8. Lidi však, kteří se nedali nijak koukolí zadusiti, kteří se vymykali hříchu stále a vytrvale, kteří v životě se drželi cesty Páně, ty uveďte do mého království věčného. Ať jsou v nebi se mnou na věky! |

Milé děti! Každý máme takové políčko. Tím políčkem je duše. Pán Bůh nám tam naseł svatost. Bylo to za Adama a Evy. Ale ďábel do této svatosti tenkrát naseł hříšnou náklonnost. I přišel Kristus Pán na pomoc, abychom svou svatost ubránili proti ďáblu. Nespouštějte se proto Pána Ježíše. Naopak! Přijímejte jej často. Tak se rozroste ve vás dobrota a Pán Ježíš vás kdysi přijme k sobě. Amen.



*Na dušičky je hřbitov náš
plný světél a kvítí,
ret zbožně dnes tu zašeptá:
„Nechť světlo věčné jim svítí!“*

*Na hrobech plane svící jas,
růže podzimem voní,
a srdce v modlitbě prosebné
se k jejich květům kloní.*

*Tichá ta bolest kol a kol
ve smutek šerý se hálí.
Zde Srdce Pána Ježíše
potěši všechny žaly.*

*Ve stínu křížů duše drahé
odpočiňte sobě jen,
naše srdce shledají se
tam u Pána v soudný den.*

M. Klapilová.

ŠKOLSKÉ PERLIČKY

(Dětem vypravuje Udalrico.)

Velebný pán se ptá třídy, kterak stvořil Pán Bůh první ženu. Vypráví malý čipera: „Pán Bůh dal Adamovi tvrdě usnout a vytáhl mu žebro a nesmrtelnou duši.“ Třída se bouří nad touto nevědomostí a les rukou se hlásí na opravu. „—sím, to je špatně.“ „Tak to oprav . . .“ Kluk nečeká na vyvolání, protože je pln pravdy a již ze sebe chrlí: „Pán Bůh vytáhl Adamovi žebro a udělal z něho pajmámu.“ „Snad jsi chtěl říci ženu.“ Hoch přikyvuje a pokračuje v mudrování. Má o duši lidské toto mínění: „Duše lidská je teplá!“

Kněz se ptá dále: „Čím potrestal Pán Bůh Evu za to, že jedla ovoce se zapověděného stromu?“ Žáček: „Pán Bůh řekl Evě: „Budou tě bolívat zuby a muž bude tvým synem.“

Neslýchaný objev o potopě: Žáček vypravuje, že „Nový se zachrá-

nil . . ." Salva smíchu jej přerušuje a ruce se překotně hlásí opravit chybu. „Jen si klidně vzpomínej . . ." I vzpomíná žáček klidně a již to má: „Ten pán se jmenoval Nojem . . . a zachránil se v archivě!"

Kdosi vyprávěl z Prvouky článek 69. o svatě Církví. Velmi to uměl a na konec prohlásil, co jste ještě nikdy neslyšeli. Řekl: „Všichni věřící s apoštoly dohromady se jmenovali svatá Církev nemocná . . ."

Konec velbloudům . . . Na otázku, na čem přijeli svatí tři králové, tvrdí žáček rozhodně: „Svatí tři králové přijeli na érách!"

Víte, jaké ženy se ubíraly ke hrobu Pána Ježíše, než vyšlo slunce? To jistě nevíte. Ale ví to zcela určitě malý Jarek a proto povídá pevně a rozhodně: „Než slunce vyšlo, ubíraly se ke hrobu nábojné ženy . . ."

Ale toto snad přece budete věděti: Jaká byla země, když ji Pán Bůh stvořil? Když se opět vzdáváte, poví vám to malý mudrc. Ten praví: „Nebe a zemi udělal Pán Bůh. Země však byla klustá!"

Polednice.

Pohádka. Napsal Jindř. Mošna-Benešovský.

Ve veliké světnici u Horáků ve Vesci seděla Miluška a kolébala. Dítě v kolébce spalo a i Milušce modrá očka se zavírala. Malý Josífek celou noc plakal a ona musela kolébatí. Není tedy divu, že usnula.

Spala klidně a zdálo se jí o malé chaloupce na břehu řeky, kde drahá matička vlásy jí hladívala a s ní si hrávala. Viděla ve snu, jak její matičku mrtvou do tmavého hrobu ukládají a černou zemí zasypávají i jak ji sirotu opuštěnou odvádějí k daleké přibuzné u Horáků ve Vesci, kde již tolik, tolik zkusila.

Co takto snila, otevřely se zticha dveře. Do světnice vešla škaredá stařena, celá zahalená v hnědou plachetku a jako stín připlížila se ke kolébce. Chopila chlapečka do kostnatých rukou a jak přišla, tak zase zmizela.

V tom na kostelní věži odbila dvanáctá. Dveře se otevřely a hospodyně vstoupila do světnice. Jako vždy šla nejdříve ke kolébce, ale kolébka byla prázdná a po synáčkovi ani paměti.

„Kde máš dítě?" vzkřikla na Milušku.

Děvče se probudilo, pohlédlo do kolébky, hledělo v pravo, hledělo v levo a leknutím nemohlo ani slova promluvíti.

„Jdi mi s očí, ty nezdrárné stvoření, jdi, jdi a nevracej se dříve, než mi přineseš mého jedináčka," křičela Horáková. Chopila Milušku za ruku, za dvěře ji vystrčila a na zámek zavřela.

Ubohý sirotek šel, kam ho nohy nesly a kam ho oči vedly. Šel lidnatými městy, zelenými lučinami i šumivými háji, až přišel do divoké pustiny. Ve středu té pouště se lesklo temné jezero, z něhož na jednom místě vyšlehovaly plameny, valil se šedý kouř a zazníval usedavý pláč.

Když dívčinka přišla až na břeh jezera, spatřila nedaleko břehu v obrovské síti krásnou ženu.

„Vysvoboď mne, milé dítě! Zlá čarodějka zaklela mne v tuto síť, že jsem neposlechla dobré své matičky."

Exercicie pro mládež jsou jako jarní slunce a májový dešť.

Doplňovačka s tajenkou.

	*		L	pták
N	*			římský císař
	*	A		náčelník černochoů
R	*			část těla
	*		L	biblická osoba
A	*			malíř
	*	S		část knihy
A	*			strom
	*		A	dopravní prostředek



Svatá Alžběta (Eliška) Duryšská, františkánská terciářka; od dětství byl její život překrásným věncem květů křesťanských ctností, mezi nimiž vynikala vroucí zbožnost, láska k bližnímu, pokora a neumdlévající důvěra v Boží Prozřetelnost, kterou osvědčila v nejtřpčích zkouškách; knížectví časně zaměnila za panování v nebesích
r. 1231.

Blahoslavený Jindřich Suso.

Spíše sejde s cesty deset oněch, kteří žijí v rozkošech a sladkosti, než jeden zmítaný utrpením a protiventstvím.

„Ach, ráda, velmi ráda bych vám, paní, pomohla, jenže nevím jak,“ odpověděla Miluška.

„Jdi na horu, kterou vidíš před sebou. Tam ve stínu černé skály teď před svátkem Jana Křtitele kvete kapradí. Utrhni je a hoď jeho květ na tuto síť. Učiníš-li tak, vysvobodíš mne a budu ti vděčna po celý svůj život.“

Miluška spěchá, únavy necítí, skály přelézá, až pod černou skalinou kvetoucí kapradí nalézá. Utrhla je a spěchala k jezeru. Úplně znavená hodila kapradí na síť. Ta se rozpadla a krásná paní vyplula na břeh.

„Čím se ti, drahé dítě, mám odměnit, že jsi mě vězení zbavila?“

„Ah, paní drahá, povězte mi, kde naleznu našeho Pepíčka?“ prosila Miluška.

„Před několika dny v poledne letěla kolem polednice a nesla v náručí malé robátko. Byl to snad chlapeček, kterého hledáš? Spěchala přes daleké lučiny, které se prostírají za těmito horami. Více nevím.“

Děkuji ti ještě jednou, žes mne vysvobodila a kdybys něčeho potřebovala, přijď k mému otci, králi „Modré říše“, a on tobě desateronásobně odplatí, co jsi pro mne učinila.

Princezna políbila Milušku na čelo a zmizela.

Opuštěné děvče kráčelo k pustým horám. Dlouho, dlouho lezlo po ne-

Všichni svati a světice Boží, orodujte za český národ!

schůdných, příkrých stezkách, až přišlo na zelené lučiny. Nohy ji bolely. I usedla, aby si odpočinula, a za chvíli usnula.

Najednou ve spaní slyší hlas: „Netlač, netrap! Byli jsme tvorové jako ty! Zlému čaroději nechtěli jsme lopotit, zaklel nás v travinu a keře, aby nás koně kopyty udupali a vichřice rozlámala. Jdi ke studánce tři dny cesty za lučinou vzdálené, přines divotvorné vody a pokrop nás. Ožijeme a nabudeme své dřívější podoby. Jinak, nepodaří se ti úmysl tvůj a ty na daleké cestě zahyneš.“

I šla ubohá dívčinka. Chodila sem, chodila tam v horách a lesích. Nikde ani človíčka, nikde staveníčka. Lesní jahody a planá jablka byly jí na obtížné cestě pokrmem.

Třetího dne k večeru přišla k malé studánce, skryté v zeleném loubí. U studánky stál napolo rozbitý veliký džbán. Nabrala vody a napila se. A hle, únava zmizela a Miluška nabyla nových sil.

Vydala se na zpáteční cestu. Když umdlévala, omočila rty do vody a zase mohla dále kráčet.

Teprve sedmého dne došla na lučinu a počala kropiti trávy a keře.

Kam jen zalétla kapka vody, povstali statní junáci na bystrých koních. Ti pověděli Milušce, že polednice bydlí v pusté jeskyni za sedmi řekami a hlídají ji draci, chrlící z tlamy oheň. Kdo se k nim přiblíží, toho uchopí a dlouhými drápy rozsápe.

Kdo však má vodu z čarovné studánky, nemusí se báti jejich drápů ani plamenů.

Jeden z junáků posadil si ji před sebe na koně a jako s větrem o závod ujížděl s ní k jeskyni, v níž polednice bydlela.

Jakmile Miluška se blížila, vyrazili proti ní dva zelení draci s ohromnými hlavami a širokými tlamami. Chrlili proti dívčince oheň a natahovali dlouhé pazoury.

Dívčina vzpomněla slov osvobozených junáků, postříkala oba draky vodou z čarovné studánky a země je pohltila.

Miluška vběhla do jeskyně, chopila plačícího Josífků a vyběhla ven.

Junák pojal ji opět do náruče, posadil ji před sebe na koně a dovezl až na lučinu, kde ho osvobodila. Zde se s ní rozloučil a pádil k domovu, kde pro něho již dlouhá léta staříčká matička naříkala.

Miluška s Josífkem v náručí spěchala k Vesci, co jí nohy stačily. Ale cesty pomalu ubývalo, neboť ubohé, cestou a útrapami umdlené děvče muselo nésti těžkého pacholíčka.

U Horáků byli rádi, že se jim synáček vrátil, ale zlá hospodyně opět Milušku vyhnala, pravíc, že by ji mohla o jejího synáčka svou nepozorností přece připravit.

S pláčem bral se ubohý sirotek opět do světa. Jako rozespálá kráčela Miluška, aniž věděla kam. Šla dlouho a dlouho. Nevím, kolikery hory, kolikero údolí přešla, ale tolik vím, že jednoho odpoledne přišla do hlavního města „Modré říše“.

Když plná údivu, kráčela krásnými jeho ulicemi, potkala princeznu

průvod. Princezna vyskočila z kočáru, objala Milušku, líbala ji a ještě jednou ze osvobození jí děkovala. Posadila ji vedle sebe do kočáru a odvezla do královského paláce.

Král ji radostně uvítal a když řekla, že ji zase od Horáků vyhnali, princezna ji prosila, aby již v královském zámku zůstala. Miluška mile ráda tak učinila a žila v paláci až do smrti.

Svátky v listopadě. MOUDRÝ ŠALOMOUN PRAVÍ:

- | | |
|-------------------------------|--|
| 1. <i>Všech svatých.</i> | 1. Nenávisť vzbuzuje spory a hádky, všechny však chyby příkrývá láska. |
| 2. <i>Památka dušiček.</i> | 2. Ve rtech moudrého nalézá se moudrost, hůl však na hřbetě pošetilého. |
| 4. <i>Karla Boromejského.</i> | 3. Moudří umění ukrýti, co vědí, ústa však blahová — blízká hanba. |
| 11. <i>Martina.</i> | 4. Cestou k životu jde, kdo dbá kázně; ale, kdo domluvy zanedbává, bloudí. |
| 19. <i>Alžběty.</i> | |
| 22. <i>Cecilie.</i> | |
| 25. <i>Kateřiny.</i> | |
| 30. <i>Ondřeje.</i> | |

SVĚTLA NA NEBI

Svatá *Cyriaka* žila ve třetím století. Byla velmi štedrá a bedlivě si všimla, co kdo potřebuje a kdo ne, koho má podporovati almužnami a koho ne, je-li podpory hoden nebo není-li hoden. Tím se nejvíce prozrazovala, že je křestankou, že totiž udělovala hojně almužny. A bylo to za císaře Decia, kdy se po křestanech slídilo! Cyriaka se nebála nikoho. Dokonce propůjčila svůj dům křestanům na jejich bohoslužbu. Scházivali se tam tajně a posilovali se svátostmi ve svém utrpení. Konečně se o tom dověděly římské pohanské úřady. Cyriaka byla odsouzena k smrti a byla ubita býkovcem.

Svatá *Beata* byla Španělka. Odešla do Gallie. Tam se ujímala chudých dětí a učila je. Jest patronkou industriálních učitelek. Žila ve třetím století.

Jak ty bys chtěla uplatnit svou víru? Pomoz apoštolovati!

Dívko, co bys chtěla učiniti pro svého Ježíška?

DRAZÍ RODIČE

možná, že právě vaše dítě volá Pán Bůh k veliké práci. Opatrujte duši svého synáčka! Nedejte ji zkaziti! Ať je moudrá! Ať je čistá! Ať je silná! Ať vás proslaví před lidmi i před Pánem Bohem! Ať je šťastná vaší zásluhou! Ať šíří království Boží na zemi!

ZAPAMATUJ SI

● Půjďte na hroby. Nebuďte návštěvníky a prohlížeteli hrobů a květin na nich. Ale buďte orodovníky, strážci a ochránci. Orodovníky za duše zemřelých, strážci jejich hrobů a ochránci ozdob na těchto hrobech.

● Zachraňte květiny před mrazem. Místo, aby smutně zahynuly v mrazu, ořežte je a dejte Pánu Ježíši na oltář. Budou vám připomínati vaše dobré srdce, aby bylo vždycky blízko svatostánku.

● Kolik jste si napěstili šalvěje? Je to výtečná bylina proti nemocem v krku. Nemáte-li doma letos, jistě si ji opatřte na rok!

● Znáte dobrodružství 13letého Nonniho s jeho přítelem Valdemarem na severských ostrovech? O jejich pestrých příhodách se dočtete v knize „Dobrodružství na ostrovech“. Tuto knihu napsal Jón Svenson, přeložil do češtiny Jan Hrubý a vydala společnost Vyšehrad v Praze. Kniha má 328 stran a stojí brožovaná Kč 18.— a vázaná Kč 26.—. Četba je velmi napínavá a zajímavá.

● S blížící se zimou neoddejte se zimnímu spánku jako křečkové ajiná z vířata. Myslím to tak, abyste v zimě nelenili. Naopak, za dlouhých zimních večerů více pracujte. Vzdělávejte se četbou a poslouchejte vypravování starých o minulých dobách. Cousslyšite od nich, zapíše si do domácích kroniky. Po letech vám budou vaše záznamy

vzácné. Taky se nabídněte, že budete rodičům nebo sourozencům něco nahlas předčítati. Zvláště pak babičkám a dědečkům bude vaše čtenářská ochota milá. Zkuste!

● Spočítej, kolik roků dohromady má celá vaše rodina.

● Co děláš s přečtenými sešity „Pán přichází“? Nenič je! Po letech si je rád přečteš znova. Tím více tě potěší, když do časopisu sám něco napíšeš.

● Do Hodolan. Napište, prosím, něco ze života maličkých.

● Tovačov potěšil, rozesmál a poučil. Snad se ozve brzy opět!

● Nikdy nespočítáš chvíle, které pro tebe obětovala tvá matka.

● Viš, co je to Oblak? — Je to slovinský učenec. Křestní jméno jeho je Vatroslav a zemřel 1896.

● Viš, co je Nešpor? — Je to český spisovatel a byl ředitelem měst. školy v Klatovech.

● Viš, co je Nesyta? — Je to městečko v Čechách u Trutnova a nejsevernější město v Německu u Královce.

● Viš, co je Nebozízek? — Jsou to sady na Malé Straně v Praze.

● Viš, co je Pernik? — V ČSR je to město, které má ve znaku šplhajícího medvěda. V Bulharsku je to starobylý hrad blízko Sofie.

● Znáš souhvězdí Oriona? Vyhledej si tam vlevo nahoře jasně třpytivou hvězdičku. Tato hvězdička je tak veliká, že by se do ní vešlo 1,300.000 našich zeměkouli.

Prosíme o laskavé vrácení přebytečných 1. a 2. čísel!

Co chlapec, to apoštol!

PÁN

přichází

Měsíčník pro katolické děti

Vydává a zasílá Matice cyrilometodějská v Olo-
mouci, Wilsonovo n. 16. • Sešit 20 hal., roč. 2 Kč.

**velebná
KRISTA RODIČKO!**

Byla jsi vyvolena od Boha Otce za Matku Pána Ježíše. Vykupitel světa se měl státi tvým Synem. Jest možné, aby si vyvolil za matku obyčejného člověka s hříchy? Ó nikoli! Nikdy ne! Bylo by to pro Božího Syna velikou urážkou, aby se narodil z hříšného člověka. Proto Tě Pán Bůh, Panno přesvatá, velmi vyznamenal. Neměla jsi hřtchu hned, když jsi začala býti člověkem. Již počátek tvého života byl neposkvřený. Jedna jediná! Pouze Ty a žádná jiná na světě! A potom vždycky svatá bez chyby! Ale – jaký to opak u nás!

Od dětství v nás zuřily vášně a lámaly nás špatné náklonnosti. Když bouře se žene, klátí větvemi a láme celé stromy. Z mračen se leje spousta vod, sjíždí blesk za strašného rachotu. Tak i v nás zuří bouře špatnosti. Kam se máme obracet v těchto bouřích? Kdo s námi cítí? Zajisté Ty, ó Panno bez poskvrny počatá. Ty jsi dala světu Pána a Vykupitele. V Betlemě jsi nám dala jeho Tělo lidské. Dnes nám podáváš jeho svátostné Tělo. Ó kéž je svět Tebe hoden! Kéž na Tebe nezapomíná! Kéž je Ti vděčen! Kéž Tě vyzývá o pomoc a ochranu neustále! Kéž ochotně přijímá Tvůj dar!

ty spasná v bouři hvězdičko!

EVANGELIUM II. NEDĚLE ADVENTNÍ: „AJ, JÁ POSÍLÁM...“

Děti, představte si pěknou řeku. Nehleďte tolik na vodu, ale všimněte si v duchu krásného břehu. Je porostlý živou zelení, poznáváte i oleandry. Kvetou. Jaká krása a vůně. A teprve nyní si myslete, že je vám horko a že vás voda láká do svých chladivých vln. Nad vámi pálí slunce. Kdo by nestoupil, neskočil do *Jordánu*?

Na břehu této palestinské řeky stál svatý Jan Křtítel. Kolem mnoho posluchačů. Jsou zvědaví, dychtiví a učenliví. Bůh poslal tohoto muže jako proroka mezi lid. Svatý Jan měl upozorňovat lid, že Vykupitel je již nablízku, aby se kdekdo připravil. „Čiňte pokání,“ vybízel tento posel Boží... „Vstupte do Jordánu, kdo se chcete přichystati k příchodu Páně, a já vás pokřtím vodou, abych vás ujistil, že máte již čistou duši.“ Mnoho lidí činilo takto pokání, a když vystupovali z řeky, věděli, že mají s duše smyty hříchy. I byli připraveni na příchod Páně. Mohli se cítit šťastnými, že jim Pán Bůh poslal takového misionáře. Svatý Jan pomáhal Pánu Ježíši.

Chtěl bys taky nějak pomáhati Pánu Ježíši? Chtěl bys býti misionářem, poslem Božím? Ó, ty bys to jistě s pomocí Boží dovedl. Proto dávej dobrý pozor nato, co ti nyní řeknu.

1. Pán Ježíš bytuje ve svatostánku na oltáři. Chce denně přicházeti do duší a je zachraňovati. Jen koho má poslati jako anděla svého, jako Jana Křtitele, aby lidé na jeho přání upozorňoval a sám začal jej denně přijímati? Nemohl bys to býti právě ty, milý

hochu, nebo dokonce ty, milá dívka? Proč právě tebe se táží? Či snad jsem se zmýlil v osobě, když mne Duch svatý upozornil, abych hledal pro Pána Ježíše nějaké předchůdce? Co myslíš, co říkáš, co uděláš? A nemohl bys přijímati Pána Ježíše ani jednou týdně nebo ani jednou měsíčně? Kdybys začal ty, volal bys svým příkladem jiné. Snad by se k tobě připojili druzí a bylo by více radosti i užitku. Nuže, co myslíš, co říkáš, co uděláš?

2. A ještě něco, a to docela něco zvláštního. Slyš! Svatý Otec potřebuje mnoho misionářů. Je totiž ještě mnoho nepokřtěných lidí na světě. Černoši, rudoši, žlutí atd. Kéž by tito měli brzy takové Jany Křtitele, aby jim kázali o Pánu Ježíši a je křtili. Jdou k nim sice misionáři, ale z nich je málo Čechů. Chtěl bys býti učitelem takového malého černouška v Africe nebo Indiánka někde v Brazílii, nebo žlutáška tam pod Tibetem? Snad by z tebe byl dobrý misionář. Vstoupil bys k salesiánům nebo k františkánům, ti by tě dali vystudovati. Potom bys byl posvěcen na kněze misionáře a šel bys dělat svatého Předchůdce Páně do Afriky, do Ameriky, do Asie nebo do Austrálie nebo někam na ostrovy. Býti misionářem Páně je veliká milost Boží a vyprošuje se právě svatým přijímáním.

„Aj, já posílám anděla svého...“ — to bys byl i ty. Kdo ví, jestli nebudeš. Modlívej se na ten úmysl, přijímej Tělo Páně. A

kdyby tě Pán Bůh opravdu nevo- velmi záslužné: Volá tě, abys byl
lal na misie zahraniční, volá tě apoštolem častého svatého příji-
přece aspoň k lehčí práci, a také mání! — Amen.

Přijde Vykupitel, očistěte duše své!

Sirotek. Jindřich Mošna-Benešovský.

Pusto a smutno je v chatrči, která se tulí ku příkré stráni orlických hor jak malé kuřátko pod křídla kvočny. Venku mrazivý severák roz-
hazuje divoce sněhové vločky. A v chudé světničce? Ó, běda, tam
leží v rakvi maminka a u ni dítě, slzy v očích, a ústa šeptají poslední
slova Otčenáše. Sirotek Boženka. Minulé jaro ji Orlice pochovala ve
svých divokých vlnách tatička, když se odvážil řeku přebrodit, a
nyní, ach nyní jí smrt odnáší poslední útěchu, drahou — maminku.
Sama, samotná... bez bratříčka, bez sestřičky... Bolestná byla
cesta na hřbitov v Mistrovicích a ještě bolestnější chvíle, když spou-
těli rakev do hrobu. Boženka se nemohla nijak odloučiti od místa,
kde bude odpočívat i již nikdy na světě nebítí srdce, které jí tolik,
tolik milovalo, srdce drahé matičky. Stále se dívala, jak dopadaly
hroudy hrobníkovy na rakev, nemohouc již ani plakati.

„Neplač již, Boženko! Pláčem matičky neprobudíš... Do své cha-
loupky se již taky nevrátíš. Budeš nyní nějaký čas u nás a potom, jak
Pán Bůh dá.“ S těmi slovy vzal nejbohatší rolník z vesnice truchlicí
dívenku za umrzlou ruku a odváděl ji do svého statku. Boženka šla
s ním jak bez vědomí. Bylo jí vše jedno, kam jde, neboť kdyby to
bylo i kraj světa, nikdo ji nebude milovati tak jako ta, která bude
dnes po prvé spátí na hřbitově.

Hospodář byl muž dobrý. Věděl, že kdo se nad chudým smilovává,
tomu Pán Bůh požehná. Ale jeho manželka byla žena zlá a la-
kotná. Od té bylo Božence mnoho snáseti. Za malá provinění byla
trestávána hladem a bitím. A to bylo častokráte.

Tak se přiblížil Štědrý den. Krásný a vytoužený den, na který se
těší kdekdo. Hospodář odešel do blízkého městečka, aby ženě, dětem
i Božence nakoupil nějaké dárky. Hospodyně vařila večeri a poru-
čila Božence, aby přinesla ze sklepa krajáč mléka. Nešťastná cesta!
Boženka uklouzla po umrzlých schodech, upadla a krajáč rozbila.
„Hned se mi klid s očí“, láteřila zlá hospodyně, „vickrát ať nepřekro-
číš tento práh. To je dům dětí mých a ne tvůj, pamatuj si to! Dosti
dlouho jsem tě tu živila zadarmo, ty darmochlebe jeden.“ A hned
popadla dívku za ruku a vedla násilím za dvěře. „Odpusťte mi to...
prosím vás...“ Sotva mohla dořct, již byla za dveřmi a slyšela jen,
jak zarachotila závora.

Jako omráčená stála chvíli a dívala se k zavřeným dveřím. Neote-



vřely se. Kam nyní? Kam ji nohy nesly... Ostré, ledové vločky píchaly ji ve tváři. Špatný oděv brzy promrzl. Šla podél chatrče. Má zaklepatí a prositi o slitování? Ne, ne, snad by ji opět vyhnali, ne, raději dále, dále, daleko — za matičkou na hřbitov. Tam si usedne, tam si postěžuje. Maminka vždycky pomohla, ona pomůže i nyní. Maminka jí na Štědrý den vždycky něco nachystala, jablíčko, oříšek, stromeček, svíčičky... což dnes by ji nechala bez dárků!??? — A již pokleká, již se jí oči zalévají slzou lítosti a bolesti, již žaluje, modlí se, modlí, sklání se, sklání, usíná — spí. Na hřbitově na Štědrý den u matičky — sníh padal na ni a přikrýval její chladnoucí tělo... Takové hrobové ticho bylo kolem.

V tom však se někdo blíží. Vystoupil ze saní jeda mimo z Jablonce do Supova pan Jaroslav Hostinský. „Jedu mimo a nezastavil bych se na tomto hřbitově, kde je pochován můj přítel? Dnes, kdy je Štědrý den, vykonám dobrý skutek.“ Cítil jakousi neodolatelnou touhu jíti na hrob svého přítele, ač mrzlo a sněžilo a ač každá chvíle byla vzácná, která uspíšila cestu k teplému krbu... Najednou se zarazil... „Tělo, člověk je tu ve sněhu.“ Poodhrnul sníh — — dívka! Probůh, zmrzlá? Sklonil se, dýchá? — Spalo ubožátko, spalo na hrobě své matičky jako na nejměkčích poduškách. — A ten krásný sen: matička jí jde vstříc, kývá, usmívá se, nese jí stromeček a na něm tolik svíčiček, oříšky, jablíčka, andílci...!

Vozka měl poručeno jeti velmi rychle. I stanuli koně na náměstí v Supově a jen se z nich dýmilo. Pan Jaroslav rychle vystoupil a nesl své matce, která rychle sestupovala naproti svému synovi, podivný dárek... spící dívku. Rychle a krátce vysvětlil matce, oč běží. Matka jej pochválila a ihned poručila, aby se dítěti, až se probudí, dostalo náležitého ošetření a posily. Za chvíli se Boženka probudila. Probudila se a na blízku zářil stromeček. Protírá si oči, nevěří, ohlíží se, kde to jest, zda je to sen či skutečnost. „Jak se jmenuješ, dívkenko,“ táže se staříčká maminka Jaroslavova. „Já jsem Boženka.“ „Tak, Boženko, nyní již věř, že jsi ne u své maminky, ale u dobrých lidí. Budeš u nás na vánoční svátečky a potom u nás zůstaneš. Nemáme nikoho a sám Pán Bůh tě poslal k nám, abys nás opatrovala, když naše děti jsou již ve světě.“

Zámožný starý pán se postaral o Boženku. Dal jí vzdělání a dobrou výchovu. A každý rok ji poslal o Štědrém večeru na mistrovický hřbitov, aby se tam pomodlila u hrobu svých rodičů za jejich duše a na poděkování, že byla zachráněna od jisté smrti.

ŠKOLSKÉ PERLIČKY

(Dětem vypravuje Udalrico.)

Jestlipak, děti, víte, komu dali apoštolé moc odpouštětí hříchy? — Tu moc dali apoštolé svým strýčkům.

O čem jsme se minule učili? — Minule jsme se učili o cimborium a o molostranci.

K čemu jsme na světě? — Jsme na světě, abychom sloužili Pánu Bohovi mší svatou a při ní hráli na harvany.

Co přikázal Pán Bůh o dni svátečním? — O dni svátečním přikázal Pán Bůh toto: Pomník, abys den sváteční čtvrtil.

Kdo náleží k svatým v nebi? — K svatým v nebi náleží svatí andělé, Panna Maria a svatí, které Pán Bůh oslavil zázraky. Taky k nim náleží svaté šaty Pána Boha.

DRAZÍ RODIČE

pro lásku k Neposkvrněné Panně Marii prosíme úpěnlivě o toto: Prohlédněte slovníček vašich dětí a vyčistěte jej ode všech nepěkných slov. Zvláště pak kéž vaše děti neberou jména Božího a jména svatá nadarmo. Prospějete jejich duši i české řeči. Chceme, aby i duše i česká řeč byly čisty.

Svatý Tomáš Londýnský.

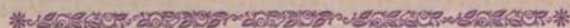
Studoval velmi horlivě na vysokých školách v Itálii a ve Francii. Všude ho rádi viděli, protože vždycky mluvil uctivě a slušně. Byl velmi zbožný. Král Jindřich II. jej učinil vysokým státním úředníkem. Přesto zůstal Tomáš velmi skromným. Sloužil věrně králi i chudíně. Jen na nátlak králův se stal arcibiskupem v Canterbury. Tomáš tušil, že mezi ním a králem nastane boj. A nastal. Tomáš se musil zastávat Církev. Byla to jeho povinnost hájit práva Církvě i proti králi. Král se mstil Tomášovi, jak jen mohl. Konečně pronesl slova, která již nebylo času odvolat. Prohlásil před rytíři ne přímo, ale přece srozumitelně, že by se Tomáše rád zbavil. Ihned se čtyři rytíři vydali na cestu, aby se zalíbili králi. Vzali tlupu oděnců a hnali se k bytu arcibiskupovu. Tomáš se odebral na radu svých služebníků do kostela, aby tam používal práva útočištného. Ve chrámě se mu nesmělo nic státi. Leč rozrušení rytíři vtrhli i do chrámu. Tam se strhl nerovný boj. Tomáš se zoufale bránil. Byl však přemožen přesilou a několika ranami do hlavy zabit. Běda jazyku, který pronese ve hněvu něco proti bližnímu! Krev nevinného Tomáše volala bolestně k nebi o pomstu. Svátek svatého Tomáše světíme 29. prosince.

Ó kdyby . . .

svatý Mikuláš přišel k nám! Rekl bych mu, že jsem sice taky někdy zasloužil nářez, ale že jsem přece pořád ochoten plnit přání Páně. Rád konám povinnosti školní i domácí. Žádnou neděli nechybím v kostele při mši svaté. To jinak ani nejde. Dobrý katolík koná věrně a rád všechny povinnosti. Proto je stále veselý a každému milý i svatému Mikuláši!

ROZŠIŘOVAČKA

.	souhláska
..	?
...	pták
....	po smrti z každého zbude
.....	posvátná místnůst
.....	město v Čechách
.....	příjmení



Srdce čisté stvoř ve mně, Pane!

UPOZORŇUJEME

1. Lidé bezbožní a lehkomyšní ukončují občanský rok bezbožně a lehkomyšlně. Při tom ničí zdraví a mnohdy i čest. Dost je chyb za celý rok. Proč se má rok končiti hříchem? Není lepší děkování? Proto katolík, malý i velký, půjde na konci roku raději do kostela a tam poděkuje Pánu Bohu za všechna dobrodiní. Při tom bude prositi svátostného Spasitele za odpuštění za všechny urážky, kterých se dopustí bezbožní a lehkomyšní lidé v silvestrovskou noc. Jak vykonati pobožnost? Ve Štramberku vydala Katolická akce pěknou příručku „Tak končí rok katolík“. Knížečka je schválena arcibiskupskou konsistoří. Stojí 60 hal. Je v ní pamatováno i na společnou adoraci dětí. Objednejte si ji hromadně na adresu: Katolická akce ve Štramberku na Moravě.

2. Klavíristům vřele doporučujeme velmi pěknou novinku k vánočům. U Melantricha, Praha II., Václavské nám. 42, nebo Pazdírkova, Brno, Česká 32, vyšly od R. Heidra Vánoční vidiny, Vánoční znělka,



Svatá Barbora, panna a mučednice. Pohanský otec ji dal pečlivě střežiti v odloučení od světa, ale světlo víry přemohlo všechny překážky; když otec zvěděl od světice, že jest křestankou, pronásledoval ji a vydal ji pohanským soudcům; přetrpěla vítězně nesčíslné muky, konečně ji otec stal (III. stol.); jest ochránkyní proti náhlé a nekalé smrti; patronka horníků a dělostřelců.

Až stromek zazáří a Drobností. Vše pro dvě ruce. Cena po 4.50 Kč. Objednejte raději zavčas. Pěkný dárek pod stromeček. Objednávku vyřídí každé knihkupectví.

SVĚTLA NA NEBI

Svatá Theodosie (IV. století) se neohroženě hlásila k víře křesťanské. Když byli její souvěrci odsouzeni do dolů, navštěvovala je, donášela vzkazy a útěchu, posilovala ve víře a povzbuzovala ke statečnosti. Byla sama umučena. Měla 18 let.

Svatá Febronía (IV. století) byla řeholnicí v Syrii. Byla spoutána a vedena k potupné smrti. Když jí odňali pouta, že není nebezpečná a že neuteče, prosila o ně takto: „Nech mi mé nejkrásnější ozdoby. Jsem slabá dívka, ale proto se muk nelekám.“

Svatá Irena (IV. století) neztratila hlavu, když v Soluni vypuklo pronásledování křesťanů. Pátrací komise hledala zvláště posvátné knihy katolíků. Irena spolu se dvěma sestrami schovala knihy. Když umírala na popravišti, byla ráda, že aspoň něco mohla vykonat na záchranu Církve.

SVÁTKY V PROSINCI

2. *Blanky*
4. *Barbory*
7. *Ambrože*
8. *Neposkvrněného Poč. P. Marie*
12. *Přibyslavy*
13. *Lucie (Světlušky)*
14. *Spiridiona (Duchoslava)*
24. *Štědrý den*
25. *Narození Páně.*
26. *Štěpána*
27. *Jana, miláčka Páně*
28. *Mladátek*
31. *Silvestra*

Adorace školní mládeže na konci roku

Milý Ježíšku, když jsi tu ve studeném chrámě sám, jistě jsi rád, když Tě někdo navštíví a s Tebou se potěší. Proto v novém roce budeme k Tobě chodit, aby Ti tu nebylo smutno. Ty se jistě na nás těšíš. Kdykoli tedy budeme moci, přijdeme se na Tebe podívat . . .

(Z knížečky „Tak končí rok katolík“. Zprávu o tom viz níže.)

Neber jméno Boží nadarmo!

MOUDRÝ ŠALOMOUN PRAVÍ

1. Nenávist ukrývají ústa lživá a kdo roznáší klepy, jest nemoudrý.
2. Mnoho mluvení nezbyvá bez hříchu. Proto jest rozumný, kdo zdržuje své rty.
3. Stříbro ryzí jest jazyk spravedlivcův, ale srdce bezbožných nestojí za nic.
4. Rty spravedlivého vyučují mnohé, pošetilci však nerozumem hynou.

Ejhle, Hospodin přijde . . .

Roráty nás připravují na vánoce. Do noční temnoty svítí světla v kostele. Tak svítí do temnot bludu a hříchů milost Boží. Spěcháme k oltáři poděkovat Pánu Bohu, že nám poslal Vykupitele a že každý rok svou lásku připomíná v rorátech.

Všichni věrní křesťané,
díky Bohu vzdejme,
chvály písně radostné
společně mu pějme!

Ve dne, v noci v modlitbách
prosme Pána svého,
aby nás svou pomocí
chránil všeho zlého.

Matku jeho Marii
všichni v úctě mějme,
a co Pán jí zvěstoval,
sobě rozjímejme!

ZAPAMATUJ SI

© Vánoční číslo vyjde před vánočními. Bude v něm pěkná povídka o Mirkovi a jeho dárku pro Ježíška. Příspěvky raďte poslati do 5. prosince.

© Děti, nejkrásnějším dárkem pro Ježíška bude taky to, když mu nachystáte srděčka, aby se v nich mohl svátostně ubytovati ve svatém přijímání.

© Dne 8. listopadu oslavili Milosrdní bratři 400 let trvání svého řádu. Řád byl založen ve španělském městě Granadě. Zakladatel svatý Jan z Boha chtěl sloužit všem chudým a opuštěným nemocným. U nás v ČSR mají Milosrdní bratři 11 nemocnic a 127 řeholníků-ošetřovatelů. Přejeme jim, aby jejich práce pro ubožáky byla i dále zehnaná a rozšířila se ještě více!

© Znáte vysilačku v Oslo? Nuže, v tom městě mají varhany bez píšťal. Hrají znamenitě pomocí elektrického proudu. Vynálezcem je Laurence Hammond.

© Víte, co jsou ohnivzdorné

hmoty? Kysličník hlinitý, magnésit, karborundum, tuha atd. se míchají s různými jinými látkami, lisují se v cihly, tyto se vypalují v pecích a již můžete ohnivzdorně stavěti.

© Ponorka je pod vodou. A přece lze viděti i z podmoří, co se děje na moři. K tomu slouží ven vyčnívající malá trubka, v níž je zvláštní zrcadlové zařízení. Jmenuje se periskop. Nyní však Francouz Mangin vynalezl ještě něco dokonalejšího. Periskop, který nejen vidí, ale i měří, jak je co daleko od ponorky.

© Státní statistický úřad v Praze vydal nový seznam všech spolků, ústavů a zařízení pro péči o chudé a mládež ochrany potřebnou. Poslouží každému pracovníku v tomto oboru. Naleznete v něm adresu spolku, účel, obvod působnosti, majitele, správu, ráz náboženský a národnostní, pohlaví a věk chovanců atd. Kniha stojí 35 Kč (str. 340). Dobročinným ústavům se poskytuje 20proc. sleva.

PÁN

přichází

Měsíčník pro katolické děti

Vydává a zasílá Matice cyrilometodějská v Olomouci, Wilsonovo n. 16. • Sešit 20 hal., roč. 2 Kč.

**NÁM, NÁM
NARODIL SE!**

Nám, malým dětem! Svatým duším! Něžným květkám v zahradě Boží! Nám mladým katolíkům! Ano, nám!

Tolik jsme se natěšili na vánoce! Přípravovali jsme se po celý advent. Skoro jsme vstávali na roráty. Bedlivě jsme se učili. Zbožně jsme se modlivali. Na slovo jsme poslouchali. Zpívali jsme doma adventní písně za dlouhých večerů. „Přijde, přijde Vykupitel,“ tak jsme si opakovali, ještě než jsme usnuli. Přijali jsme i Tělo Páně. To všechno jsme činili z lásky k Božskému Děťátku.

A nyní již nastala zasloužená radost. Nyní jsou tu již vánoce. Ó blahé, krásné, šťastné a milé vánoce! Přijď, Ježíšku k nám a přines všem lidem pokoj a mír! Přijď pod krovy naše a dones nám požehnání! Kéž se všichni lidé obejmou v pokoji! Kéž zmizí kdejaká nenávist se světa a ze srdcí.

Pokoj lidem dobré vůle!

Chtějme pokoj a bude pokoj!

EVANGELIUM II. MŠE SV. VÁNOČNÍ: „I PŘIŠLI S CHVÁTÁNÍM . . .“

Anděl Páně zvěstoval pastýřům, že se narodil Kristus Pán a že leží v Betlémě ve chlévě. Pastýři byli velmi rádi, že se Spasitel ubytoval v jejich chlévě. Ihned uvěřili a vydali se na cestu. Chvátali rychle, protože byli velice dychtiví. I našli Ježíška v jeslích na seně. Hned poklekli a klaněli se mu.

Děti, budete mi dnes dobře rozuměti? Slyšte ve jménu Páně, čemu nás učí pastýřové, kteří přišli s chvátáním do Betléma k Ježíškovi.

Víte již dávno, že každý den se stává z oltáře Betlem a jesličky. Ve mši svaté sestupuje Pán Ježíš svátostně na oltář. Je zde přítomen pod způsobou chleba a vína. Kněz jej ukazuje při pozdvihování všem lidem. Lidé se klanějí jako ti pastýři. A mezi lidmi býváte i vy.

A nyní se táží: „S jakou náladou a chutí spěcháváte do kostela? Taký tak radostně a taky tak dychtivě jako pastýři? A kdo vás do kostela vlastně volá? Kdo vám oznamuje, že je zde Ježíšek a že jej máte navštívit?“

Jistě doma tatínek nebo maminka. Nebo starší sourozenec. Snad také dědeček nebo babička. Jindy vás upozorní spolužák nebo jiní lidé. Pravidelně vás svolává všechny do kostela váš vychovatel nebo vychovatelka ve škole. Velebný pán nebo paní učitelka náboženství.

A co, až budete velcí? Kdo vás potom bude volat do kostela? Víte, co od vás chci? Učte se nespoléhat na nikoho a spěchejte za Pánem Ježíšem již sami. Ba více! Chtěl bys býti již sám i takovým andělem hlasatelem? Apoštolem? Misionářem? Cvič se, volej jiné, zvi do kostela, buď andělem — hlasatelem. Amen.

SVĚTLA NA NEBI

Sv. Kristína (IV. stol.) byla dcerou pohanského soudce. Viděla, kterak otec odsuzuje katolíky na smrt a kterak se katolíci při smrti hrdinně chovají. Byla dvanáctiletým dítětem. Vyzvíдалa, proč jsou lidé tak odsuzováni k smrti. Dovéděla se, že pro Ježíše Krista. A když byla poučena, kdo Pán Ježíš byl, zamilovala si odsouzence a donášela jim do vězení pokrmu. Za to ji otec ovšem přísně trestal. Když to nepomohlo, sám ji odsoudil taky k smrti. I byla přivázána na kolo a otáčena nad ohněm tak dlouho, až zemřela.

Sv. Lucie (IV. stol.) je apoštolkou katolické četby. Čtávala životopisy svatých. Když její matka rozprodávala klenoty a dávala peníze chudým, malá Lucie tomu velice přála a radovala se s matkou. Protože i ostatní křesťané byli tak obětaví, bývali obžalováni pro marnotratnictví. S chudým se poděliti a chudému dopřátí, tomu pohané nerozuměli a proto ono obžalování. Křesťané věděli více. Věděli, že na úrok Pánu Bohu dává, kdo se nad chudým smilovává.

Sv. Eulalie (IV. stol.) je španělská mučednice. Bylo jí teprve 13 let, když byla pro viru odsouzena k smrti. Ale slyšte, jak neohroženě mluvila: „Roztrháte-li mé tělo, přece nemáte moci na moji duši!“

Vánoční dárek Ježíškovi.

Podle skutečnosti. — M. Klapilová.

„A každý z vás, milé děti, potěší nejkrásnějším dárkem Božské Děťátko v jesličkách tím, že mu přinese svou čistou duši.“ Tak skončil pan katecheta hodinu náboženství. když byl před tím vyprávěl dětem, jak Bůh a Pán všeho světa jen z lásky k nám sestoupil v chudíčké jesličky. — Mirek přišel domů ze školy nějak zamyšlen. Ano, půjde s ostatními dětmi ke sv. zpovědi a přijme Ježíška do svého srdce, vždyť vloni byl u prvního sv. přijímání. Od té doby často přijímal a vždy mu sv. přijímání doneslo novou radost. Ale rád by mimo to dal Jezulátku do jesliček nějaký dárek z lásky. Jak si napsal úlohu, šel za tatínkem do zahrady. Mělť Mirkovi rodiče veliké zahradnictví a zahrada jejich byla známa daleko široko. Mirek se rozhlíží. Je tak pusto všude; ozdobný živý plot je zastříhnut, celá alej nejkrásnějších růží je obložena slámou. Mirek obchází keře, v nichž dnes ani nepoznává své dobré kamarády, s nimiž si v době květů nejlépe rozumí. Vždyť vzácné druhy štěpovaných růží získávají první ceny na světových výstavách a nejkrásnějším květům se snad nikde tak nedaří jako Mirkovu tatínkovi, protože je ve svém oboru opravdu mistrem. Mirek prochází pustou cestou přes zahradu; zamířil k rozsáhlým skleníkům, kde zrovna tatínek s dělníky třídí stromky růží, které mají býti rozsázeny do připravené půdy. Jen jeden, takový zakrslý prouteček, jako by nezuživý je odložen stranou. Všichni jsou přesvědčeni, že by jistě nebyl k užítku. V tu chvíli Mirkovi něco napadlo. Velké modré oči se rozhořely šťastným úsměvem a už prosí tatínka, zda si může keřík ponechat. Je mu vyhověno. — Mirek zašel do nejkliďnějšího koutku skleníku a tam se o svůj poklad přepečlivě postaral. S rostlinami uměl dobře zacházet, bylť učenným žákem svého tatínka. Prozrazení se nebál, protože v těch ohromných sklenících jeho sazenička jistě ujde pozornosti. S velkou láskou pečuje o keřík, první jeho cesta ze školy vede ke známému místu. Mirek pozorně sleduje, hlídá a — čeká.

Stálým přecházením z vyhrátého skleníku ven do mrazivého vzduchu se Mirek nachladil a musil ulehnout. Stonal jen tři dny, ale co se navzpomínal na svůj keřík! Když po nemoci šel do školy, nemohl odolat své touze, aby navštívil svůj poklad ve skleníku.

Se zatajeným dechem kráčí ke známému místu a v tom, — srdíčko



se mu na okamžik zastavilo, aby se zase rozbušilo největším stěštěm. — Keřík darované růže je zaplaven hřehkými jasně zelenými lístky, a tady, na koncích, ach, ano, neklame ho zrak, malounké tmavé poupátko slibuje rozkvést v růži. Mirek je přešťasten! — To už začaly roráty, které Mirek pilně navštěvuje a těší se velice na chvíli, kdy bude moci položit v jesličky Ježíškovi kromě svého čistého srdíčka i výsledek své vlastní práce! Na Štědrý den ztrávil Mirek ve skleníku celý půlden a k večeru přišla ta slavnostní chvíle. Jemně a pečlivě ustříhl dvě krásné, sametové růže, opatrně je balí, aby cestou neomrzly a šťasten pospíchá k domovu. Po večeri, vděčně hledí na ozářený vánoční strom, vidí své dárky, raduje se s rodiči, zpívá vánoční koledy, ale přesto nemůže zapomenout, že kdysi dávno, před mnoha lety marně hledala v tuto dobu nocleh Matka Boží pro svého Ježíška. Je už hodně pozdě a Mirek, unaven celodenními dojmy, usíná pod stromečkem s myšlenkou, že ráno zanese k jesličkám Ježíškovi svůj dárek. Maminka uložila svého synka, který ještě ve spánku si opakoval: „Ježíšku, nesu ti dáreček.“

Všude ještě tma, všude ticho, maminka tiše vstává, aby připravila všechno, čeho bude třeba, aby celá rodina mohla jít na jitřní mši sv.

Ač jde jako duch tichounce, přece ji Mirek slyší a už je na nohou. Darmo maminka přesvědčuje, že má času dosti, že ho vzbudí, až zatopí. Mirek nemá stání! Nevysvětlitelně rychle je obléknut a připraven na cestu. Dnes se jen poznamenal sv. křížem. Ale nemyslete, děti milé, že se nechtěl více modlit, kdepak, Mirek ví, že se ranní modlitbu pomodlí až u jesliček v kostele. — Do tmy zahlaholily zvony; jejich zvuk protal ticho noci a v tom okamžiku oživily ulice tmavými postavami, které pospíchají do chrámu na jitřní mši sv. Mezi prvními je Mirek. K hrudi tiskne svůj poklad pečlivě zabalený; už neběží, letí, aby mohl svůj dáreček odevzdat. Kostel je dosud v pološeru, jen na boku oltáře plane jasně světlo, toť u jesliček hvězda nad Betlémem! Mirkovi se chvějí ruce, štěstím, že Ježíškovi zmírní bolest a žal nad mnohými lidmi, kteří na něho dnes zapomněli. „Já na Tebe, Ježíšku, nezapomenu nikdy, a nechci Tě už nikdy zarmoutit!“ Tak šeptal ve vroucí modlitbě. Potom rozbalil růže a klade je čerstvé a krásné zrovna k jesličkám. Mezi tím už všechna světla jsou rozzářena, celý kostel je v jasů a radosti vánoční a je všechno tak zvláště sváteční. Na kůru se ozvalo tiché ladění nástrojů, kostel zaplněn do posledního místečka a už začíná slavná jitřní mše sv. Krásné, sametové růže od jesliček vydechují sladkou vůni, která zaplavuje celý kostelík. Nikdo neví, odkud, jen Mirek to ví, a teď při mši sv. vroucně se modlí a vítá novorozeného Ježíška. Jak jistě tento dáreček Mirkův potěšil Spasitele! I vy, milé děti, můžete přinést dárek, který potěší vašeho Božského Přítele! Nemusí to být růže vlastní rukou vypěstěné, ale bude to vaše dušinka, kterou Vykupitel čeká, aby ji k sobě přivinul! Když pokleknete u jesliček a do ruček Jeho svatých mu vložíte růži poslušnosti, fialku skromnosti a pomněnku pilnosti, pak Mu dáte to nejlepší a On, Božský Spasitel, na vás nikdy nezapomene! Růže, které donesl Mirek, každý z vás nemůže dát, ale svá srdíčka dáte jistě každý! Uvidíte, jak vás bude blažit přátelství Boží a vy budete šťastni tak, jako hodný Mirek!

Moudrý Šalomoun praví:

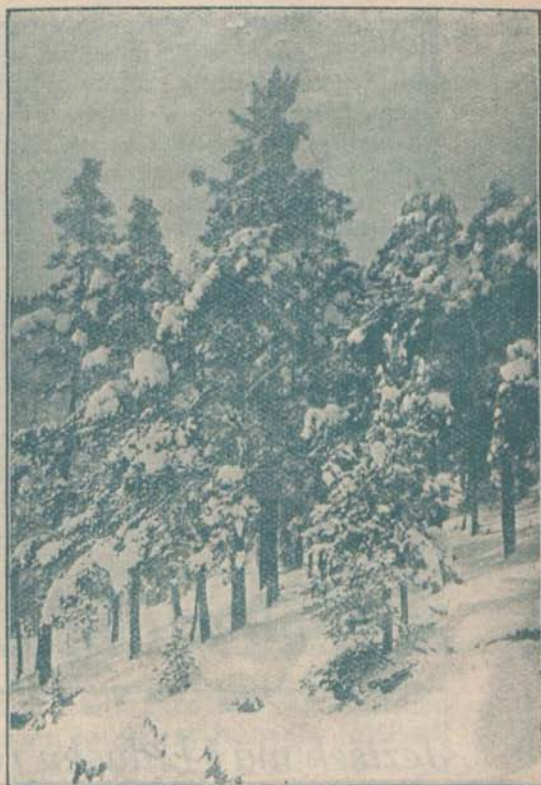
1. Čeho se bojí bezbožný, přijde na něj. Čeho si přeje zbožní, bude jim dáno.
2. Čím je ocet zubům a dým očím, tím je lenivý těm, kteří jej poslali.
3. Bázeň Hospodinova přidává života, leta však bezbožných bývají krátká.
4. Z toho, nač se těší zbožní, budou mít radost, z naděje však bezbožných nezbude nic!

PŘESMYČKA

Administrace časopisu „Pán přichází“ přeje všem hádankářům:

ŽENO, RADOST VANE

Ž = C



Koleda, koleda, Štěpáne!

Kouzelné slovo! Otevírá chlapcům dokořán dveře k velikým událostem. Výprava na celý den! Na koledu s panem kostelníkem — vůdcem a velitelem! Jaké dobroty se skrývají za tím vším! Pan kostelník napomíná kluky ministranty. Kdo chce chodit se mnou, musí se bezpodmínečně podrobit těmto pravidlům: „Vejdeme do domu a po křesťansku pozdravíme. Potom budeme zpívat a já budu přát. A potom nám něco předloží. Nikdo nesmí býti divoký. Všecko se musí dělat uctivě. Na konec poděkujeme a půjdeme dále.“ Chlapci slibují za každým slovem svého mocného vůdce, který jim dopomůže k nesmírným dobrotám tohoto světa. Vždyť půjdou po celé farnosti, poznají při tom mnoho lidí, světnic, stromečků a betlemů. Budou zpívat, cpát do kapsy koláče, ovoce... hoj, to bude něco. Koleda, koleda, ať žije koleda, Štěpáne!

A již chodí kladečtí ministranti po koledě. Všude je lidé rádi vidí.

Kdo umí děkovat, je veliký umělec

Všude jim přejí. Vždyť všude se řídí podle přísných pravidel kostelníkových; pěkně zpívají, uctivě se tváří, za vše děkují a slušně mluví. Lidé je štědře hostí. „Máte zmrzlé ruce,“ řeknou někde, „pojďte na trochu čaje!“ Jinde je nácívají koláči, jinde ovocem. Jak si to vybájlili malí gratulanti, tak se jim to vyplňuje. Jen, ó hrůzo! Ty ošemetný čaji, vy zlomyslné pochutiny, což to tropíte v útrokách? Vizte, kterak jsou ti hoši změněni, kterak poskakují cestou, pobíhají, štouchají se, očima blýskají, hrdlem výskají, ústy pískají! Hoj, koleda, koleda, Štěpáne!

Pan kostelník vážný a přísný nakrucuje knír. To není dobré znamení. Jak pak by bylo, když vidí, kterak jeho družina jest již moc družná. Chlapci se drží kolem krku. Dobře, že jsou již na konci vesnice. Hle, jak rozehřívá, když se někdo pro koledu rozehřívá. I zahřmí jeho přísný hlas: „Kluci, dnes již dost. Až zítra zas! A nyní domů!“ Koledníci se rozcházejí po roztroušených chalupách. Nacpané kapsy lidskou štědrostí si odpočinou. A veselé hlasy se ztrácejí jeden po druhém. Jen jeden ještě neumlká, a to je kostelníkův. Pohlíží na svou družinu do dálky a pobrukuje si: „Koleda, koleda, Štěpáne!“

Místo Betlema pospěšme k oltáři!

Ježíšek má i Lidušku rád. St. Malíková.

Minul čas, kdy velebný, dobrý stařeček Mikuláš navštěvoval příbytky, poděloval hodné děti a na neposlušné posílal čerta. Děti se měly opět na co těšiti. Vždyť vánoce už byly nedaleko. Všude bylo slyšeti děti, jak si vyprávějí o Ježíškovi, od něhož by chtěly mnoho rozmanitých věcí. Tato předvánoční nálada panuje i ve škole. Hovory dětí se o přestávkách stále otáčejí kolem jediného bodu, Ježíšek a co mi přinese. Malý Pepík rozumuje: „No, však já su hodný. Mohl by mi Ježíšek přinést houpacího koňa. Napíšu mu psaní a on mi to jistě dá.“ Tam zas vykládá čiperný Váša. Chtěl by od Ježíška auto. Slibuje chlapcům, že by je pak povozil. Mařenka touží hlasitě po velké panně. Co je tu různých přání a tužeb! Budou všechny splněny? Děti se těší, očka jim září při vzpomínce na krásné věci, které čekají od Ježíška. Jen Liduška stojí sama u lavice. Poslouchá smutně švitoření ostatních. Je jí do pláče. Ach, proč jen Ježíšek nepřijde nikdy k nim a nepřinese jí okrášlený stromeček, nebo dokonce nějaký dárek? Jak by chtěla teplý kabátek a pohádkovou knihu! Vždyť je také hodná, snad hodnější než jiné děti. Snad proto, že jsou chudí a že jí tatínek odešel do nebe? Proč se Ježíšek vyhýbá jejich světničce? Tak uvažovala Liduška a slzičky jí kanuly po tvářích. Slečna učitelka vstoupila do třídy a hned si všimla uplakané Lidušky. Zavolala ji k sobě. Ptala se, co se jí stalo. Dívka jí vše s pláčem pověděla. Slečna učitelka ji těšila, že tentokrát Ježíšek

na ni nezapomene. Jen aby byla hodná a poslušná, aby z ní měl Ježíšek radost. Očka Liduščina zazářila, slzičky zmizely. Dívka se spokojeně vrátila na své místo. Těšila se nyní s ostatními na Štědrý den. Konečně přišel. Liduška se ptá maminky, přijde-li Ježíšek. „Nevím, snad nás navštíví,“ odvětila matka. Večer po chudé večeři uložila maminka Lidušku do postýlky. Dívka usnula. Zdálo se jí, že se světnička náhle osvětlila. Uprostřed ní viděla hezounkého Ježíška a baculaté, růžové andílky, kteří zdobili na stole vánoční stromeček. A pod ním se bělelo několik balíčků. Když se ráno vzbudila, hned běžela ke stolu. Její sen se stal skutečností. Spatřila krásný stromeček a pod ním balíčky. Dychtivě je rozbalovala. Našla nový kabátek, několikere teplé šatky, zimní botky a dokonce pohádkovou knihu. To bylo radosti! Hned si klekla, sepjala ručky a svým dětským způsobem děkovala Ježíškovi za vše, co jí dal.



DRAZÍ RODIČE

Při jitřní mši svaté vzpomínejte na narozeniny všech svých dětiček a vložte v duchu jejich data narození i jejich jména na patenu, kterou kněz při obětování

bude vyzvedati k nebi. Zsvěťte své miláčky svatému dětství Pána Ježíše, aby provázela vaše děti milost Boží ochrany.



SVĚTÁCKÝ ČLOVĚK NEROZUMÍ VÁNOCŮM

NA KONCI ROKU

© Ježíšku, my, čtenáři „Pán přichází“, Ti přednášíme tuto prosbu: Apoštolujeme pro časté svaté přijímání, pro katolický tisk a zvláště pro exercicie mládeže. Přejeme si, aby se všechna mládež obnovovala tvou milostí a vyrůstala v dobré katolíky. Přejeme si, aby měl z nás radost Tvůj náměstek na zemi svatý Otec v Římě a tvoji pomocníci všichni biskupové světa. Zehnej proto našemu dílu i nám, abychom byli vytrvalými apoštoly i příští rok.

© Vánoce! Ježíšek odpočívá v jesličkách tichounce, tiše. Nad ním se vznášejí andělkové. Radují se, zpívají, jásají. A mají proč se radovati. Vždyť přišel dlouho čekáný Vykupitel! Pán Bůh se slítoval a poslal jej na svět. Všichni se radujeme. Ale opravdu všichni? I nevěřící? Děkuj, drahé dítě, vroucně na kolenou Ježíškovi, Bohu Otci a Duchu svatému, že ti bylo určeno narodit se z katolických rodičů, kteří věří a milují Pána Ježíše.

© Dlouhý rok a krátké děkování! Někdo znal své rodiče po celý rok velmi dobře, protože je co chvíle o něho prosil. Denně je žádal o všelicos, ba někdy i o malicherné a zbytečné věci. Ma-

minka trpělivě vyslýchala prosby a vyplňovala přání. Leč nastojte! Je konec roku. Hodné děti se hrnou k rodičům, tisknou a líbají jejich ruce, tulí se k nim a vyslovují jim, jak jen nejlépe umějí, svá děkování. Nejkrásnějším díkem je říci „Pán Bůh zaplať za všecko!“ Jsou však jiné děti, kterým ani nenapadne rodičům poděkovati za všechnu lásku za celý rok. Čtenáři „Pán přichází“, apoštolujte i zde a upozorněte své druhy, aby poděkovali rodičům na konci roku. Vy pak to učíte nejlépe!

© Nejkrásněji prožijete vánoční svátky takto: Ráno na mši svatou, možno-li k sv. přijímání. Potom pomoc rodičům. Zábava, hry, vycházky a podobně.

© Rok zakončete u oltáře. Zúčastněte se pobožností v kostele. Máte zač děkovati a oč prositi. Děkujte zvláště za milost zdraví a prostě o světový mír!

Přání malíčkových:

*Ty Ježíšku na nebi,
hlásek náš Tě velebí.
Všichni Tebe rádi máme,
učíme se, posloucháme,
modlíme se v každý čas:
Ó, Ježíšku, vyslyš nás!*

matice cyrilometodějská

A REDAKCE I ADMINISTRACE S TISKÁRNOU PŘEJÍ
VÁM, DRAHÉ DĚTI, VŠEM ŠČASTNÝ A POŽEHANÝ
NOVÝ ROK.

PÁN

přichází

Měsíčník pro katolické děti

Vydává a zasílá Matice cyrilometodějská v Olomouci, Wilsonovo n. 16. • Sešit 20 hal., roč. 2 Kč.

Nezapomínáme,

Panno Maria, na Tvého předobrotivého Ježíška. V Betlemě jsi jej přinesla světu. V duchu jsme putovali za ním a za Tebou a za svatým pěstounem k jesličkám. Radovali jsme se v duchu z krásy Ježíškovy. A když jsme poklekli k jesličkám v našem kostele, bylo nám, jako bychom stáli v opravdovém Betlemě. Klaněli jsme se Jezulátku, chtěli jsme si s ním hrát a s ním mluvit. Potom jsme přistoupili k oltáři, kde tvůj Pán Ježíš bytuje svátostně, a tam jsme s ním skutečně hovořili v modlitbě.

Nezapomínáme, Panno Maria, na tvou velikou lásku k nám. Z lásky k nám jsi snášela všechnu nepohodu na cestě z Nazareta do Betlema. Z lásky k nám jsi trpělivě přijala chlív za útulek a v něm všechnu nepohodu. Z lásky k nám jsi poslušně obětovala svého Ježíška v chrámě. Z lásky k nám jsi unášela Božské dítě do Egypta a potom pečlivě vychovávala v Nazaretě.

Nezapomínáme na to na všechno a chceme z lásky k Tobě taky snášeti všeliké nepohody a utrpení. Zvláště chceme z lásky k Tobě býti často u svatého přijímání, abychom byli Ježíškovi pořád na blízku.

SRDCE ČISTÉ STVOŘ VE MNĚ, Ó BOŽE!

EVANGELIUM NEDĚLE V. PO ZJEVENÍ PÁNĚ: UKÁZAL SE I KOUKOL.

To bylo překvapení! Rozsévač nasel jen pšenice a ukázal se potom i koukol. Odkud se vzala tato neužitečná květina? Škoda obilí. Rolník ji nemá rád. Kdo by měl rád škodu?

Takovým koukolem je v tvé duši nějaká nepravost. Hodní rodiče zasévají do tvé duše jen dobrá seménka. Říkají na příklad: Buď zbožný, buď čistotný, pravdomluvný, pilný, poslušný, pořádný atd. Tvoje duše přijímá tato a jiná dobrá seménka velice ráda. Zvláště, když přijímáš často Pána Ježíše nebo když vidíš dobré příklady a jsi v dobré společnosti. Dobrá seménka v tobě vzrůstají a jest radostno se podívatí na tebe, jak jsi opravdu zbožný, čistotný, pravdomluvný, pilný, poslušný, pořádný a podobně.

Než co to? Ty někdy přece lenivíš, jindy vzdoruješ, opět jindy lžeš! Co se to děje? Vždyť ti to nikdo z rodičů a nikdo z dobré společnosti do duše nezasel! Odkud ten koukol? Ukázal se v tvém chování koukol! Špatné chování, hřích. Kdo jej nasel do tvé duše? Ďábel a jeho zlí společníci — lidé zlí.

Lidé zlí! Ty jsi nedával pozor na ně. Připlížili se k tobě jako had, řekli něco před tebou, dali ti špatnou knihu do ruky nebo špatný obrázek, hřích vnikl do tvé duše a zakořenil se tam. Nyní máš těžkou práci s ním. Již nikdy jej úplně nevyhubíš.

☩ Ale nebuď smuten! Přijímej často Nejsvětější Svátost Oltární! Jdi na exercicie! Zpovídej se často! Modlívej se pozorně a vroucně! Modlívej se k andělu Strážnému! Hlídá tvou cestu svědomitě a rád tě vede. Modlívej se zbožně k Božskému Srdci Páně! Tak zvítězíš. Pán Bůh nedopustí, aby se koukol v tvé duši rozrůstal. Neboj se! Budeš-li dbáti těchto rad, zachráníš pšenici, to jest své dobré ctnosti až do konce svého života a potom si tě Pán Ježíš vezme i s nimi do nebe — amen.

*Milý Pán Bůh všechno může,
nikdo mu v tom nepomůže,
on nám stvořil celý svět.
Musím vám to povědět:
Stvořil slunce, měsíček,
tolik, tolik hvězdiček!
Také stromy, pěkné keře,
hezké ptáky, mnoho zvířete,
vodu, ryby, modrý vzduch,
tak je mocný milý Bůh!*

Miko = mistr na lyžích.

Pumpky jsou již nataženy, kapesník třetí zvědavě z kapsy, rukavice párádně veliké na ruku. Ještě hůl, čepice, tak a už jedem. Miko se octl na ulici. Báječná chvíle! Levá vpřed, pravá za ní. Lidé, hleďte, jede Miko, jedu já. Vtom bác. Nejedu, ležím. Nohy vedle, já vedle nich nebo tak nějak je to. Miko vstává. To již neříká jeho pyšné oko: Lidé, hleďte na mne, nikoli. Ale nic. Jede se vesele dále. Nyní to zkusím s pravou nohou napřed. Tak, pravá napřed, za ní levá. Výborně se to . . . jede na zem! Ano. Opět na zemi! Znamenitá je ta drahá země. Vlastně sníh na ulici. Ale s takovou nedoжду ani za Bečvu. A co zbudu na zemi, když veškeren sníh bude na zádech? Tak vzhůru vpřed! My se nelekáme obtíží. Nyní bych mohl zkusit obě nohy najednou. Nuže opěra, výborně, jedeme dobře. Ať žijí dobré nápady! Lyže jedou znamenitě. Kdyby jely samy, dojely by jistě dále, nežli když je pokouší Miko. Však hle, pravá se nějak stáčí podezřele k levé, patrně nechce viděti tu ostudu, již se pokládá přes levou, již je zle opět. Lyže se semkly v objetí a Miko v letu bystrém se naklání, naklání a naklání, až ne jeho hlava, ale jeho vyčouhlý kapesník v pumpkách kraluje nad celým tělem. A nyní se již Miko poroučí velmi uctivě. Nosánkem svým čichá vůni sněhu. Ničím nevoní ta země. Tak nyní již nevím, jak bych začal správně lyžařit. Snad bych měl odepjat a nést svá předrahá prkénka. Ano, ujednáno! Sundal prkénka a kráčel vesele za most. To je nejlepší lyžování. Však tam si to podám! A již jest na stráni, již opět na lyžích. Ach, ta jízda. Proč jsem jen nešel zrovna. Ach, to se jede, jen to škročí, jen to sviští, jen to — — pác — pŕ hlavě. Co to mohlo býti? No ja, když já jsem norem zase v příkopě, když se mi zabodly jehly do čehosi ve sněhu. A kde mám rukavici? To je sám malér! A ještě větší bude asi doma, až přijedu dolámaný a potlučený a bez rukavic domů! Hledat. Napřed vstávat! To je práce s těmi lyžemi! Kdo to vynalezl? Napřed se musí lehnout na bok, potom odhrabovat sníh od přesek. Kdyby jen nezmrzly prsty. Musím na ně trochu nadýchat! Dýchá, dýchá . . . Leč co to? Vždyť je mi ještě více zima na rukou! Ach, běda, vždyť mně již umrzá malíček! Ale nesmím se poddávati. Co by řekla Lidka a co tatínek? Ti by se mi vysmáli! Myslím, že nejlepší lyžaření jest doma. Po tomto šťastném rozhodnutí se Miko slavně odmontoval. Ba, raději domů! Pro dnešek dost. Nakladl lyže na ramena a hybaj domů. Ale vkročil do kuchyně velice hrdinně. Lyže odpočívaly dole na sni a Miko vyprávěl o své výpravě za Bečvu. „A kolikrát jsi spadl?“ Lidka byla velmi zvědavá. „To ani nevím, já jsem byl na zemi skoro pořád.“

Učitel: Skaličko, jmenuj mi některá užitečná domácí zvířata! Nevíš? Vždyť tvůj otec je řezníkem, z čeho tedy dělá jaternice? - *Skalička:* To já nesmím nikomu říci, tatínek by mně nabíl!

Mlčelivý. Profesor: Pochlubil jsi se

otci, jak špatně to šlo s tebou včera v latině? - *Žák:* To ne, pane profesore, já přece nevynáším ničeho, co se ve škole upeče.

Z fyziky. Všechno, co teče, je tekutina. Necky taky tečou, patří tedy také mezi tekutiny?



BLAHOŠLAVENÁ MLADA PŘEMYSLOVNA

Trpce vzpomínal Boleslav I., kdykoliv se přiblížil den 28. září. Osudný den. Ten den padlo mrtvé tělo Václavovo pod ranami spiklenců ve Staré Boleslavi. Boleslav byl vinen oním ujednáním v domě Hněvově a vším, co bylo spácháno na bezbranném českém svatém knížeti Václavovi. Boleslav neměl pokoje. Zlé svědomí jej trápilo trpkými výčitkami. Jako by se opakovala ona strašná chvíle, kdy Pán Bůh mluvil ke Kainovi: „Krev bratra tvého Abela volá ke mně o pomstu!“

Leč Pán Bůh se slitoval nad Boleslavem a přijal jinou obět. Dcera Boleslavova Mlada, dívka velmi sličná a pokorná, chtěla se obětovati za svého otce, za otcův hřích. Pečlivě se vzdělávala v křesťanských ctnostech. Zvláště se u ní chválí neobyčejná přívětivost. Každý, kdo s ní mluvil, byl okouzlen její neobyčejnou přívětivostí a něžností. Mlada byla vtělená dobrotá. Jistě že v tom následovala samého Pána Ježíše, o kterém mnoho se byla naučila z Pisma svatého. S přívětivostí byla spojena u ní veliká dobrotivost. Nikoho neodmítala, nikým nepohrdala, nikomu se nevysmívala. Každého si vážila a s každým uctivě jednala. „Vždyť je to poručeno v Písmě svatém!“

Mlada měla skvělý plán. Slyšela mnoho mluviti o slavných kláštorech benediktinských v Itálii, zvláště o klášteře montekasinském. Slyšela, kolik dobrého takové kláštery vykonávají pro Pána Boha i pro lid. Odešla do Říma a prosila papeže Jana XIII., aby jí povolil zřídití v Praze klášter. Papež slíbil. I vstoupila Mlada do kláštera v Římě, aby se sama naučila v klášteře žítí. V klášteře žítí není věc tak snadná, jak byste si mysleli. Ani pro Mladu to nebylo snadné. Bohatá dcera knížecí musela zachovávatí naprostou chudobu. Neměla svého nic. Dále se odřekla všelikých známostí a života rodinného. Konečně se zřekla i vlastní vůle a musela dělati vše, co jí poroucheli jiní. To dovedou jenom lidé velice pokorní. Mlada zachovávala všechny řeholní povinnosti velmi svědomitě. Proto jí papež dovolil zřídití klášter při kostele sv. Jiří v Praze a ustanovil Mladu první jeho představenou. Když jí posílal do Prahy, dal jí taky listinu, podle které se dovoluje knížeti, aby zřídil biskupství v Praze. To se stalo roku 973. Tak byla Praha opravdu poctěna. Na Hradčanech zazářilo sídlo biskupské a od svatého Jiří sídlo prvních benediktinek, v jejichž čele stála neteř svatého Václava abatyše Mlada, klášterním jménem Marie, po svaté Ludmile druhá krásná hvězda na českém nebi.

Mlada žila životem velmi příkladným. Přinášela denně oběti za svého nešťastného otce. Modlivala se vroucně, aby se Pán Bůh smiloval a aby

otci jejímu odpustil velikou jeho vinu. Doufáme pevně, že bl. Mlada otci vyprosila Boží milosrdenství. Zemřela dne 8. února 994. Její hrobka jest ve chrámě sv. Jiří na Hradčanech. Kéž oroduje za nás za všechny, za celý národ náš u trůnu Božího. Její svátek jest dne 8. února.

Drazi rodiče!

Mluvte s dětmi o myšlenkách zde pronesených. Kéž nezapadnou v denních starostech! Posilujte pšenici dobrých vlastností ve vašich drahých dítkách. Vizte, kolik koukole do nich nasévá dnešní svět. Pro milosrdenství Boží nedejte zahynouti posvěceným duším vašich dětí.



Bůh je všude - nejsem sám

Panno Maria Lurdská!

Svatá Panno ve skále, vyprošuj všem lidem svatý pokoj a mír! Veliká rodina lidská upadá v sobectví. Každý si myslí, že jen u něho je pravda a právo. Vyprošuj našemu národu svornost a pravé křesťanské bratrství. Voď nás k oltáři svého božského Syna, abychom Pána Ježíše přijímali a od něho se učili pravému životu. Věříme ve Tvou pomoc, pod Tvou ochranu se utíkáme.

SVĚTLA NA NEBI

Sv. Kristina (IV. století) byla otrokyní. Svými mravy získala úctu a lásku svých pánů. Zvláště se jim líbila její trpělivost. Nedovedli si tuto ctnost nijak vysvětliti. Proč je Kristina tak trpělivá? „Vždyť jsem křesťanka!“ Taková odpověď získávala. Uzdravila jménem Pána Ježíše nemocné dítě a později samu královnu kavkazskou. Její příkladný křesťanský život způsobil, že se lid té země obrátil na křesťanství. I slabá dívka mnoho zmůže pro království Boží!

Sv. Synkletika (IV. století) žila se slepou sestrou v Alexandrii a poučovala horlivě sousední ženy o křesťanské víře. Její heslo bylo zajímavé: „Kéž bychom se hleděli Bohu líbiti tak, jak se lidé světští hledí zalíbiti světul!“

Sv. Fabiola (V. století) je vzorem upřímného pokání. Jakmile poznala svůj hřích, že totiž utekla svému manželovi z domu, ihned začala se z hříchu káti a to hlavně ve prospěch nejobožejších lidí, chudých a nemocných. Založila první nemocnici, kterou známe.

Moudrý Šalomoun praví: *Svátky v únoru.*

- | | |
|---|---|
| 1. Váha falešná jest ohavnost Pánu,
ale závaží pravé jest jeho záliba. | 1. <i>Sv. Ignáce</i> |
| 2. Žehnání zbožných vysoko staví město,
ale ústa bezbožných je boří. | 2. <i>Očišfování Panny Marie</i> |
| 3. Dobře činí sám sobě milosrdný,
ukrutný pak do svého masa řeže. | 3. <i>Blažeje</i> |
| 4. Správdlivé čeká toliko blaho,
bezbožné však očekává hněv. | 5. <i>Dobromily</i> |
| 5. Jedni dávají ze svého a přece bohatnou,
jiní berou z cizího a mají bídu vždy. | 8. <i>Mlady</i> |
| | 11. <i>Zjevení Panny Marie
v Lurdech.</i> |
| | 15. <i>Jiřiny</i> |
| | 17. <i>Věkoslava.</i> |

Strýcův odkaz.

(Podle staré zkazky vypravuje J. M. Benešovsky).

Ve vsi Leticích koupil Pěnička pěkný domek s několika korci pole, kouskem louky a malým lesíkem. S nikým se nestýkal a jen vytrvale pracoval, až se stal zámožným mužem. Do hospod nechodil, marnotratníků nenáviděl, ale neskrblil. Přišel-li někdo k němu, kdo bez své viny se octl v nouzi, nikdy neodešel s prázdnou. S nikým se nepřátelil a lidé ho vídávali jen při práci nebo ráno, když šel o sedmé hodině na mši svatou do místního kostelíka.

Sousedi měli mu za zlé, že si nepopřeje. Komu, až umře, odkáže své jmění? Byl vdovcem, dětí neměl a z příbuzných nikdo k němu nepřicházel. Mysleli tedy, že nikoho nemá.

Ale Pěnička měl bratra, kterého neměl rád, protože přes napominání zůstával lenochem a prostopášníkem a jen čekal na dědictví po starším bratru.

Ten měl čtyři syny, ale nestaral se o ně. Dvou ujal se místní pan farář a dvou vzdálený příbuzný, lesník Liška.

Když bylo Pěničkovi šedesát let, pozval synovce k obědu. Přišli a poznali, že strýcův příbytek je prostý, beze všeho přepychu. Také oběd, který stará hospodyně uvařila, nebyl žádnou hostinou.

Pěnička byl churav. Po krátkém obědě zkoumal, co každý z jeho synovců umí a jaká je jeho povaha. Usedl na divan a mladíci kolem něho.

„Chlapci,“ pravil strýc. „Vím, že váš otec nazanechá vám ničeho, neboť, jak jsem se dověděl, má mnoho dluhů. Pamatoval jsem tedy na vás já. Vaše dědictví po mně je uschováno v zahradě za besídkou. Jděte a místo snadno najdete.“

Šli, kam strýc řekl, a spatřili čtyři špalky a na nich svá jména. Odva-

lili je, ale kde nic tu nic. Oloupali z nich kůru, ale ani pod ní ničeho ne-
našli.

Jeden mrzut odešel ze zahrady a pravil:

„Dobrý den si z nás strýc udělal.“

Druhý pak rozštípal špalek na dříví k palivu, třetí chtěl zlomyslně
hodit špalek do potoka, aby voda zaplavila záhonek vzácné zeleniny,
rostoucí na břehu. Jen čtvrtý odnesl si špalek domů.

Nemoc strýcova se horšila a byla již obava, že brzy se rozloučí se svě-
tem. I povolal zase synovce k sobě a tázal se, jak dědictví užili.

První se zamračil a na strýcovu otázku ani neodpověděl. Druhý vzdo-
rovitě odvětil:

„Pěkně dědictví! Jen za blázny jste nás měl.“

Třetí místo odpovědi dal se do uštěpačného smíchu.

„Pověz, co jsi ty s mým odkazem udělal?“ tázal se strýc nejmladšího.

Mladík pravil: „Jak víte, strýče, učim se řezbářství; vzal jsem tedy váš
dar domů. Pan farář mne živí a šatí a proto jsem vyřezal z toho dřeva
jeho podobu a chci mu ji dát k jeho jmeninám. Zde je!“

Strýc prohlížel synovcovo dílo, divil se zdařilé podobě páně farářově
a pravil:

„Neobstáli jste ve zkoušce, kterou jsem vám uložil.“ Obrátil se k jed-
nomu po druhém a pravil prvnímu:

„Ty jsi lenoch, ty zlomyslník a ty marnotratník. Já jsem platil na vaše
vychování, já jsem vám místa opatřil a svědomitě se o vás staral. Pan fa-
rář vás vyučoval a nejmladšího živil a šatil. Chtěl jsem vše, co po mně
zbude, mezi vás rozdělit, ale až se přesvědčím, že dovedete s majetkem
hospodařit. Ale vy, jak jsem poznal, mála si nevážíte, z něho těžiti ne-
umíte, tak svůj odkaz změním.“

„Jen ty, milý hochu,“ pravil k nejmladšímu, „jsi upřímný, snaživý, vděčný
a hodný chlapec. Tobě odkáží celé své jmění. Zůstaň takový jaký jsi, za-
chovávej slova, jež k tobě mluvil pan farář, vždy v srdci svém a Pán Bůh
tě nikdy neopustí a dobře ti bude na zemi.“

Po těch slovech přivinul hocha k srdci a políbil ho na čelo. Tak nej-
mladší se stal jediným dědicem svého zámožného strýce.

JEŠTĚ NĚCO

© Ve druhém běhu se, děti, učte
velmi pilně. Rok 1938 jest pro náš
stát rok velmi důležitý. Jubileum
naší státní samostatnosti. Nej-
lepším vlastencem jest ten, kdo
činí dobré skutky a varuje se
zlých. Váš dobrý skutek jest ta-
ky učení ve škole. Nuže, kéž za-
jásá svatý Václav nad vámi na
konci školního roku, až budete
mítí pěkné vysvědčení. Ke cti Bo-

ží, Panny Marie, svatého Václa-
va a všech svatých českých vzhů-
ru do nové práce!

© Máme srdečnou radost z to-
ho, že papežský ústav na Vele-
hradě byl povýšen od 1. ledna to-
hoto roku na gymnasium a že mu
bylo uděleno právo veřejnosti ve
všech třídách. Gratulujeme, ale
především děkujeme Pánu Bohu
za to. Z ústavu budou vycházeti

mladí misionáři mezi Slovany. Chtěl bys tam studovati? Přihlášky přijímá ředitelství ústavu na Velehradě již nyní. Blíží zprávy nalezněš ve „Velehradských zprávách“.

© Kolik novin je ve světě? V Evropě vychází 8650 denních listů, v Americe 2160, v Asii 1647 (z toho jen v Japonsku 1013), v Australii 200 a v Africe 213. V Asii vycházely noviny (v Číně) již v 8. století. V Evropě v Albanii začaly vycházeti noviny teprve roku 1929.

© Kolik jest lidí na světě? O tom vydal Svaz národů výkaz. Podle tohoto výkazu jest lidí celkem asi 1960 milionů. Nejvíce zalidněna jest Asie (přes 1000 milionů). Po ní je Evropa (asi 500 milionů), Amerika (240 mil.), Australie (10 mil.). Slovanské státy (Rusko, Polsko, Československo, Jugoslavie a Bulharsko) obývají téměř jednu šestinu souše a mají asi 200 mil. Slovanů. V to se nepočítají Slované, sídlící v Americe a v jiných státech.

© Které státy mají v ČSR své vyslance? Belgie, Brazílie, Bulharsko, Dánsko, Egypt, Finsko, Itálie, Francie, Holandsko, Japonsko, Jugoslavie, Lotyšsko, Maďarsko, Mexiko, Německo, Polsko, Portugalsko, Rakousko, Rumunsko, Řecko, Rusko, Španělsko, Švédsko, Švýcarsko, Turecko, Uruguay, Spojené státy americké, Vatikán.

© Do památníčka: O co zvele-

bíte a polepšíte duše své, o to zvelebite vlast svou a svá práva (Mickiewicz). Běda tomu, kdo staví svůj dům s nespravedlností a své pokoje s bezprávím; kdo žádá práci od bližního bezplatně, nedávaje mu příslušné mzdy. (Jeremiáš).

© Pozor! V poleletí pokvete štědrost mnohých maminek, taticků, babiček a dědečků. Za pěkné vysvědčení pěkný bakšiš! Neproměňujte peníze v čokoládu, ale kupte si neprodleně exerciční známku. Ta vám dá více užitku nežli všeliké mlsanice. Raději si tyto známky zamluvte dříve a dejte se upozorňovati, abyste je platili poleletní měnou!

© Svätý Otec v Římě se jmenuje „papež“. První, který se tak pojmenoval, byl svätý Otec Sírícus (384—399). Papežové mění své jméno při zvolení. První, který tak učinil, byl papež Jan XII. (955—964). Tento zvyk se však hned neujal. Teprve od papeže Sergia IV. (1009—1012) si papežové stále dávají při svém zvolení jiná jména. Nynější sv. Otec Pius XI. se jmenoval Achille Ratti.

© Nic nezaráží tolik, jako když malé dítě kleje. Zdali tak činí i doma před rodiči? A nic mu neřeknou? Má náš národ mítí pověst hrubých lidí? Klení jest mor a ošklivá hniloba řeči. Klení jest hřích! Potírejte klení, kde jen můžete. Chceme, aby Slované byli lidé uslechtilí a krásná naše řeč čistoučká jako křišťál.

DOJMY Z EXERCICIÍ JSOU NEZAPOMENUTELNÉ!

Redaktor P. Alfons Glos, profesor v Hranicích. — Odpovědný redaktor JUDr. Jindřich Hrbábek v Olomouci. — Tisknou Lidové závody tiskařské a nakladatelské v Olomouci. — Novinová sazba povolena výnosem ředitelství pošt a telegrafů v Brně číslo 80.767/VI1913. Podací úřad Olomouc

PÁN

přichází

Měsíčník pro katolické děti

Vydává a zasílá Matice cyrilometodějská v Olomouci, Wilsonovo n. 16. • Sešit 20 hal., roč. 2 Kč.

Pěstouně Syna Božího. Nikomu jinému nesvěřil Bůh Otec svého Syna nežli tobě Však jsi byl toho hoden. Nebylo muže tobě rovného. Svatý Josefe, oroduj za nás!

Hlavo svaté Rodiny. Jen v jedné rodině se narodil Vykupitel. A v té jsi byl hlavou ty. Neviditelný Bůh Otec učinil tě viditelným zástupcem svým na zemi. A ty jsi nezpyšněl. Zůstal jsi dále skromným tesařem. Svatý Josefe, oroduj za nás!

Pečlivý ochránce Kristův. Syna Božího jsi měl chrániti po dobu jeho dětství a mládí. Byl to odpovědný úkol. Ochraňoval jsi ho pro nás všechny. Jsme ti za to velmi vděční. Svatý Josefe, oroduj za nás!

Útěcho ubohých. Mnoho jsi zakusil. Herodes! Egypt! Ty víš, co jest bolest. Ale pro Ježíška všechno! Nauč i nás pro něj radostně trpěti. Vyprošuj nám síly v bolestech. Svatý Josefe, oroduj za nás!

Modlete se za ty, kdo tančí v pústě! Kdo má soucit s trpícím Spasitelem, nemůže v postě tančiti!

EVANGELIUM I. NEDĚLE POSTNÍ: „I PŘISTOUPIL POKUŠITEL . . .“

Milé děti! Z dopuštění Božího zničil satan všechno štěstí Jobovo, majetek, děti a zdraví. Job neměl nic, jen velikou bolest. I naříkal velice tklivě. A tento satan pokoušel i Pána Ježíše. Víte, že nepořídil a že byl zahrán. Pokouší lidi dosud.

Co chce pokušitel? Chce zbaviti lidi přízně Boží. Chce, aby lidé činili, co chce on. Kdo jej poslechne, ten jest jeho a toho na konec zahubí. Pokušitel jest velice zlý. Sám Pán Ježíš nás před ním varoval a naučil nás se modliti: A neuvod' nás v pokušení . . .

Zakusil někdo z vás nějaké pokušení? Snad dráždil pokušitel vaše oči? Snad i hmat, sluch, čich . . . ! Jakoby jsi slyšel volání: Jen se dotkni, jen poslechni, přivoněj . . . nic to nebude, žádná chyba, žádný hřích! A někdo poslechl, vzal a dopustil se krádeže. Hledte, Jidáše tak lákaly peníze! Jak byly krásné na pohled, jak zvonily . . . ! Pokušitel mu je nabízel. A jak smutně to skončilo! Nebo zrádce vlasti. Satan ho naplní tmou. Nic pěkného nevidí na krásné své zemi. V tom mu přivede člověka, svého sluhu. Ten s ním domluví zradu. Za veliké peníze. Běda, běda! Zrádce jest polapen. Dábel ho opustí a vysměje se mu. Mám mluvit ještě dále? Již ne. Jest velice smutné, když někdo upadne v osidla ďáblova. Raději toto:

Nedej se! Drž se těchto rad, které ti říkám.

Nedbej, kdyby tě lákal kdokoli. Nedbej na žádné sliby! Víš, co všechno sliboval satan Pánu Ježíši. I to, co nebylo jeho, ale Boží. Z cizího chtěl rozdávat. A jak byl štědrý! „Toto všechno dám tobě . . .“ A nebylo jeho nic! Tedy nedbej na nikoho a na nic, kdyby satan lákal, jak chtěl. Drž se jen pořád Pána Ježíše.

Nejvíce se uhájíš, když budeš často přijímati Pána Ježíše ve Svátosti oltářní. Jen se podívej do katechismu, co je tam psáno o svatém přijímání. Já tu jenom pravím toto: Pán Ježíš člověka živi k životu věčnému. Zlý duch to jenom slibuje, ale ve skutečnosti vede k věčné záhubě.

Modlívaj se dobře a rád. Podívej se! Když tě bude nějaký kamarád lákati ke zlému, když bude do tebe mluvit, ty však se odvrátíš od něj a budeš pořád mluvit s jiným, pořád a pořád, zdalipak se od tebe neodvrátí onen pokušitel? Nechá tě, protože jej neposloucháš. A tak jest to se satanem, když se od něj ihned odvrátíš a budeš hovořiti s Pánem Bohem pořád a pořád. Ten hovor s Pánem Bohem jest dobrá modlitba. Tak čiň. A když tě bude satan přehlušovati, ty taky tím více a tím rozhodněji říkej: „Ježíši, já nechci hřešiti! Já mám rád jen tebe! Panno Maria, pomoz! Tělo, svět, ďábla přemáhám!“

Nejvíce podléhají satanovi ti, kdož nemají mnoho rádi Pána Ježíše. Víím, že vy to nejste. Vy jste přece dítkami a miláčky Pána Ježíše. Zůstávejte jimi po celý život — amen.

SVĚTLA NA NEBI

Sv. Marcela (V. stol.) se velice zajímala o křesťanský život. Jakmile se dověděla, že křesťané žijí v pouštích anebo v klášteřích, svolávala ženy do svého domu a poučovala je, jak by mohly žít podobně. Nemohou-li jít do kláštera, aby tedy žily aspoň doma po kláštersku, zbožně a svatě. Tím založila tato nadaná římská žena tak zvané třetí řády řeholní. Taky znala dobře Písmo svaté a ráda o něm mluvila s jinými. Mohla bys, dívko, napodobiti tuto světici třeba v tom, že bys uměla mnoho příběhů z Písma svatého a že bys je vypravovala jiným lidem, třebaš doma?

Sv. Melanie (V. stol.) byla manželkou afrického vladaře. Šila prádlo a šaty chudým, ošetřovala ochotně a trpělivě nemocné. Ráda čtávala Písmo svaté a uměla mnoho výroků z něho z paměti. Tenkrát nebylo knihtisku. Vše se jen opisovalo. Melanie využila každé volné chvíle k opisování užitečných knih. Ty potom darovala chudým lidem, které byla naučila čísti. Protože měla málo času, proto i málo mluvívala. Kolik času promarní dnešní lidé! A již i mladé dívky! A přece uniklý čas se nevrátí nikdy! Využij každé chvílky!

Sv. Pulcherie (V. stol.), česky „kráska“, dívka z Cařihradu. Když jí bylo 18 let, osiřela a měla na starosti ještě 3 mladší bratry! A jak je znamenitě vychovávala! Kolik našich dívek by dnes vůbec chtělo vychovávat mladší sourozence? Zkus to! Zkoušej ze školního učení. Opakuj s nimi. Odnaučuj je něčemu nepěknému, třeba zlozvyku. Nauč je zbožně a pěkně se modliti. Víš, které chyby v modlitbě dělají? Porad se s rodiči a dej se do vychovatelské práce!

DRAZÍ RODIČOVÉ,

Probouzejte zájem vašich dětí o věci duchovní. Budou vám kdysi za to vděční. Čtete s nimi z biblické dějeprawy pravidelně. Poučujte je o chudých lidech, jak jest třeba jim pomáhati z bídy. Dejte jim práci, aby si učinili představu, jak je práce záslužná. Budou si vážiti více lidí pracujících tělesně nebo duševně. Svatý Josef, patron všech pracujících, kéž žehná vaší práci! Veďte je k samostatnosti.

Nemocné, churavé, zesláblé děti,

slyšte, slyšte, radostnou novinu! Na jižní Moravě se objevili tažní ptáci. V Uherském Hradišti dávno kvetly fialky. Jaro je na blízku! Jaro je přede dveřmi. Nestůňte, nevzdychujte, neplačte! Jaro se blíží a s ním tolik, tolik radostí! Klucj budou za zdí nebo za plotem hrát knoflíky, kuličky a káče. Dívky budou hledati podběle, blatouchy a sedmikrásky. Housátka se rozzelenají na zahradách. Hoj, to bude něco! Škrk s pecel! Koloběžku ven! Knoflíků nařezat! Nožiky naostřit na pišťalky! Děti! Brzy to bude, brzy tu bude jaro! Dej to Pán Bůh, abyste toho jara hodně ve zdraví užili všichni!

Skřivánek

doletěl šťastně z dalekého jihu. Našel si místečko na poli. A jak je našel, pustil se vesele do zpěvu. Vzlétl vysoko do oblak až k svatému Josefu a zpívá mu k jeho svátečku. Zpívá mu písničku, kterou se naučil od svých předků. Jest jednoduchá a velmi krásná. Slunce mu svítí na křídélka. Větrík mu pohrává melodií, rozprašuje ji po polích. Ach, jak je šťasten tento Boží malý zpěváček! Šťastnější než leckdo z lidí.

Rolník.

Kravičky v pluhu volně se kolébají brázdou. Pro ně neplatí čas. Je nehoní sířena továren. Jdou si pomalu jako na procházce. Za nimi rolník. Za chvíli je pooráno, povláčeno, poseto. Zrno padlo do dobré půdy. Ale není již vykonáno všechno, aby vyrostl klas. To hlavní odporoučí rolník Pánu Bohu. Vzrůst a klasy. I požehná pole křížem a vyprošuje mu požehnání Boží.

Děti,

dobře vám dopadlo pololetní vysvědčení? A zdalipak jste si koupili nějakou tu exerciční známku? Kolik těch známek již máte? Brzy budou velikonoce. Zase vám něco přibude. Hleďte si jich našetřití mnoho! Uvidíte, jak se vám shodí, až se rozhodnete, že pojedete někam na duchocvik. Bradla, hrazda, kladina atd., to vše jest na tělocvik. Krásné příklady ze života, společný zpěv, svaté přijímání, veselá poslušnost a jiné, to vše je na duchocvik. Zkuste aspoň jednou. Dostanete chuť jítí na rok zas.

V DOMĚ DIOKLECIÁNOVĚ

Prísne rozkazy císaře Diokleciána proti křesťanům byly prováděny velmi krutě. Desítky malých i velkých umíraly pod mečem katovým. Jejich láska ke Kristu Pánu se jim pokládala za zločin, hodný smrti. Ale čím více běsnil císař, tím více byl zahanbován. A největší hanby se mu dostalo tím, že ve vlastním jeho paláci se scházeli křesťané a vlastní jeho domácí křesťanům přáli. Bylo to tak.

Správcem císařského paláce byl Haštal, latinsky Kastulus. Tento muž uvěřil, že jediná víra katolická může spasiti svět. Uvěřil, že Pán Ježíš jest Bůh a spolu člověk a že založil Církev nerozbornou. A byl pro náboženství katolické tak nadšen, že dokonce dovoloval, aby se křesťané scházeli v císařském paláci. Bylo to nahoře v jeho bytě. Tam byli všichni v bezpečí, kdož přišli ke společné bohoslužbě. Dokonce tam chodíval i sám papež Kajus. Zatím co venku se prováděla protikřesťanská nařízení, v císařském paláci se sloužila mše svatá, udělovalo svaté přijímání, zpovídalo se, křtilo a oddávalo. Nikdo z pronásledovatelů netušil nic.

Štěstí, že i manželka Haštalova byla věrná katolička. Jmenovala se Irena. Ta pomáhala svému muži, jak jen mohla. Sloužila a starala se všemožně o pohodlí návštěvníků. Všichni byli nadšeni její službou a

byli tím ještě více horlivými návštěvníky. Mnoho dobrého bylo vykonáno. Ženy se pečlivě staraly o chudé, nikdo neměl nouze.

Leč dlouho se nedalo utajit počínání Haštalovo. Kdosi jej udal. Jak asi zruil Dioklecián! Jak asi zlostně potvrzoval rozsudek smrti. Ano, udělal to. A nejen Haštal byl odsouzen, byli s ním odsouzeni všichni, když jedné noci byli v paláci náhle přepadeni a zajatí. Nic se nebáli smrti. Vždyť byla pro ně jenom branou do věčné blaženosti, o které pohané neměli a dosud nemají ani ponětí.

Haštal byl zmrskán do krve a polo živý vhozen do pískové jámy. A nečekali, až by skonak, že by ho zaházeli hlinou. Ještě za živa jej zasypali a tak skonak Haštal smrtí mučednickou roku asi 296.

Jeho svátek pobízí všechny katolíky. Světi se 26. března. I jeho manželku prohlásila katolická Církev za svatou. Její svátek se světi 22. ledna.



Svatý Josef

jest vzorem v každé práci!



Svátky v březnu:

2. Anežky
3. Kamily
7. Tomáše
8. Blaženy
9. Františky
10. Dobromily
12. Řehoře
16. Vlastimila
19. Josefa
25. Zvěstování Panny Marie
29. Slavomila

Několik polských legend.

(Vypravuje Jindř. Mošna-Benešovský.)

I. Kukačka.

Za oněch dávných časů, když ještě chodila po světě Matka Boží, nepadlo jednomu děvčeti, aby si zažertovalo. Ukrylo se u cesty v hustém křoví a když Panna Maria šla kolem, volalo na ni: Ku-ku, ku-ku, ku-ku!

Matička Boží se zastavila, pohlédla na děvče a pravila: „Kukáš? Buď tedy kukačkou!“ A hle, žertující děvčátko začalo ztrácet svou lidskou podobu víc a více. Ruce se změnily v křídélka, na nohou narůstaly jí drápky, tělo se zmenšilo a zpopelavělo šedým peřím. Z dívky stala se kukačka, která nás zvláště na jaře láká do lesa.

II. Mlýnský stárek medvědem.

Panna Maria se ubírala k malé víscce. Musela jít u mlýna po můstku na druhý břeh. Tam byl skryt stárek, oblečený v medvědí kožich. Chtěl strašit lidi, kteří tudy chodívají do mlýna. Po každé zamručel a vybelhával se po čtyřech jakoby z pelecha. Potom se stavěl na zadní nohy, jako by chtěl s lidmi zápasit. Někoho opravdu velmi poděsil. I číhal opět. Ale tentokrát se mu to nevyplatilo. Šla Panna Maria. Medvěd proti ní. Mručel nevrle a zlostně. Mrů, mrů, mrůůů . . . Vyskočil na zadní tlapy a rovnou se sápal na Matku Boží. Ta se nesmírně ulekla. Potom se však ihned vzpamatovala a pravila rozhodně: Co chceš, med-vě-de?

A vtom to již nebyl stárek. Byl to již skutečný medvěd. Spadl na všechny tlapy, strašlivě zařval a hrnul se k blízkému lesu. Nikdy se již nevrátil do mlýna. Byl medvědem.

III. Kajícník.

Bylo to dávno a dávno, velice dávno. Na Lysou horu vedla strmá cesta. Po té cestě se na horu plazil šedovlasý kmet. Po kolenou se ubíral na horu. Měl ruce sepjaté a rty se mu chvěly. Modlil se.

Poslyšte, proč sem putoval. Byl z daleka, velmi z daleka. Zradil svou vlast a svědomí mu za to činilo hrozné výčitky. Zradil ji nepřítelům, ti se do ní dostali a děsně ji zpusťovali. Stařec hledá odpuštění na Lysé hoře, kde je postaven kříž. Hledá úlevu pro uhodanou duši, pro rozbouřené svědomí. Na Lysé hoře je klášter, na tom klášteře vysoká věž, na té věži veliké zvony. Stařec se plazí k tomuto klášteru, ruce sepjaté a vroucně se modlí . . . modlí se za odpuštění. Lidé, co šli taky na horu, se divili starcově vytrvalosti a veliké pokoře. A byl již skoro na vrcholu hory, byl již skoro u cíle zbožný kajícník. Vtom slyš! Zvony se najednou rozezvučely, zvony na klášterní věži zvonily. Zvonily jako nikdy před tím. To bylo nápadné všem. I běželi mnozí na věž, aby se na zvony podívali zblízka. Leč podiv jejich měl být ještě větší. Vždyť ty zvony zvonily samy! „Zázrak, zázrak, zázrak!“

A vtom se kajícník zvedl, vtom se kmet narovnal. Byl vysoký jak socha. V očích mu zasvitla radost, ruka se zvedala vzhůru, oči hledaly věž . . . Lidé přistoupili ke kmetu, aby jej vedli. Vždyť se domnívali, že nemůže dále pro slabost. Stál nehybně a klidně. Vzali kmeta za ruku — leč nebyl to již člověk, byla to socha. Kajícník zkameněl. Ale stále se posunuje a dojde na temeno hory až v soudný den a teprve tehdy mu bude odpuštěno.

Nebezpečný návrat.

„Tak již buďte ticho, ať můžeme skončit dnešní schůzi. Víte přece, že nemáme již mnoho času. Slunce svítí již vysoko. Musíme se dát konečně na cestu.“

Starý houser se div nerozkřikl na celý sněm hus. Vždyť se jejich zobany dnes nemohly a nemohly zavřítí. Sešly se, aby se usnesly, kdy konečně vyletí z Afriky do Evopy. Jaro je zde a ony letos mají nějaké

vrtochy. Kudy letět? Všude mají protiletadlová děla. Někde se mohou zmýlití a rozpráší je palbou jedna dvě.

„Ale víte, kmotříčko, co mně napadá?“

Hlavy se hned daly dohromady. Zobany k sobě a již se napjatě poslouchalo, jaký nápad se zrodil v hlavě zkušené staré husy. „Tak mně napadlo toto: My si natřeme červenou barvou na hruď odznak Červeného kříže. To je přece mezinárodní znak. Jak nás uvidí kdekterá baterie, dá nám pokoj!“ „Výborně, výborně!“ Tento nápad se všem nesmírně líbil. Všechny husy souhlasily a ihned se vypravily k plameňákům pro trochu červené barvy. Plameňáci si velmi pochvalovali. Nikdy neměli tak znamenitý obchod s červenou barvou jako nyní. Nejen husy, ale i jiní stěhovaví ptáci se natírají na červenou, aby se mohli dostat do svých evropských domovů.

Vše jest připraveno k odletu. Husy s červenými kříži na hrudi se zvedly a daly se v let. Budily neobvyklý zájem národů. Šťastně se dostaly do Evropy. I oddechly si. „Zde jsou lidé vzdělaní, zde působili největší vychovatelé, zde se nám nemůže státi nic.“ Skoro by letěly nízko při zemi, aby si tu krásnou evropskou zem prohlédly. Ale vtom co to? Ve vzduchu zasvištěla střela. Druhá, třetí... S výšín střemhlav kleslo několik hus na zem. Padly mrtvy na cestě k domovu. „Rychle vzhůru, do výšin, zde nemají znalosti o právu Červeného kříže, zde nemají citu. Ó zpustlá Evropo!“ Vůdce křičí na celé hrdlo a zaměřuje vzhůru. Když byly trochu v bezpečí, mohly poslouchati zprávy pozorovatelovy. Hlásil stručně. „Dole je všechno divné. Města jsou pobořena, vesnice vypáleny. Bitva. Mrtví. Pozor! Letíme nad bojištěm severního Španělska. Vlaky, auta, letadla, koně, lidé, vojáci. Shon. Hukot. Slyšíte palbu do nás? Barbaři! Pyreneje! Francie nedaleko. Zvolnit let! Země pokoje! Domov náš! Dolů! Odpočinek!“ Celé hejno přistává na louce v jižní Francii. „Jak se to zde jmenuje?“ táže se mladá husa staré. „Ja, dítě, to já nevím sama. Zeptáme se vůdce.“ Mezi tím se všechny husy již spokojeně houpají na vlnách řeky Garonny. Starý vůdce se prochází a spokojeně si prohlíží svoji družinu. Poučuje, vysvětluje, posiluje slabé a povzbuzuje. „Jsme na jih od Toulouse. Prohlédněte si letouny a startujeme dále. Ale již se nemusíte tolik báti. Jsme v zemi, kde se ctí mezinárodní smlouvy.“ Nastalo nepopsatelné jásání všech. I proháněly se husy vesele po řece, umývaly a napájely. A jakmile si náležitě odpočaly, startovaly opět k dalšímu letu. Letěly brzy volně, brzy radostně, vesele, rychle, letěly Francií pokojně, nikým nerušeny... na sever, do svého letního sídla, o němž neprozradily, kde jest.

JEŠTĚ NĚCO

© Abyste poznali krásu keltského jazyka, přečtěte si ukázkou. Podáváme tu několik jmen keltských vesniček ve Walesu. Cwmbwrla, nebo Llanllwchaiarn,

Pwllgwynyll. Nepochybně jste si jazyk?

© V čínském Peipingu mají výtečného zpěváka, jmenem Mei Leng Fong. Zpívá i vysoké polo-

hy tak lehounce, že se zdá, jako by je zpívala žena. Sklízí veliké úspěchy.

© Američané jsou vždycky na prvním místě. Tak v New-Yorku mají dětský časopis, který je největším na světě. Jmenuje se „Mládež a škola“. Redakci mají v rukou samy děti ve stáří 10 až 15 let. Má přes jeden milion odběratel.

© Víš, kolik vydělávají závodníci? Chiron má ročně 585 tisíc lir. A kolik piloti? Na mezinárodních tratích mají 100.000 franků. Mimo to dostávají prémie za dobrou obsluhu letounu, za ušetřené pohonné látky, za dobré zacházení se strojem a podobně. To za jednu cestu!

© V New-Yorku již nejezdí ani tramvaj. Američanům toto jezdění bylo příliš pomalé a těžkopádné.

© Onehdy jsme byli překvapeni zprávou, že se zřítíl most na Niagaře, který nemohl odolati náporu ledu. Niagara je obrovský americký vodopád. Každou minutu spadne 425.000 krychlových metrů vody s výše 50 metrů. Tento vodopád je pryč star již 30.000 let.

© Kolik dětí ročně spatří světlo světa. V Anglii 730.000, ve Francii 722.000, v Německu 977 tisíc, v Rusku 6.000.000, v Japonsku 2.100.000, ve Spojených státech amerických 2.200.000, v Indii 12.000.000, v Číně 14 mil. 500.000. Podle výpočtu bude za 50 let na světě lidí o 1 miliardu více.

© Milé děti, v době postní buď-

te horlivé v křesťanském životě. Snásejte trpělivě všeliké bolesti a trampoty z lásky k Pánu Ježíši. Tím se otužíte na duchu. Kdyby vás navštívilo někdy nějaké utrpení, budete drobnými bolestmi na toto utrpení dobře připraveny. Chtějte žít opravdu postně. Nezapomeňte na postní deník.

© V sirotčinci na Král. Vinohradech mají zaveden velmi pěkný zvyk. Na poštlce každého dítěte jest po celý den malý křížíček. Dítě si jej tam ráno položí a večer s ním v rukou se modlí večerní modlitbu. Milí čtenáři, což, kdybyste to činili taky tak? Což, kdybyste nesli kříž Páně a obětovali tuto službu na nějaký dobrý úmysl? Třeba za španělské děti, které nesou kříž mnohem větší, nemajíce ani domovů ani otců. Třeba za válečné černé sirotky haběšské, kterým mimo otce sebrali uchvatitelé italští i drahou vlast. Třeba za hříchy všech rodin, které budou v tomto púště hýřit a tančit celé noci. Pán Ježíš krvácí žalem. Svět se směje. Neste kříž Páně!

© Památníček: Kdo mnoho mluví, málo dovede (Shakespeare). Po Bohu nemáme zde na zemi žádné duchovní ochrany, leč jen v papeži. V jakém zmatku bychom byli bez něho! (Sv. Alfons Liguori).

© Jediná římskokatolická Církve spojuje všechny občany naší republiky. Musíme jí býti za to nesmírně vděční. Čechoslováci, Němci, Poláci, Rusíni tvoří jednu katolickou rodinu.

EXERCICIE = DUCHOCVIK

ROČNÍK XXVI.

•
ČÍSLO 8.

•
DUBEN 1938



PÁN přichází

Měsíčník pro katolické děti . Vydává a zaslá MCM. v Olomouci, Wilsonovo 16 . Sešit 20 hal., roč. 2 Kč

Jen s Ježíšem žijeme věčně!

Vzkříšený Spasiteli, přemohl jsi smrt a vstal jsi z hrobu. Nevěrci a nepřátelé se dolekali. Věřící a přátelé se zaradovali. A nastal boj proti tobě znovu. Návist se obrátila proti tvým apoštolům a proti tvé svaté Církvi. Nepřátelé tvoji nás od tebe odvádějí, jak mohou. Znechucují nám tvůj kostel. Odvracejí od svatého přijímání. Posmívají se nám. Nakazili již i mnohé z nás. I někteří katolíci jsou proti tobě a proti tvé svaté Církvi.

A přece, kdo se řídí Tebou a Tebe přijímá, žije nejsprávněji a má život věčný. Ty jsi to sám řekl: „Kdo ve mne věří, má život věčný.“ Proto spojme se, všechny děti československého národa, v jednu modlitbu a v jednu prosbu:

Ježíši, slavný vítězi nad smrtí, náš Vykupiteli! Prosíme za náš drahý národ. Modlíme se k Tobě. Voláme Tě do svých srdcí. Odvrát od nás a od našich domovů všelikou zkázu. Chraň naši předrahou vlast. S námi prosí naši svatí patronové. Jen s Tebou budeme žítí věčně. Náš národ kéž žije na věky!

UDEŘ MNE!



Podivuhodný byl ten chlapec Heřman. Každý jest v kostele obyčejně, pokud trvá mše svatá, a potom odchází domů. Ale Heřman jest jiný hoch. Posadí se před sochu Panny Marie s děťátkem nebo poklekne, vypráví s Pannou Marií, jako by se znal se svatou Rodinou ode dávna a bývá tam celé hodiny. Opravdu zvláštní hoch! Ale to není ještě všechno. Heřman donáší do kostela svým oblíbeným miláčkům, Panně Marii a Ježíškovi, i od

jídla a z pamlsků! Složí jim to k nohám a prosí, aby si vzali. „Vezměte si a jezte, máte beztoho hlad. A chcete-li, donesu vám i nějaký nápoj.“ Brzy se o Heřmanově lásce k svaté Rodině v kostele dověděla celá krajina a všichni byli zvědaví, co z Heřmana bude.

Heřman vstoupil do kláštera k otcům premonstrátům u Kolína nad Rýnem. Byl celý šťastný, když se mu tam vyplnilo jeho dávné přání. Udělali ho totiž opatrovníkem kostela. Měl na starost celý kostel. I konal tuto povinnost s největší svědomitostí. Všude měl vzorný pořádek a čistotu. Oltáře se jen leskly a kostelní prádlo bylo biloučké jak sníh. Heřman byl vzorem všech dobrých kostelníků.

A jaký byl k sobě? Ó, to byl velmi přísný! Na jeho lůžku byste nechtěli odpočívat. Bylo náramně tvrdé, obyčejná deska! A co myslíte, že měl pod hlavou? Něco ještě tvrdšího. Byl to obyčejný kámen. Vyprosil si to tak na představeném. A přece byste na něm našli něco sobě podobného. Vy na příklad rádi o sobě smýšlíte, že jste již třeba dokonali. Nuže, nebyl Heřman taky tak nějak domyšlivý? „Heřmane, co soudíš o sobě?“ „Já co o sobě soudím? To jest velice snadná odpověď. Já jsem nejnehodnější tvor na této zemi. Nehodím se k ničemu. Divím se, že mne od premonstrátů již dávno nevyhnali...“ Tak se tedy posoudil milý Heřman, který vyrůstal ke svatosti a k ozdobě řádu. Tak vypadají kandidáti svatosti. Slouží ostatním co nejvěrněji a o sobě smýšlejí nejskromněji.

Heřman se vyučil hodinářství a spravoval lidem zdarma hodiny. Při styku s lidmi mluvil, jak kdo byl. S prostinkými mluvil prostince, s učenými učeně. Byl velmi moudrý, ale přál si, aby jej pokládali za pošetilého. Báł se totiž, aby snad nezpyšněl, když jej lidé chválili pro moudré odpovědi. Proto jednou řekl komusi podivuhodný rozkaz. Potkal člověka a poroučí mu: „Udeř mne!“ Ten hledí na Heřmana vyjeveně. „Proč mám tohoto člověka udeřiti po tváři, když mi neučinil nic zlého?“ „No, udeř mne, což nevíš, že jsem veliký hříšník a nezasluhuji ničeho jiného, než abys mne udeřil?“ Onen člověk však Heřmana nejen že neudeřil, nýbrž pochválil a tím více miloval.

Jen chlapcům ministrantům by se Heřman nezamlouval. Sloužil mši svatou velmi dlouho. Někdy se pohřížil totiž v rozjímání a třeba i hodinu i více zůstal státi u jedné části mše svaté. Ministranti tomu nerozuměli a nechtěli mu proto ministrovati. Utíkali mu od oltáře nebo se skrývali, když měl jíti k oltáři on. Teprve až dospěli, pochopili, že ministrovali světci a litovali svého dávného zdráhání.

Byl svatý týden. Heřman byl požádán od ctihodných sester cisterciáček z okolí, aby jim šel konáti obrady svatého týdne. Byl nemocen, ale šel. Na chodbě kláštera řekl: „Tu mne pochováváte.“ Při tom ukázal na místo. Nikdo netušil, že Heřman si předpovídá smrt. Skutečně zemřel na druhý týden a přání jeho bylo vyhověno.

Tento podivuhodný řeholník zemřel roku 1233 a jeho památku slavíme dne 7. dubna.



Stojí Matka zarmoucená,
slzy prolévá a stěná
u Kříže, kde Syn jí pněl.
Její duše bēdující,
plnou smutku, bolestí,
pronik meč a v hruď tkvěl.

Kterak sklácena je Panna,
jak je smutna Požehnaná,
která Boží Matkou jest!
Jak jen lkala, nařikala,
Rodička když nazírala
na slavného Syna trest!

Eja, Matko, lásky zdroji,
dej mi cítit bolest svoji,
dej, bych s Tebou, Matko, lkal.
Dej, by srdce moje plálo,
dej, by Boha milovalo,
abych Kristu srdce dal!

(Ze Sřabat Mater přel. A Fuchs.)

Važte si starých zvyků květnonedělních.

Na Květnou neděli se v kostele světi kočičky. Tyto něžné jarní ratolesti jsou u nás prvními jarními pozdravy, které jsou všude, a proto se hodí k památce palem. S posvěcenými ratolestmi se různě nakládá. Ve městech se z nich dělají pěkné věnečky. Lidé si je dávají posvětit a uctivě je ukládají doma nebo nosí svým drahým zesnulým na hřbitov. Tam je dávají na rovny. Jinde je posílávají i svým příbuzným na památku. Na venkově zabodávají kočičkové ratolesti na kraj pole a doprostřed stavivají jednoduchý křížiček, který urobí z posvěceného dřeva na Bílou sobotu. To činivají s tím zbožným úmyslem a prosbou, aby Pán Bůh žehnal jejich práci na poli a popřál hojnou úrodu. Rolník

má těžkou práci a vždy nejistý výsledek. Spoléhá proto právem na požeňání Boží a vyprošuje si ho. Až uvidíte někde na poli takový křížiček, připojte se v duchu k prosbě onoho rolníka, jemuž to pole náleží, aby Pán Bůh požeňal jeho námaze.

MOUDRÝ ŠALOMOUN PRAVÍ:

1. Ví zbožný o potřebách dobytka svého, ale srdce bezbožných bývá ukrutné.
2. Koho těší u vína vysedávat, ten zanechá ve svém bydlíšti hanbu.
3. Blázen ihned ukazuje hněv svůj, ale kdo je chytrý, tají křivdu.
4. Člověk opatrný tají, co ví, ale srdce nemoudrých vykřikuje hloupost.
5. Chce nechce se člověku lenivému, ale touha pilných splněna bude.

PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ.

V některých zemích konává se první neděli po velikonocích slavné první sv. přijímání. Kdysi se tu neděli slavně křtívalo. Děti se vedou do kostela, vše v bílých úborech. Proto se té neděli říká odedávna neděle „bílá“.

VELIKONOČNÍ SVÍCE

Jmenuje se „paškál“. Pozoruj její plamen a její zrna! Tak hořela láska Pána Ježíše. Vysoko šlehala, plápolala od věčnosti. Tak nás Pán Ježíš miloval. Dal se zničit, jak ta svíce se stravuje. V jeho přesvatém těle bylo pět hlubokých ran. Počítej pět zrn na svíci. Kdykoliv na paškál pohlédneš, vzpomeň si na tělo Páně, plné ran a strávené láskou. Poděkuj Kristu Pánu za všelikou jeho svatou ránu.

Svátky v dubnu

3. Ireny.
13. Idy.
18. Rostislava.
25. Marka ev.
26. Věroslava.
28. Bohdanky.
28. Vladislava.

Drazí rodiče, váš příklad vychovává nejlépe. Jděte s dětmi ve svatý týden do Božího hrobu a tam se s nimi vroucně modlete za blaho našeho národa. Učte své děti příkladem, jak se máme držeti Pána Ježíše, abychom nezahynuli. V něm jest naše spása. „Nezhyne rod, jenž věřit nepřestane . . .“

SLOŽENKA upomíná, prosí a má barvu naděje, že jí bude použito na předplatně. Administrace „Pán přichází“ jí přikládá.

SVĚTLA NA NEBI

Sv. Gertruda (VII. stol.) byla dcerou franckého Pipina a blahoslašené Idy. Stala se představenou kláštera. Mnoho věděla. Byla však přes to stále méně spokojena. Konečně poznala toho příčinu. Bylo to proto, že ve vědě odcházela stále více a dále od Boha. I vrátila se k modlitbě, všechno konala z lásky k Pánu Bohu a teprve nyní jí těšila i věda. Modli se a pracuj! V tom je štěstí.

Sv. Marketa Skotská (XI. stol.), manželka skotského krále. Dohlédala, aby všude v zemi zavládaly křesťanské mravy. Netrpěla nikde bezpráví. Denně hostívávala sedm sirotek a vychovávala je. Doma se musil zachovávatí púst. Každá neděle se světíla velmi svědomitě. Byla znamenitá aktivní katolička.

Sv. Matylda (X. stol.) ze Saska měla klášterní výchovu. Největší její zálibou bylo pomáhati nuzným lidem. Jako majitelka rozsáhlých lesů věděla, že v pralesích se zle cestuje a že zvláště v zimě jest povinna z lásky k bližnímu poskytnouti nějak pomoci cestujícím a poutníkům. Učinila to tak. Kde to bylo možno, dala zapalovati hranice dříví a udržovati stále oheň u cest, aby se poutníci mohli ohřívati. Že darovala mnoho dříví chudým lidem, o tom netřeba ani psáti.

MEDVÍDEK PACIČKA. M. ČERVENKOVA.

Sluníčko již vystrčilo hlavičku z modrého nebička a bílých krajků obláčků. „Ach, to je hezky! Je jaro. Poletí zvony do Říma na Velký pátek? Musím jim posvítit! A jak to, že u medvídků spí?“ Ale tam již nespali. Starý se vzbudil: „Stará, dělá se venku náku pěkně. Uvař trochu kmíněnky a vylezeme. Já zatím vzbudím ty haranty!“ Jeden z nich, Pacička se jmenoval, nechtěl vstávat. Až když táta začal hledat řemen, poslechl. Ale když uslyšel o kmíněnce, začal se šklíbit: „No jo, kmíněnku! Hubička mě po ní páli jak oheň. A vůbec mělo by to být trochu slavnostní.“ Táta se ozval: „Mně se zdá, že to slavnostní bude!“ A už tahal řemen. Pacička utekl ven. Tam bylo hezky! Všecko kvetlo, zářilo, zpívalo. Pacička by si byl taky zazpíval! Obdivoval se všemu. Tu slyšel nad hlavou zvonit. Podíval se a ejhle, zvony letěly a tak líbezně zvonily! „Je to přece jen hezké!“ Myslíl si: „Půjdu se posílnit,“ a šel k potoku. Ale nožka mu sjela a on byl v lázni. Někdo ho vytáhl a když se probral, byl u nějakého vozu. Bvl u komediantů. Plakal a plakal. Ti ho naučili chodit po laně a s bubínkem a vůbec všelijaké kumšty. Vystupoval v areně za vřeštění trubky, lidé mu tleskali. Ale spokojen nebyl. Vzpomněl na neposlušnost, na domov, na řemen a na maminku. Jak by se rád nyní vrátil. Komedianti měli Pacičku rádi. Ale jednou Pacička poznal, že se lidé nemají moc rádi. Že někdy se zabíjejí a nevědí proč. Že děti nemají maminky a tatínky a že moc pláče. On ho chytl stesk za srdce. Chtěl domů! Byl u komediantů dlouho. Nastalo chladno, doba, kdy se odebírali ke spánku. Pak napadlo nějaké měkké peříčko, vypadalo to jako peřinka, ale když se do toho dala packa, záblo to. Pacička to nikdy neviděl. A pak přišlo jaro. Tehdy se Pacičkovi podařilo utéct. Nevěděl však, kudy k mamince. Tu nad hlavou začalo zvonit. Tak sladce! Zvony letěly! Pacička se rozhlédl, a hle, byl před jejich brlohem. Maminka vařila kmíněnku, z komína se kouřilo! To bylo radosti! Byl rád, že je doma. Vyprávěl o lidské zlobě. Maminka řekla: „Tak vidíš a to jsou lidé!“ Táta dojetím si utřel nos červeným šátkem a řekl: „To si ale nemysli, když jsi byl u lidí, že kmíněnku nemusíš jíst! To zas ne!“ Ale Pacička poslouchal od té doby velice rád.

*Čím více utrpení na mne Ježíš sesílá, tím více jsem přesvědčena,
že mne miluje.*

Sv. Hildegarda.

Pod ochranou Boží. Napsal J. M. Benešovský.

Za pozdního letního podvečera jel po silnici od krajského města kočár, tažený párem bujných vraníků. V něm seděla starší paní, oděná černým šatem, a mladší žena, nepochybně její společnice nebo hospodyně.

Soumrak rozestřel již tmavý svůj plášť nad celou krajinou, když přijížděli v lesíku ke kříži, pod nímž bylo napsáno „Boží ochrana“. Koně náhle se zastavili.

„Co se stalo, Ondřeji? Proč nejedeme dále?“ tázala se paní.

„Pro milosrdenství Boží, milostivá paní, na silnici leží dítě jako mrtvé a koně jen několik kroků před ním se zastavili,“ odpověděl kočí.

Obě ženy vystoupily z kočáru a spatřily ležeti na silnici as osmileté, rusovlasé děvčátko. Bylo bez vědomí. Paní se k němu sklonila a naslouchala. Srdce mu slabě tlouklo.

„Je živa,“ zavolala paní radostně. „Doneste dítě do kočáru a rychle domů.“

Obě zase usedly, kočí položil dívku hospodyně na klín, pobídl koně a ti klusem ujížděli k nedalekému zámečku, obydlí vzácné paní, vdovy po velkostatkáři Krušinovi. Uložili dítě na pohovku a všemožně i s kočím se snažili, aby je přivedli k životu. Trvalo to ale dosti dlouho, než děvčátko otevřelo oči a udiveně kolem se rozhlíželo.

To naplnilo paní velikou radostí i poručila, aby dítěti přinesli sklenici teplého mléka, neboť zajisté bylo hladovo. Když je děvče hltavě vypilo, vyptávala se paní, odkud a kam jde a co se mu stalo.

Děvčátko vypravovalo, že je úplný sirotek, tatínka že ani nepoznalo a matku před dvěma dny pochovali na vesnickém hřbitově daleko v lesích. Nemá nikoho na celém světě, jde až na bavorské hranice k matčiným známým, ale nyní nemůže vzpomenuti, kde bydlí. Dva dny již ničeho nejedla a unavena a vysílena klesla na silnici, kde ji paní našla.

„Mlč, děvčečko, mlč! Nepůjdeš již nikam, ale zůstaneš zde u mne,“ těšila paní děvčátko.

Paní Krušinová byla v mládí ošetřovatelkou v pražském sirotčinci a teprve když se provdala za velkostatkáře Krušinu, přestěhovala se na venek. Vlastních dětí jí Pán Bůh nepopřál a proto si brala opuštěné sirotky a tak dlouho se o ně starala, až si sami mohli vydělávat na živobytí.

Byla také sirotkem, vychovaným u cizích lidí, poznala tedy sama na sobě, jak je ubohým dětem bez otce a bez matičky. Pro svou dobrotu požívala úcty a vážnosti v celém okolí.

Když si přivezla Lidušku Skořepovu, měla již u sebe desetiletého chlapce Bohuše Táborského. Jeho otec padl ve světové válce u Zbo-

rova a matka, když chlapec usnul v kupě sena, ho opustila a šla, aniž kdo věděl kam.

Opuštěného chlapce se ujala paní Krušinová a vzala ho do zámečku. Byla to paní zlatého srdce. Pečovala o ubohé, opuštěné děti jako vlastní matka. Nejen že je živila a šatila, ale učila je sama nebo dala je učit všemu, čeho jim jednou bude třeba.

Každý večer, když odcházeli na odpočinek, připomínala hospodyni, aby nezapomněli se pomodlit za sebe i za své rodiče. a v neděli brala je s sebou do kostela do blízkého městečka na ranní pobožnost. Mimo jiné učila Lidušku plést a háčkovati a Bohuš zaměstnával se ve volné chvíli v zahradě. V zimních večerech sedávali s paní a s hospodyní v pokoji a, protože paní Krušinová měla slabý zrak a nemohla při večerním světle čísti, četl jí jeden nebo druhý buď ze „Života svatých“ nebo z jiné knihy.

Dětem se vedlo u této hodné a nábožné paní jako ještě nikdy na světě a proto ji milovaly jako svou rodnou matičku. Obě chovaly se k sobě jako upřímní sourozenci; spolu se radovaly, spolu truchlily. Ve vzájemné shodě plynul jim život po dvě leta. Však nic na světě netrvá věčně a neštěstí ne po horách, ale po lidech se vleče.

Paní Krušinová počala churavěti, až musela ulehnouti. Hospodyně s Liduškou ji obsluhovaly, ale i lékařská pomoc byla již marna. Sil nemocné ubývalo, dny jejího života byly sečteny. Obě děti skoro ani na chvíli od lůžka své dobroditelky neodcházely a vždy k večerní modlitbě připojily Otčenáš, aby milosrdný Pán na nebesích uzdravil tu předobrou paní, jež o ně tak pečovala a se starala, a prodloužil dny jejího života. Leč Bůh měl jiné plány.

Přes pečlivé ošetřování a lékařovo přičinění bylo paní Krušinové hůř a hůř, až za sychravého listopadového dne dotlouklo to dobré srdce její a oko, z nějž vždy zářila dobrota, navždy uhaslo.

Všichni vypukli v usedavý pláč, marně hladili a líbali její ruku, více k životu ji neprobudili.

„Kam nyní půjdeme, kdo se nás ujme? Tak hodný nikdo k nám více nebude,“ naříkaly děti.

Marně je hospodyně těšila, že jich Pán Bůh neopustí, a že jsou ještě na světě dobří lidé, kteří se jich ujmu. — — —

Přišel den pohřbu. Za rakví kráčela jen hospodyně s dvěma plačícími dětmi. O příbuzných zesnulé paní nikdo nevěděl, za jejího života nikdo ji nenavštěvoval a, pokud známo, s nikým si ani nedopisovala. Jiných lidí bylo na pohřbu mnoho a starý pan farář dojemnými slovy se loučil s dobroditelkou celého okolí za usedavého pláče všech přítomných.

Smutná byla dětem cesta se hřbitova a smutný byl i pobyt v zámečku po smrti paní Krušinové. Umřela a neustanovila nikoho svým dědicem.

Úřady jmenovaly správce dvora a rozhodly, aby hospodyně s dětmi zůstaly tam tak dlouho, až by se po oznámení v novinách přihlásil zákonitý dědic, aby si zařídil vše podle svého. (Pokračování.)

Prosíme o laskavé vrácení přebytečných 1. a 2. čísel!

PÁN

přichází

Měsíčník pro katolické děti

Vydává a zasílá Matice cyrilometodějská v Olomouci, Wilsonovo n. 16. • Sešit 20 hal., roč. 2 Kč.

Královno máje!

V kostelích se objevily májové oltáře. Zdobí je překrásné květiny. V nich stojí svíce a svítí na počest Královny máje. Kolem oltáře plno lidí a nejvíce dětí. Kostelem se rozléhá zpěv. Jest máj, jest mariánský měsíc, jest doba radosti.

Královno máje, Panno přesvatá!

My malé děti pozdravujeme Tebe v našem kostele. Ale nejen v našem. My se v duchu ubíráme do všech katolických kostelů světa, neboť všude budou lidé slaviti Tvou svatou květnovou dobu a všude chceme rozmnožiti Tvou oslavu. Kéž nejsi nikde potupována a zanedbávána! Kéž Tě všude ctí lidé věrní a dobří. Kéž se obrátí k Tobě i lidé vlažní. Kéž všechny děti našeho národa se k Tobě přitulí a kéž Tě vroucně prosí jedněmi ústy: Panno svatá, vyprošuj v nebesích u svého Božského Synáčka, aby naše krásná vlast byla zemí požehnanou, mariánskou!

.....
CHCEŠ UČINIT RADOST KRÁLOVNĚ MÁJE?

Umiň si, že vymýlíš ze své řeči všechny neslušnosti a zvláště klení, jestliže jsi upadl v tento hříšný návyk!

.....

evangelium neděle 2. po velikonocích: »život svůj dávám za ovce své...«

Dobře si rozvažuj! Ovečka jest jenom zvířátko. Toto zvířátko dává svému pánovi užitek. Jaký? Již myslíš na mléko, na vlnu, na peníze, na jídlo. Ano, to je ten užitek od ovečky. A nyní si to spočítej. Kolik by to asi bylo za jednu ovečku? Dal bys za to život? A kdybys byl ochoten život dáti, jak bys tu ovečku musel milovati! Jen považ! Pastýř má život lidský a chce jej dáti za život ovečky! Za člověka jak za člověka, ale za zvířátko?

Pán Ježíš chtěl naznačiti, jak nás má rád. Mezi námi a mezi zvířátkem je obrovský rozdíl. Ale mezi Bohem a člověkem jest nekonečný rozdíl! Proto se Bůh opravdu velice ponížil, když se stal člověkem, a velice nás miloval, že za nás umřel na kříži. My jsme jeho ovečky. My jsme měli přinášeti užitek jemu, ale ne, aby On přinášel užitek nám! Jaká to byla obrovská láska! Pán Ježíš nás nekonečně miloval.

A nejen že za nás Pán Ježíš umřel a tak nám ukázal, jak nás má rád — On chtěl mezi námi i neustále bytovati. On je ve svatostánku a tam ještě pro nás trpí. Jak trpí? Kolik to urážek na něj doráží! Kolik bezbožnosti musí viděti mezi lidmi! Kolik klení! To jsou nové a nové bolesti.

Jak se odvděčíš ty, malá ovečko Páně? Hleď, nebeský Pastýř, Pán Ježíš tě má tak rád, že nechce, abys ty ho živila. Nikolí, ale On chce živiti tebe. Denně se přibližuje k tvé duši svou milostí a ještě více! Vstupuje do tvého srdce ve svatém přijímání.

Přijímej ho ráda a často.

**DAL ŽIVOT ZA TEBE A
PŘIVEDE TĚ KDYSI K SOBĚ
DO ŽIVOTA VĚČNÉHO
- Amen.**



MEDVÍDEK PACIČKA NA POMLÁZCE

Marie Červenková.

Jarní slunéčko bylo pořád nějaké skoupé na teplo. Snad se mu ho taky nedostává. Možná, že mu došlo uhlí nebo snad nemá vymetená kamna. Náš malý Pacička to brzy vyzoroval. A víte z čeho? No, to je snadné. Starý medvěd nemohl pořád do práce ven, byl pořád doma a to víte, hned uviděl nějakou tu chybu na Pacičkovi a byla výplata. Co chvíle bručeli všichni. Tatínek zlostí, Pacička bolestí a paní medvědová lítostí, že její miláček dostal bití. Ale nebylo tak pořád. Tak jednou povídá maminka: „Ani jsi nám, Pacičko, nepovídal ještě, jak jsi se měl v tom světě. Pověz nám něco. Jsou u lidí právě svátečky. Musíme se před výletníky v lese schovávat. Tož nám vypravuj, aby nám uběhla dlouhá chvíle!“ To byl výtečný nápad. Starý si zapálil dýmku, maminka si usedla na zápraží a Pacička se dal do výkladu.

Tak jsem taky s těmi komedianty zašel až do Lacinotuš. To je vám taková hezká rovina u jedné veliké vody a na ní je postaveno město. Mně se tam proto líbilo, že je odtud blízko do lesa. Kdybych chtěl, mohl jsem utíkat a již bych byl schován a tak bych se dostal spíše domů. Ale víte, proč se mně tamodtud nechtělo? Bylo tam právě velice veselo. Chlapci se prali mezi sebou takovými pruty a potom se společně hnali za děvčaty a těm pořádně nasekali. Já jsem se jenom třásl, abych nedostal taky. Ale dostal jsem přece a bylo to tak. Já chudinka Pacička! Naši páni udělali moc pěkný program. Plno lidu se sběhlo k nám. Jedni lozili po provaze, druzí polykali meče, jiní zas brali lidem peníze za ušima, bylo z toho mnoho smíchu. Ale nejlépe jsem to uměl já. „A co jsi dělal?“ No, já jsem chvíli tančil, potom jsem se válel a kotoulel až mezi lidi. Honil jsem a hrál si s dětmi. Všichni mne měli velice rádi a byli by mne zahrnuli dárky. Škoda, že nemám v kozičku kapsy. Maminko, ty kapsy mně musíš ale hned ušít, abych je měl pro každý případ. Tož tehda v těch Lacinotuších jsem měl ty kapsy již mít . . . Ach to bylo dobře. Zvláště si mě oblíbila dvě děvčata. Nevím, cí byla. Ale říkala si tak nějak jako Stani a Mani, no nevím to jistě. To však nevadí. Ale chtěl bych to vědět, abych šel zrovna k nim, kdybych se tam zas někdy dostal, ty měly moc dobrot ve svých taškách. Pokukoval jsem po nich, protože pořád pojídaly oříšky. Ach, ty já mám tak rád! Však to samy poznaly a hned mne začaly štědře krmit. Přišoural jsem se k nim a pojídal. Ale já nezbeda! Co jsem vyvedl! Když začalo zas představení, musel jsem jít tančit. I popadl jsem jedné z nich její tašku, běžel s ní do kola a při tanci jsem jedl a jedl . . . Jeden oříšek mizel za druhým a já tančil velice vesele. Lidé se smáli a zvláště ona děvčata. Ta musela být velice hodná, že mně to dovolila. Ale za to principál! Ó jé-jé . . . To byla pomlázka. Ten přiskočil ke mně, drapl mne za límec u krku, zalomcoval a povávil mne na zem. A nyní to začalo. Komusi sebral prut a tak mně vyprášil můj koziček, že v něm jistě nezůstal ani malinký prášinek . . . „Chudinko, Pacičko, a plakals, viď,“ vyrazila maminka medvědová úzkostlivě a utřela si slzu. „No, pravda, že jsem pla-

kal. Vždyť to tuze bolelo. To mne tuhle tatík jen hladí, když mne vychovává paličkou." „Tak vidíš, jen když to uznáš, po druhé musím přídát." „No ne, tatíčku, já snesu i málo. Já jsem velice skromný." „A co ta děvčátka, ještě jsi neřekl, co se stalo s tou taščíčkou?" „Ale, celkem nic. Taščíčku jim pan principál vrátil. Potom jsem jim chtěl poděkovat, ale marně jsem je tam hledal. Do smrti nezapomenu, jakou jsem měl u nich pomlázku." „No, pojď, já tě pohladím." A maminka přivinula Pacičku k sobě, až usnul.

Švátky v květnu!

DRAŽÍ RODIČE,

1. Filipa a Jakuba, apošt.
4. Floriana
6. Elišky
16. Jana Nepom.
17. Vratislava
22. Žofie
24. Afry
27. Vojslavy
28. Senatora
31. Anděly

pomáháte dětem odvykati si klení, jestliže je to někdo naučil? Nedopusťte, aby se nešvarila naše krásná česká řeč. Jubilejní rok je slavný. Oslavme jej i tím, že vymýtíme z řeči všechna cizí slova, která uráží cit a nejvíce P. Ježíše. Prosíme, pomozte nám!

SVĚTLA NA NEBI

Sv. Anežka Montepulcianská (XIV. stol.) měla to štěstí, že byla vychovávána velice pečlivě. Měli bychom psáti o její hodné mamince! Nevíme však o ní. Její dceruška Anežka zatoužila již ve svém dětství po klášteře. Bylo jí 16 let a byla již dávno sestřičkou a dokonce i představenou! Bála se však poroučeti starším sestřičkám a proto poroučela jinak. Poroučela dobrým příkladem. Postívala se velmi přísně. Spávala na holé zemi. Velmi pilně a svědomitě pracovala. To všechno a jiné dobré skutky konala z veliké lásky k Pánu Ježíši.

Sv. Kateřina Sienská (XIV. stol.) byla druhá Tabita. Rozdávala štědře chudým šaty, které sama šila. Ani nevděk mnohých ji neodvrátil od štědrosti. Měla velmi chatrné zdraví a přece tolik dobrého vykonala! Měla však i veliký dar urovnávat spory mezi lidmi. Byla vyslankyní republiky florentské. Napsala jednu velmi pěknou knihu a nadiktovala 364 dopisů. Matka ji žehnávala křížem. Na konci života volala: „Konečně mne voláš, Bože můj. S radostí spěchám k tobě." Zemřela v 33 letech.

Blahoslavená Kristina (XIV. stol.), Belgíčanka. Byla pasačkou. Vstoupila do sboru dobrovolných opatrovnic nemocných. Bedlivě sloužila všem. Vyhledávala bédné lidi a pomáhala jim.



„Milujte se vespolek; jet láska známkou dítek Božích.“

(Sv. Anežka Montepulcianská.)



Večerní klekání.

Číselka se záměnkou.

1234567 na výlet vesele jede
a kochá se krásou své vlasti,
s „v“ myšlenek v nový kraj ho vede
a všude naň číhají slasti.

5684 je patřiti na krásné české nivy,
vždyť vskutku to pravý 321;
s „m“ krajinou panuje snivý
a zpěvem se ozývá háj!

Chléb s nebe dal jsi jim . . .

Chléb s nebe dal jsi jim . . . Letos bude v Budapešti nebývalá slavnost. Bude tam slavně uctíván Svátostný Spasitel. Na takové slavnosti se sjíždějí lidé se všech konců světa. I do Budapešti přijedou ctitelé Pána Ježíše na dny 25.—30. května. Takovým sjezdům se říká sjezdy eucharistické. Děti tam budou mít zvláštní slavnost. Nyní již darují pšeničná zrněčka, aby se z nich mohla připravit mouka na svaté hostie. Jaká to vynalézavost! Jaká to láska těchto dětí k Pánu Ježíši! Kéž jsou i jejich srdéčka tak ochotná a kéž přijímají svého Spasitele zbožně a vroucně! Kdo z vás pojede do Budapešti? Jistě snad nikdo. Budeme doma a někteří u radia budou poslouchati aspoň zdáli zpěv, řeči a hudbu. Ale ty dny můžete, milé děti, také něco vykonati. Když ne do Budapešti, tak aspoň tím ochotněji do vašeho kostelíčka zajděte. A tam se vroucně pomodlete k Příteli dítek, Pánu Ježíši a přijměte jej do svých srdcí. To bude taky velmi užitečné. Dítky celého světa kéž se modlí za mír ve světě. Kéž žijí lidé jako jedna rodina! Všichni jsme ovečkami Páně. Proste Pána, vy malé ovečky, vy děti našeho národa, aby nás sytil svou láskou a my abychom si jí vážili.

V KVĚTNU KVETE VŠECHNO. NEMĚLY BY VŠAK KVĚSTI ROZMANITÉ LIDSKÉ NEPLECHY . . . !

Pod ochranou Boží. *Napsal J. M. Benešovsky.*

Pokračování.

Však již uplynul rok od smrti paní Krušinové a nikdo se nehlásil. Teprve pozdě na podzim přišel její synovec, aby se ujal dědictví po bohaté tetě.

Byl dlouho v cizině a teprve, když se vrátil do Čech, se dověděl, že paní Krušinové není více na živu. Ihned se přihlásil k dědictví a přijel do zámečku.

Byl to muž nevlídné tváře, z očí hleděla mu lakota a nepřejícnost. Hlas měl hrubý.

Když mu správce složil účty, zavolal si hospodyni a pravil: „Doslouchl jsem, že nebožka tetička měla ve dvorci dvě cizí děti, o které se starala a je živila. Je tomu tak?“

„Ano, pane,“ odpověděla hospodyně.

„Dobře! Přiveďte je, abych je poznal.“

Hospodyně odešla a po chvíli se vrátila s oběma sirotky.

Děti bázlívě pohlížely na neznámého muže, neboť v zamračeném a zlostném jeho pohledu svým dětským citem poznaly, že by jim u něho nebylo tak blaze jako u nebožky paní.

Nový majitel dvora, Vobořil, změřil je několikrát přísně od hlavy až k patě a po chvíli zlostně pravil: „Děvče je ještě malé, mnoho práce nezastane, snad by mohlo na jaře pástí husy, ale do jara je ještě daleko. Hoch již může hodný kus práce udělati, snad něco přece dovede.“

Na to se obrátil k Lidušce a tázal se: „Řekni, co umíš, žábo!“

Děvče zajíkávě odpovědělo: „Umím čísti, psátí a paní mne také učila pléstí a háčkovatí.“

„Hm! To není žádná práce, to je spíše hra a zábava. Co potřebuji, přečtu si sám i sám si napiši, co musí býti napsáno. A co ty, kluku? Umíš opatrovatí dobytek, jezdití s voly, pracovatí na poli?“

Chlapec, zastrašen přísným pohledem a hrubým hlasem, zakoktal: „Ne—u—mím!“

„Nemohu vás tedy potřebovatí a musíte ještě dnes ze dvora. Kdo chce býti u mne, musí pilně a poctivě pracovatí. Lenochů netrpím!“

„Prosím vás, pane, při památce na milostivou paní, slitujte se nad opuštěnými sirotky a nechte je zde aspoň do jara,“ prosila hospodyně.

„Ne, ne! Již jsem řekl. Vše, co tu tetička krmila, ať jde k ďasů!“, vykřikl zlostně.

„Půjdeme tedy všichni! Pán Bůh sirotků neopustí a ujme se jich. Jsou ještě na světě lidé dobrosrdeční, kteří jim nedají trpěti nouze, ale vaše tvrdé a nelitostné jednání nezůstane bez Božího trestu,“ pravila hospodyně. Vzala plačící děti za ruce a vyvedla je z pokoje.

Sirotci s usedavým pláčem odcházeli, ale jejich nářek nepohnul kamenným srdcem lakomcovým.

Hospodyně je těšila a slibovala, že se postará, aby se jich někdo ujal a pravila: „Musíme zámeček opustit a proto složte vše, co vám nebož-

ka paní dala a ještě dnes půjdeme do Vánova k mé sestře, která nám na několik dní poskytne přístřeší, a pak uvidíme, co Pán Bůh dá."

Netrvalo dlouho a všichni s ranečkem na zádech opouštěli místo, kde tak radostně ztrávili několik let bezstarostného života.

Před branou se zastavili a ještě jednou pohlédli na zámeček, v němž za života paní Krušinové zažili tolik krásných chvil.

Když přišli do vsi, zastavili se na hřbitově, aby ještě jednou se pomodlili u hrobu své dobroditelky. Pak vstali, poznamenali hrob svatým křížem a mlčky odcházeli.

U hřbitovních vrat potkali pana faráře, který se vracel z odpolední procházky. Uctivě ho pozdravili a loučili se s ním.

"Co se stalo, že odcházíte ze zámečku, kde jste se měli tak dobře?" tázal se duchovní.

"Ach, důstojný pane! Přišel synovec nebožky paní, přihlásil se jako jediný zákonitý dědic a když uviděl děti a poznal, že nemohou ještě mnoho pracovat, vyhnal je, ač jsem mu říkala, že bylo přáním zesnulé paní, aby zůstaly v jejím domě, až dorostou. Ba hrubě mne odbyl slovy: „Nic mi po tom není, zde platí nyní jen moje vůle a děti ať zde více nevidím." I odpověděla jsem: „Já jdu tedy také, neboť život u takového nelítostného člověka byl by mi utrpením. A odešla jsem."

"Že se nebojí Božího trestu, ten lakomec. Což nezná slov Pána našeho Ježíše Krista: „Co učiníte jednomu z maličkých těchto, jako mne byste učinili"? Doufejte, že Pán Bůh přijme vás v ochranu a neopustí vás. Však již se připozdívá a do Vánova cesta ještě daleká. Pojďte do fary a až ráno slunko vyjde nad lesy, budete se moci vydati na další cestu," zval pan farář, vzal Lidušku za ruku a pomalu kráčeli k nedaleké farní budově.

Když v kuchyni odložili ranečky a navečeřeli se, zavolal je pan farář do pokoje a vyptával se, mají-li nějaké příbuzné, ke kterým by mohli jít.

Liduška povídala, že jí maminka říkala o známých, až někde na bavorských hranicích, ale že již zapoměla, kde jsou, a ani neví, jak se jmenují.

Bohuš zase říkal, že otec, když odcházel na vojnu, povídal matce, aby v nouzi se obrátila na jeho bratra, krejčího v Sislavě u Plzně.

Pan farář se zamyslel a teprve po chvíli řekl:

"Bohuš již po vánocích nebude chodit do školy, mohl by ho tedy strýc vzít do učení. Ale hůře je s Liduškou, která nemá nikoho. Zůsta-neš tedy, děvečko, zde na faře, až najdu někoho, kdo by tě k sobě vzal. Pán Bůh zajisté dá, že se tě dobří lidé ujmou, a kdyby ne, zůstaneš stále zde."

(Pokračování.)

Kříž na rozcestí.

Otec šel se synkem na procházku. Poučoval svého synka, jak má žít, čeho se varovati a co činiti. Přišli na rozcestí a tam stál kříž. Táže se chlapce otec: „Jestlipak víš, proč tento kříž tady stojí? Právě na

rozcestí?" „No, protože . . . no, protože má Pán Ježíš dvě ruce roztaženy a ukazuje cestu . . . tak aspoň si to myslím.“ „To myslíš cestu napravo nebo nalevo, ano?“ „Tatičku, ano.“ „Tak slyš, co myslím já: Až budeš hodně stár, až budeš zralý pro život jiný, to už budeš na rozcestí. Jedna cesta, to bude starý život, druhá cesta, to bude nový život. Kéž tam taky bude stát Pán Ježíš a kéž tě do nového života dovede! Ten nový život jest v nebesích, ten dosavadní je na tomto světě.“

JEŠTĚ NĚCO

☉ V květnu budete závodit v horlivosti, kdo byl vícekrát na májové pobožnosti. Nakreslete si keřik a na něm 32 větévek. Na ony větévky nakreslíte barevnou tužkou tolik růží, kolikrát jste byli na májové pobožnosti. A protože růže skutečná musí růsti ze země, musí i vaše růže vyrůstati z něčeho. Napište si, že vyrůstá z víry. Ta země musí býti zavlažována. I vaše víra bude živena. Napište si pod víru vždycky nějaký dobrý úmysl. Každá růže potřebuje i světlo a teplo a vzduch. Vaše májová růže potřebuje lásku, radost, ochotu. Namalujte si slunéčko, vepište do něj tato tři slova a nechte zahřívají vaši pobožnost. Vše ke cti Boží a ke cti Panny Marie.

☉ Ve dny eucharistického kongresu v Budapešti spojte se aspoň v duchu se všemi oněmi dětmi, které tam budou osobně, a uctívejte Svátostného Spasitele co nejzbožněji. Pán Ježíš patří všem. Ale děti má nejvíce rád. Přijímejte jej rádi a často. U vás se mu nejlépe líbí.

☉ K prvním sv. přijímání vydal v Kremnici františkán P. Mattoška divadelní hru „Prvé a poslední svaté přijímanie“ o třech dějstvích. Děj je z dob revoluce francouzské. Cena 4 Kč.

☉ Tých spisovatel napsal velmi

pěknou knihu pro dívky „Katolícke dievča vo svete“. Může se čísti v besídkách. Velmi poučí i pobaví. Všele doporučujeme. Stran 148, cena 5 Kč. Hodí se dívkám, opouštějícím školu.

☉ Podobně velmi poučnou knihou jest „Misijní pamiatka“, kterou napsal P. Mattoška, františkán v Kremnici, pro dospělé. Tyto myšlenky a úvahy opravdu poučí. Cena knížky Kč 2.50.

☉ Všechny tyto pěkné knížky jsou psány slovenštinou a můžete si je objednat přímo u spisovatele.

☉ Již ani ne celé dva měsíce a budou prázdniny! Přičiň se v učení, abys měl prázdniny spokojené. Škoda každého dne, ve který bys zahálel.

☉ Líbil se vám letošní duben? Zima se nijak nemohla s námi rozloučiti a my jsme tím dosti trpěli. Podobně trpí lidská duše, když je v ní pořád a pořád nějaká zlá náruživost.

☉ Víš, co pomáhá od náruživosti? Jdi na exercicie a tam ti poradí. Exercicie jsou taková duchovní lékařská ordinace. Máš již aspoň 20 exerčních známek?

☉ Památníček: V širém světě nenajdeš druhé rodiče a zvláště ne druhou matku. Proto važ si té, kterou máš.

PÁN

přichází

Měsíčník pro katolické děti

Vydává a zaslá Matice cyrilometodějská v Olomouci, Wilsonovo n. 16. • Sešit 20 hal., roč. 2 Kč.

PRÁZDNINY

Ať dělám, co dělám, se všech konců světa mně zní toto slovo. S polí a luk, z lesů a hájů, z řek a potoků. Ba zní mi to již v uších, hledí mi to z očí, cítím to v nohách, v pažích. Ale nejlákavěji se to jeví na kalendáři, který nestačím strhávat každý den hned zrána.

Ano, prázdniny, zlaté prázdniny! S chutí si zasednu ještě ke knize, s chutí se ještě budu učit, s chutí se podrobím všem rozkazům rodičů. Vždyť bude brzy konec, vždyť bude brzy odpočinek, vždyť se brzy zavrou se za mnou dveře školy, ano, vždyť budou již tento měsíc dávno vytoužené prázdniny!

Ale na jedno nesmím zapomenouti a to na vděčnost. Co je to vděčnost? To jest jako bys se ohlížel, komu máš děkovati za něco. Tvé oči hledají. Ty nechceš býti za nic dlužen. Ty chceš opláceti za dobré dobrým. Nuže zač a komu? Za dary Boží Pánu Bohu. Je to zdraví a nadání. Za dary rodičů rodičům. Je to opatrování za celý rok. Za dary školy škole. Je to vyučování po celý rok. Umím děkovati. Poděkuji za vše. A ještě něco. Nesmím zapomenouti, že jsem někdy i trochu zlobil. Toho je třeba litovati a požádati za odpuštění. I to učiním. Pánu Bohu svátostí pokání. Rodičům a vyhovatelům odprošení. Tak se rozloučím se školou.

evangelium

hodu božího svatodušního: »přijdeme k němu.«

Kdo jste toto evangelium pozorně poslouchali, musíte se velice zaradovati. Pán Ježíš přijde k těm, kdož jej mají rádi.

Hle, již vám září radost z očí. Vždyť vy máte Pána Ježíše tolik rádi. Vás se to týká nejvíce. K vám přijde Vykupitel, Syn Boží, Pán Ježíš! Mezi vámi je mnoho duší svatých. A když pochybíte, když zhřešíte, vy dovedete nejlépe litovati. Ó, radujte se, k vám přijde a učiní si z vašich duší svatostánek! Syn Boží sestoupí k vám, mladým lidem. On se poníží a vás tím vyznamená.

V prázdniny budeš mít více času. Můžeš Pánu Ježíši přichystati své srdce pohodlněji. Ráno vstaneš a půjdeš bez starosti do kostela. Knihy zůstanou hezky doma. Jen srdéčko si vezmi s sebou a modlitební knihu. Jen rozohni lásku k Pánu Ježíši a již budeš horlivější.

Něco bych ti přál viděti. Přál bych ti viděti mládež v letním táboře. Ale musel by to býti tábor, pořádaný pro katolickou mládež. Tam bys viděl toto: Ráno všichni jdou na mši svatou. Při ní se modlí společně, vesele a zbožně zpívají a všichni přistupují ke stolu Páně. Po mši svaté je společná snídaně. Nato se jde ven do lesů. Tam se cvičí, ranní půlhodinka, pořádají se všelijaké hry, učí se něčemu užitečnému. To něco užitečné jsou třeba nějaké cizí řeči. Nebo se opakuje něco ze zeměpisu, z dějepisu, z počtů a podobně. Tak uběhne dopoledne jako voda. I jde se za zpěvu domů. Ale hned do jídelny? Nikoli. Napřed se vykoná kratičké společné zpytování svědomí a pomodlí se „Anděl Páně“. Nyní se jde jíst. Po jídle jest klid. To musíš mlčet, jak bys neměl 100 roků jazyk. Někdo raději spí. Po svačině se jde opět ven. Opět jsou hry a v nich užitečné věci. No a již je večer, večere doma, modlitba v kapli, svaté požehnání, zpytování a noční klid.

Na takovém táboře jest velmi dobře. Tam není ani času na hříchy. Je tam sama radost, chuť k dobrotě, sama ochota činiti vše nejlépe. A proč? Protože Pán Ježíš bydlí v těch duších neustále. Protože ty duše mladých mají Syna Božího velmi rády. Protože se ochotně ve všem podrobují pořádku, modlitbě a práci.

Ano, to bych ti přál viděti i zakoušetí. Až budeš starší, můžeš to zkusiti sám. A kdybys nemohl býti v takovém táboře, mohl bys býti aspoň několik dní, aspoň tři dni na exerciciích. To je něco podobného. Jen že je tam více promluv za den v kostele, protože je doba krátká a práce pro duši velmi mnoho. Ale prožíval bys stejně velikou radost a chtěl bys tam být i déle. A to bys šetřil zas a ještě více, abys na exercicie mohl jíti co nejdříve.

Miluje-li kdo Pána Ježíše, podnikne vše, aby jej měl v srdci. Dokaž, drahé dítě, že máš Ježíška rádo i ty. A nemůžeš-li ani tam ani tam, ani na tábor ani na exercicie, můžeš snad aspoň do kostela domácího

jíti a tam přijímati svého nejlepšího Přítel. Přijde k tobě. Těší se na tebe. Má tě velice rád.

Přemýšlej o tom a učíš si předsevzetí, že prázdniny prožiješ s Pánem Ježíšem — amen.

Světla na nebi.

Blahoslavená Dagmar (XIII. stol.). Dcera Přemysla Otakara II. Provdala se za dánského krále Valdemara. Nebyla však jen na ozdoby královského trůnu. Byla katolička a podle toho taky žila. Zejména se velice starala o chudé.

Sv. Terezie Španělská (XVI. stol.). Měla vzorné rodiče. Napsala mnoho knih. Byla stále nemocná, ale nikoho nechtěla svou nemocí obtěžovati. Nejraději přijímala Tělo Páně na posilu. Vůbec měla neobyčejnou důvěru v pomoc Boží. Říkávala: „Terzie a 3 peníze jest dohromady nic. Ale Terezie, 3 peníze a Bůh je tolik, že to nelze spočítati.“ V bolestech toužila přijímati jen Tělo Páně, protože v tu chvíli jí pro vnitřní radost opustily všechny bolesti.

Sv. Zita (XIII. stol.) byla Italka. Sloužila od 12 let. Z pokrmů svých odkládala chudým. Jednou na vánoce jí její pán půjčil kožík, aby mohla jíti do kostela na jitřní. Viděla však v kostele zimou se třesoucího člověka. Ihned mu půjčila kožík. Muž zmizel i s kožíkem. Co teď? Odpoledne jí donesl kožík do domu a vroucně poděkoval. Zita byla velmi pracovitá. Říkala: „Nechci, aby mne smrt zastihla v zahálce.“ A znáte legendu, jak za ni vařili andělíčkové?

Kam na prázdniny? Věra Prstíková.

Ve škole je čím dále tím veseleji. Budou prázdniny a s tímto slovem se rojí spousta plánů v hlavách malých školáků. Jeden plán za druhým vylétá z hlavy jako chroustí ze země. Malý Karlík má indiánskou náladu. Sděluje klukům svůj odvážný plán: „Víte co? Já bych založil takovou indiánskou osadu. Tam bychom žili pod stany. Ráno za rosy bychom vycházeli slunku naproti a večer bychom doprovázeli hvězdy k nočnímu spánku.“ „Výborně, to bychom šli s tebou.“ Kluků se přidává celá řada a každý přináší ještě něco. Toník Lukášů však tomu již lépe rozumí než ostatní a proto se ujímá slova a všichni utichají. „Víte, to by bylo jako v katolickém skautě. Já tam jsem a to je vám parádní. To jsme ve stanech a ráno jdeme společně vstříc jinému slunci. To jdeme skoro ráno pozdravit Pána Ježíše do kostela. Tam jsme na mši svaté a při ní přijímáme všichni Tělo Páně. To je ti dobře!“ Toník by toho pověděl snad ještě více. Ale protlačil se Jeník Vinklerů z čista jasna až doprostřed a vysypává svůj plán. „Chlapci, já bych chtěl aero. Ale to bychom měli takové to veliké, co do něho vejde více lidí. To bychom všichni, co tu jsme, mohli letět kolem světa. To bychom byli jako Bafa. Co myslíte, že by to bylo znamenité! Letět tak nad Japonskem, nad Australií, úúúúf, to by bylo něco. Já bych byl pilotem. Ale

Svátky v červnu

- 16. Zbyňka
- 18. Drahomíry
- 21. Aloise
- 27. Ladislava
- 28. Lubomíra
- 29. Blaženy
- 29. Petra a Pavla

Svátky v červenci

- 2. Navštívení P. Marie
- 4. Prokopa
- 5. Cyrila a Metoděje
- 15. Jindřicha
- 17. Aleše
- 15. Vladimíra
- 25. Jakuba
- 26. Anny
- 30. Bořivoje

Svátky v srpnu

- 12. Kláry
- 13. Svatopluka
- 18. Heleny
- 15. Nanebevzetí P. Marie
- 29. Stětí sv. Jana
- 30. Růženy



BOŽSKÉ SRDCE PÁNĚ,

my československé děti Tě vroucně prosíme v těchto neklidných dnech: Skryj pod svou ochranu naše bratry, sestry, rodiče! Dej ať v míru se před Tebou skloní celá naše milovaná vlast! Popřej klidu a pokoje našemu národu!

kdybych ani tak daleko nemohl letět, tak aspoň na Šumavu, na Tatry. To by bylo něco . . ." Chlapci krouží očima ve vzduchu, jako by již letěli světem. Kéž by se jim z toho aspoň něco podařilo. „Aspoň kdybychom mohli startovat na Svatou Horu u Příbrami nebo, počkejte, do Staré Boleslavi. Tam prý je letos veliká jubilejní slavnost." Fanouš se rozhorlil opravdu velice pro tyto slavnosti. „Víte, já mám sestru, ta studuje. A ta mně vyprávěla, že to tam bude velice pěkné. Tam prý je velice přísný řád a ten se stará, aby slavnosti dopadly dobře." „Startujeme, startujeme . . ." ozývají se hlasy odevšad. „Ale naši Slávku musíme vzít s sebou. Jinak bychom zabloudili." „Ó jej, to bychom jistě spadli, vždyť se vaše Slávka bude báti. Letíme raději sami."

Máňa Bělíková se Slávky rozhodně ujala. „Letěla by lépe než vy všichni. Jen ji nechte být. A abyste viděli, my dvě spolu pojedeme samy, kam budeme chtít. My pojedeme spolu na letní tábor dívcí na Sv. Kopeček."

Kolik z těchto plánů se podaří uskutečnit?

PRAVÍ MOUDRÝ ŠALOMOUN:

1. Dobré vědomosti získávají přízeň; na cestě odpadlíků jest však propast.

2. Neznabohy neštěstí stíhá, zbožní však odměny docházejí.

3. Domy bezbožných bývají vyhlazeny, ale stany spravedlivých rostou.

4. I když se směje, mívá člověk bolest; a po radosti naposled bývá žalost.

5. Moudrý úzkostlivě se vystříhá zlého, ale blázen klidně do něho skáče.

*Pán Ježíš se na tebe již těší, jak přijdeš
na konci školního roku mu poděkovat
ve svatém přijímání.*

V Ý P U S T K A

Otlik nerad polivčičku,
tu vždy jenom lžičkou bez „t“,
za to ale kusy masa
plnou lžící do úst s „t“.

ROZLUŠTĚNÍ

z čísla 1.: Terezie, ropucha,
obličej, odkaz;
z čísla 2.: rákos, topol, Kra-
kov, Karlín Kodaň, tvaroh,
javor, čibuk;
z čísla 3.: orel, Nero, apač,
ruka, Abel, Aleš, list, akát,
kára;
z čísla 4.: k, ko, kos, kost, kos-
tel, Kostelec, Kostelecký;
z čísla 5.: Rádostné vánoce;
z čísla 9.: Jaromír, vír, milo,
ráj, máj.

Pod ochranou Boží. Napsal J. M. Benešovský.

(Dokončení.)

„Však již je čas, abyste se uložili k spánku. Na Bohuše a paní Šipovou čeká daleká cesta.“

Hospodyně páně farářova vedla hosty do pokojíka v poschodí, kde již lůžka pro ně připravila. Na chodbě upoutal jejich pozornost veliký kříž s podobou Spasitelovou v životní velikosti a klekátkem.

Poklekli a vroucně se modlili.

V nevelikém, ale pěkně zařízeném pokojíku s vyhlídkou do farní zahrady již byla upravena tři pohodlná lůžka. Ulehli, ale dlouho nemohli usnouti, ba i když spánek uzavřel jejich víčka, ve snu stále viděli zlostnou tvář nynějšího majitele zámečku a slyšeli nelitostná slova, jimiž je vyháněl z dosavadního domova.

Slunce již prorazilo pláštěm podzimních mlh, když se probudili. Rychle vstali, pomodlili se, hospodyně v pokoji uklidila a šli k snídání.

Pan farář již se strojí do kostela a také děti s paní Šipovou šly na ranní mši svatou. Když se vrátily, nastala smutná chvíle loučení.

Kdoví, jestli se ještě jednou v životě sejdou.

Liduška s usazenou tvářinkou se vinula k paní Šipové a naříkala: „Ach, paní, jak se mi bude po vás stýskatí. Byla jste na nás vždy tak hodná a teď nás opouštíte.“

Hospodyně pana faráře setřela jí slzy s líčka a pravila: „Neplač, Liduško, neplač! Já tě budu mít také ráda a bude se ti u nás líbiti.“

Přitiskla děvčátko k srdci a hladila mu rusé vlásy, až se utišilo.

Paní Šipová a Bohuš stáli již s ranečky v rukou a děkovali panu faráři, že se jich v první chvíli ujal.

„Pán Bůh vás provázej; do Jeho ochrany vás poručím. Ty, Bohouši,

nikdy nezapomínej, čemu jsem tě ve škole učil. Neopustíš-li Pána Boha, bude s tebou po všechny dny tvého života. Zde vezmi něco na cestu," pravil duchovní a dal Bohušovi několik korun.

Hoch poděkoval a odcházel s paní Šíповou; měli hodný kus cesty společný.

Liduška hleděla za nimi, až zmizeli v nedalekém lese. Pak se vrátila do fary a za chvíli odcházela do školy.

Hospodyně pečlivě se o ni starala, byla k ní laskava a proto děvče brzy ve faře zdomácnělo.

Na oznámení v novinách, kdo by přijal opuštěné děvčátko za své, nikdo se nepřihlásil, zůstala tedy Liduška na faře.

Později docházela do měšťanské školy v blízkém městečku a když obdržela pěkné vysvědčení z posledního ročníku, dal ji pan farář k svému příbuznému do krajského města, aby tam chodila do obchodní školy.

A Bohuš?

Tomu tak štěstí nepřálo. Když se odpoledne s paní Šíповou rozešel, ubíral se k Sislavě cestou, kterou mu pan farář naznačil.

Měl tam ještě kus cesty a nejednou se musel vyptávat, kudy má jít, aby nezbloudil.

Již se stmívalo, když přicházel k prvnímu domku vesnice, jež se táhla podél silnice, vedoucí k Plzni. Marně se ohlížel, kde by uviděl nápis, že tam bydlí Josef Táborský, mistr krejčovský.

Začal poletovati sníh s deštěm.

Když přišel na náves u kostela, potkal stařenku, opírající se o berličku. Šla od kupce a nesla v košíčku nakoupené věci.

Bohuš pozdravil a tázal se, kde bydlí krejčí Táborský.

Stařena chvíli udiveně na chlapce pohlížela a pak pravila: „Jdeš, hochu, asi z daleka a dlouho jsi zde nebyl, když nevíš, co se stalo.“

„Ach, jdu z daleka, babičko, a zde jsem ještě nikdy nebyl. Jsem sirotek a hledám strýce Josefa. Prosím vás, ukažte mi, kde zůstává.“

„To ti, milý hochu, nemohu ukázati, protože Táborský, když na jaře vyhořel a viděl, že má ve vsi málo práce a často i nouzi trpí, prodal spáleniště a kousek pole, co měl za zahrádkou, a šel do světa hledati mistra, který by ho vzal do práce.“

„Ach, já nešťastný chlapec, co si nyní počnu, kam se obrátím, když noc se již blíží,“ naříkal Bohuš.

„Neplač, hochu, neplač! Viděla jsem, jak jsi tam u kostela smekl a poznamenal čelo svatým křížem. Víš tedy, že jsi hodný a nábožný chlapec. Pojď se mnou! V mé chudé chatrči najde se místo, kde můžeš přespát a ráno se uvidí, co budeš dělati,“ pravila stařena a vedla chlapce na konec vesnice do své chaty.

Protože byla již tma, rozsvítila malou lampičku, postavila ji na stůl v rohu světničky a chystala se zatopiti. Však Bohuš ji předešel, naložil do kamen roští a po malé chvíli příjemné teplo naplnilo nuzné síce, ale čisté stařenčino obydlí.

Chlapec svlékl mokrý svrchní kabát a pověsil ho na bidlo u kamen,

Kdo umí rád pracovati - právo má se radovati!

aby do rána oschl. Babička uvařila brambory a pozvala Bohuše k večeři. Chlapec cestou vyhladověl a proto chutě se pustil do jídla a zapíjel kozím mlékem, které mu dobrá stařenka nalila do květovaného hrníčka.

Když se najedli, připravila babička Bohušovi lůžko za kamny na peci, pomodlili se a ulehli k odpočinku.

Ráno bylo všude bílo. Chumelilo celou noc. Po snídání stařenka pravila:

„Bohuši, zde ve vsi nenajdeš u nikoho práce. Jsou tu jen chudí lidé a ti si udělají všecko sami. Jdi do městečka tady za lesem, tam snad tě přijme někdo k posluze nebo k jiné práci. Jen buď vždy hodný a Pán Bůh tě neopustí. A teď půjdeme do kostela a pomodlíme se, aby tvá cesta nebyla marná.“

Oblékla teplý kožíšek a šli na ranní pobožnost. Po mši svaté se rozloučili, babička udělala Bohušovi na čele křížek, chlapec poděkoval za pohoštění a zamířil k blízkému lesíku.

Cesty pomalu mu ubývalo, protože se musel brodit rozbředlým sněhem. Teprve k polednímu unaven došel k opuštěné budce, u které hajný za krutých mrazů a mnoha sněhu krmival zvěř. Vešel dovnitř a usedl za složenými prkny, na něž sypávali tactivu zrní.

Slunce šipy svých paprsků prostřelilo mraky a oteplilo se. Počal dřímát. V tom uslyšel kroky. Přiložil oko k šterbině mezi prkny a velmi se ulekl.

Blížili se dva tuláci. Otrhaní, zarostlí a na rozčuchané hlavě každého seděla stará vojenská čepice.

„Pane Bože, nedej, aby mne spatřili,“ zašeptal chlapec a přikrčil se do tmavého koutu.

Tuláci se zastavili a starší pravil: „Jak jsem ti již, Matěji, povídal, továrník Příbyl je velmi bohatý muž, ale také velmi lakomý. Nějakou dobu jsem u něho pracoval a jednou v zimě vzal jsem si na dvoře několik prken, jichž tam bylo v řadách narovnáno. Náhodou šel ředitel z hostince, poznal mne a udal to továrníkovi. Přišli četníci a odvedli mě k soudu. Továrník mne propustil a byl jsem odsouzen do vězení, kde jsme se seznámili. Přisahal jsem, že se jim pomstím a dnes přišla ta chvíle.“

„A co chceš dělati?“ tázal se druhý.

„Chci je dnes v noci navštívit. Slyšel jsem, že dostali v továrně mnoho peněz na zítřejší výplatu dělníků a zajisté, že je uložili v kanceláři v pokladně. Chci se do ní podívat.“

„Byl jsem tam často a vím tedy, kudy se tam dostat. Pojd se mnou, rozdělíme se a bude po nouzi. Ale nyní již musíme jít, abychom si připravili vše, čeho k té návštěvě třeba.“

Po těch slovech odcházeli.

„Ach, můj Bože! To byli lupiči a chtějí se vloupati do továrny. Půjdu

